XXVI. évfolyam, 8. szám Ára: 1,80 Ft 1970. február 19.

Tót Gyula rajza

VETÉLKEDŐ A BÖLCSŐDÉÉRT — ***Irány a győztes kerület!***

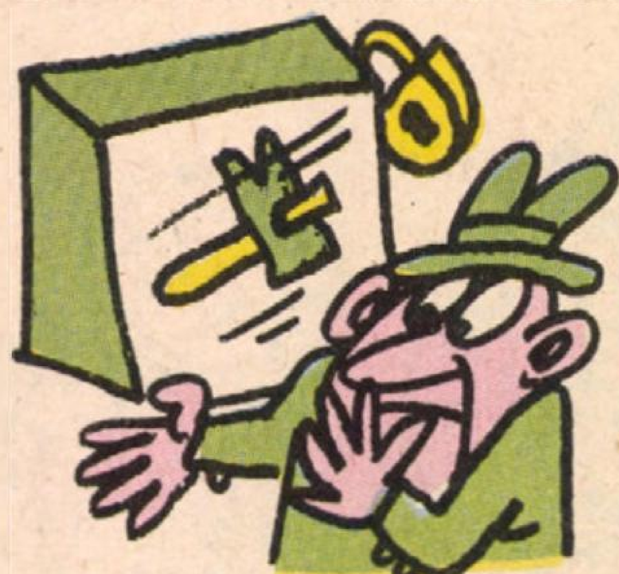
KEDVES LUDAS!

KALAPÁCSOS UTAS

Hiába, fejlődünk! A fejlődés egyik bizonyítékát az új hatos villamoson találtam meg. A villamos falán üveglappal lezárt ládikóban, egy kalapács függ. Az üveglapra írt szöveg szerint a kalapács ablaktörésre való, abban az esetben, ha a villamos életveszélyes helyzetbe kerülne és az ajtók nem nyílnának ki. Ekkor az utazóközönség egyik tagja betöri a kis ládika üvegét, kiemeli a kalapácsot és betöri az ablakokat. Az ötletet finomítani lehetne: a láda alá elhelyezhetnének egy másik kalapácsot, mellyel a kis üveglap bezúzható, de ez ma még — attól tartok — maximalista kívánság lenne. Felmerülhet még az az aggály is, hogy kevés a kalapács, helyes lenne minden ablakhoz mellékelni egyet, de bízzunk az emberekben, akik végveszély esetében is megőrzik fegyelmüket és így szólnak a szomszédjukhoz:

— Uram, ha bezúzta az ablakot, szíveskedjék egy pillanatra átnyújtani a kalapácsot. Szeretnék én is betörni egyet.

Ez persze, szőrszálhasogatás. Nem adhat a BKV

minden villamoshoz egy egész szerszámraktárt. Örüljünk ennek az egy kalapácsnak is, ismerjük fel benne a fejlődés csalhatatlan jelét.

Örömömet csak az zavarja: nem tudom elképzelni, milyen veszélyeknek lehetek kitéve a villamoson, amikor már csak az a kalapács segíthet? Az elmúlt évtizedekben még nem hallottam egyetlen esetről sem, amikor egy villamos ilyen helyzetbe került volna. Buszok, autók potyogtak már a Dunába, de ez egy villamossal ritkán fordul elő. Igaz, megtörtént már, hogy nem nyílt ki az ajtó, de ennek leginkább az volt az oka, hogy a bentlevők nekitámaszkodtak, vagy a vezető nem nyitotta ki. Ez esetben pedig kár lenne mindjárt az ablaknak esni.

Persze, a BKV jobban tudja, hogy miért kell az a kalapács, így örömmel üdvözöljük. Olyannyira, hogy mostanában már nem szívesen szállok más villamosokra. Kalapács ugyanis csak azon a néhány új kocsin található, a többiek — a villamos-állomány 99 százaléka — kalapács nélkül rohangál a pesti utcákon.

Addig, amíg a régi kocsikat fel nem szerelik kalapáccsal, én — felkészülve minden eshetőségre — állandóan viszek magammal egy kalapácsot...

—ő. f.—

A Posta Központi Hírlap Iroda az alábbi címkével küldi Szabó Imre újságait:

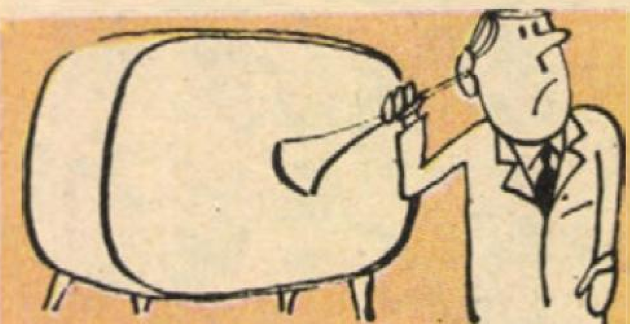
KISOÉ M-39
Szabó Imre
élőbaromfi
[redacted]
Szabadság u. 1-15.

A helység nevét tapintatból retusáltuk le. A többi a címke megszövegezőinek dolga...

CSAK RÖVIDEN!

Kiégett a Favorit tévékészülékem egyik lámpája. Elvittem a Műszaki Boltba, ahol a Gelka szerelője javította a beteg készülékeket. Sajnálattal közölték velem, hogy nem tudnak a tévén segíteni, mert a kiégett PY 88-as lámpa hiánycikk. Nem tudják, mikor kapnak alkatrészt és így én sem tudom, mikor tudom újból élvezni a tévé műsorát.

V. Júlia
Mezőberény, Puskin u. 1.

Nem tudom. miért vagyunk mostohagyermekei a Köztisztasági Hivatalnak? Múlt év novembere óta ugyanis nem viszik el a szemetet a környékünkről. A helyzet tarthatatlan, az utcát lassan elönti a szemét. Reklamáltunk néhányszor, ígéretet is kaptunk, hogy intézkednek, de azóta sem fordult be a szemeteskocsi a mi utcánkba.

Sz. A.-né
Bp. II/a. Kertváros u. 12.

1969. október 30-án adtam le a helyi OFOTÉRT-fiókba szemüvegrendelésemet. Az ellenértéket természetesen kifizettem, a bizonylat száma: 164889. X. 30. Szemüvegem azóta

sincs, az üzletben arra hivatkoznak: nem tudják megcsinálni, mert a gyár nem küldi el a megrendelt üveget.

Arany István
Szombathely, Köztársaság tér 17.

1969 szeptemberében az iskolán keresztül megrendeltük és kifizettük a IV. gimnáziumi fizikakönyvet. Néhányan megkapták, de hatunknak nem jutott, mert a Tankönyvkiadó nem küldött elég példányt. Januárig hitegettek ben-

nünket, akkor visszakaptuk a befizetett összeget azzal, hogy vegyük meg a könyvet ott, ahol tudjuk. A könyvesboltokban nem kapható, nem tudjuk, hová forduljunk, pedig a könyvekre nagy szükségünk lenne.

Kővágó József és osztálytársai
Baja, III. Béla gimn. IV. o.

HÁLÁS KÖSZÖNET

Legkevesebb százhúsz darab tantuszommal tartozik a Posta. Az utcai telefonkészülékek mellett elhelyezett panaszládákba hiába dobáltam orvoslást kérő üzeneteimet, írván, hogy a masinák kapcsolás nélkül elnyelik érméimet. Sem pénzt, sem választ nem kapok — erről sopánkodtam néhány éve a „Kedves Ludas" rovatban.

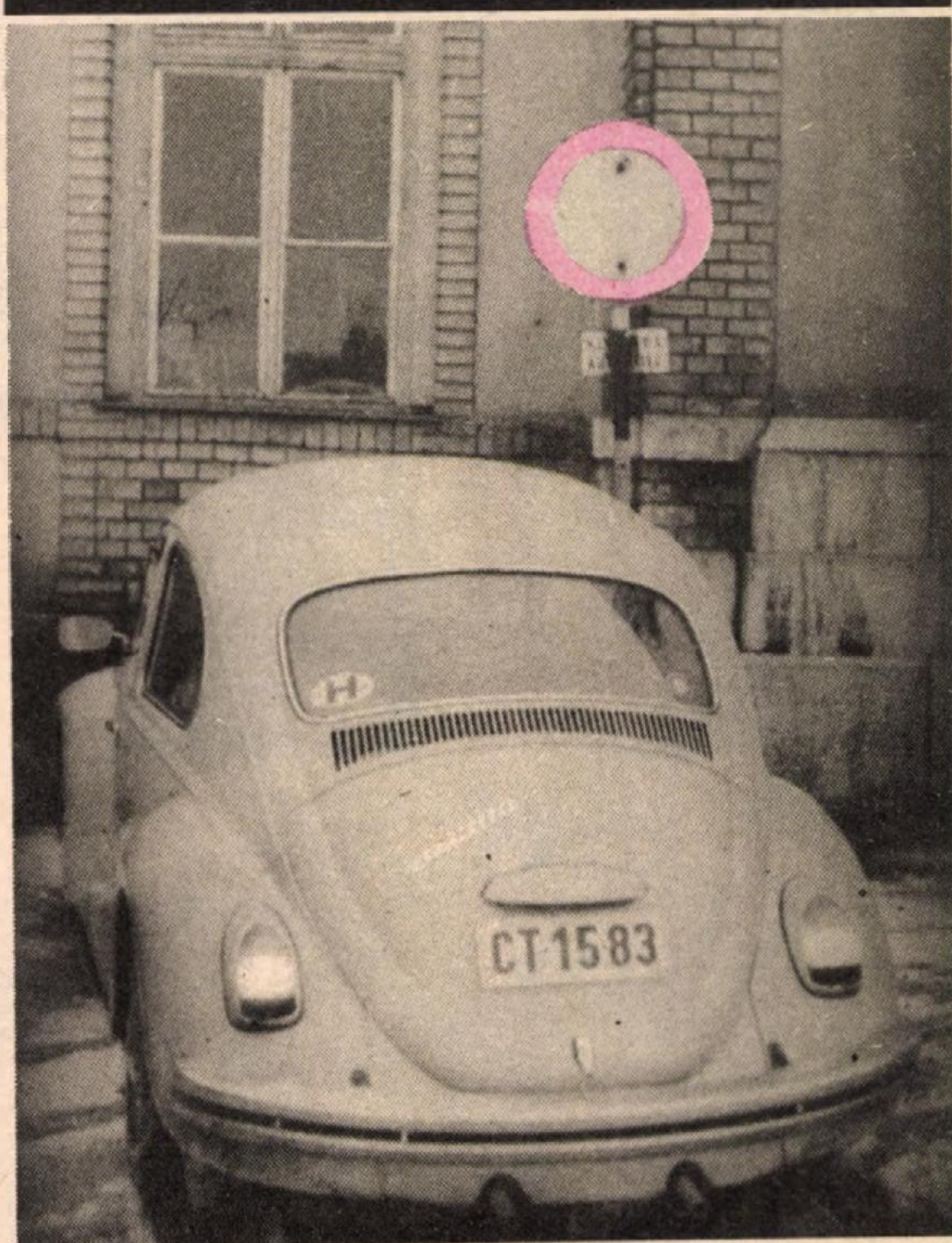
Most örömmel számolhatok be

egy pozitív fejleményről. Az újonnan elhelyezett utcai telefonautomaták mellett már nincs panaszláda. (Itt jegyzem meg, hogy telefonkönyv sincs.) Sok bosszúságtól kímél meg így bennünket a Posta. Továbbra is szorgalmasan dobáljuk tantuszainkat a készülékbe, s ha elnyeli, nem kell hónapokig, évekig várni panaszunk elintézésére, hiszen egyszerűen nincs is lehetőségünk panaszkodni.

Hálás köszönet:
G.

FOTÓZZON A LUDASNAK!

Hát már a falba se szabad behajtani?

A legjobb magyar szatirikus hetilap — címét hadd ne említsem —, legutóbbi számának 13. oldalán, a jobb felső sarokban közölt egy rajzot. Fiatal hölgyet „hallgat ki" az orvos. A hölgy, hogy úgy mondjam, bugyiban leledzik és a melltartója is látszik. A szokott helyen, persze. Meg *még egy* példányban, a heverőn. Krimi-kedvelő lévén, nyomozásom

REJTÉLY

logikai támpontjai a következők:

A hölgy egy kisiparos barátnője, s most meg akarja mutatni, hogy neki két melltartója is van.

Az előző beteg felejtette ott.

Kutatási célokat szolgál az orvos számára.

Az orvos barátnője hagyta ott. Mert váratlanul rájuk nyitott az első beteg.

Reklámcélokat szolgál.

Hirtelenjében csak ezek a megoldások jutottak az eszembe. Kérem, közöljék a megfejtést. Szeretnék nyugodtan aludni.

(marthy)

A megfejtés: szórakozott volt a rajzoló.

(A szerk.)

VÁLASZOLNAK AZ ILLETÉKESEK

Fórizs János zalakomári lakos panaszügyével kapcsolatban megállapítottam, hogy azóta nagykanizsai szervizünk a tévékészüléket megjavította és hazaszállította. A késedelmes javításért szíves elnézését kérjük.

Löcher László
GELKA vevőszolgálat vezető

A Ludas Matyi január 22-i számában megjelent, a Szent István körúti Zeiss-boltunkkal kapcsolatos panasz jogos. A mulasztást elkövető boltvezetőt fegyelmileg felelősségre vontuk.

Kolozsi Miksa
OFOTÉRT-osztályvezető

Schwabach László XIX., Újtemető utca 18. szám alatti lakos panaszát kivizsgáltuk. A derítőben levő dugulást megszüntettük. Megállapítottuk, hogy a hibát nem a Házkezelőség gondatlansága okozta. Egy bérlő szabálytalanul kötötte be vezetékét a csőbe, amely ezt a terhelést nem bírta.

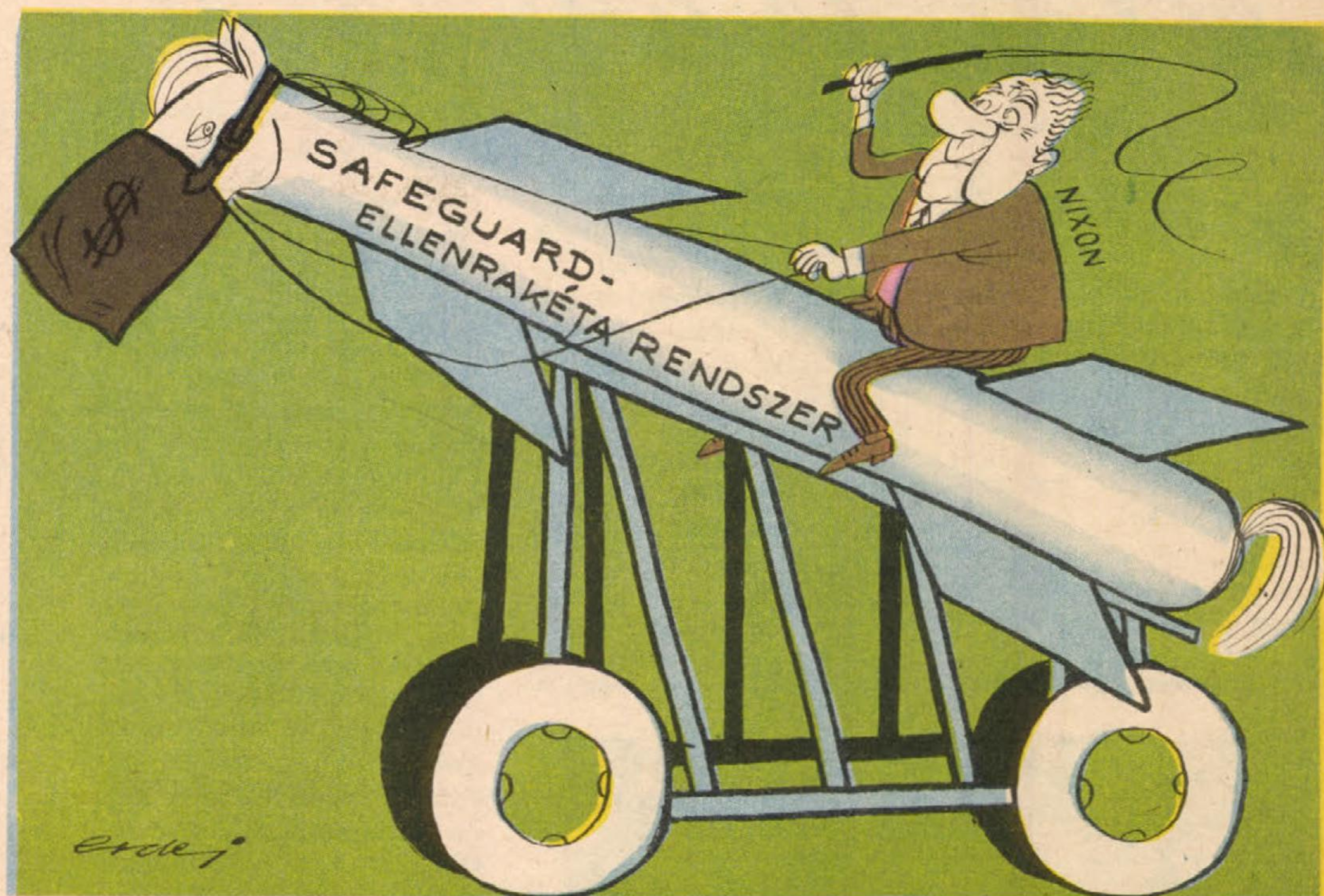
Szombath Jánosné
Főv. XIX. ker. Ingatlankezelő V. panaszügyi előadó

CSALÁDTERVEZÉS

AZ ELNÖK VESSZŐPARIPÁJA

Erdei Sándor rajza

 EGY VITA ÜRÜGYÉN

Sokat vitáznak mostanában az irodalomoktatásról: hogyan kellene megszerettetni a diákokkal az irodalmat? Van, aki azt javasolja: napjaink irodalmánál kezdjék az oktatást, ez legyen az alap, amelyből kiindulnak, visszafelé a klasszikusokig.

Én tulajdonképpen nem is ehhez a vitához szeretnék hozzászólni, de a téma, amelyet elmondanék, ebbe a tárgykörbe tartozik. Már régóta töröm a fejem: miért van olyan kevés humorista? S erre — azt hiszem — megtaláltam a feleletet. Az iskolában, az irodalomórákon keveset foglalkoznak a humorral. A tananyagban szerepelnek a humor és szatíra klasszikusai, de a jelenlegi irodalom-oktatásunk nem szeretteti meg a diákokkal a humort, a szatírát.

A diákok már az iskolában megtanulják, hogy mi a gúnyvers, paródia, epigramma, de ha ezeket a műfajokat alkalmazni akarnák és gúnyverset, paródiát, epigrammát írnának — tegyük fel — a tanárokról, attól tartok, nem méltányolnák eléggé az effajta törekvéseket. Ha én magyartanár lennék, felszólítanám a diákokat: írjanak gúnyverseket, epigrammákat a tanári karról, és szigorúan osztályoznám a dolgozatokat. Vagy humoreszkeket íratnék a gyerekekkel: miért rossz a fűtés az iskolában? Miért elhanyagoltak a mellékhelyiségek? De írhatnának humoreszket arról a szülőről is, aki azért nyüzsög a Szülői Munkaközösségben, mert azt hiszi, akkor elnézőbbek lesznek gyermekével a tanárok. A humoreszkektől még nem lenne melegebb a tantermekben, nem lennének tisztábbak a mellékhelyiségek és a szülők sem változnának meg, de a diákok jobban éreznék magukat az iskolában.

Ha a humort, a szatírát is tanítanák, nem lenne annyi humortalan felnőtt ember. Mert rengetegen vannak olyanok, akik szenvednek attól, hogy nincs humoruk. De honnan is lenne? A legtöbb felnőtt már az iskolában megtanulta, hogy csínján kell bánni a humorral és nagy körültekintéssel kell forgatni a szatíra fegyverét, mert különben baj lesz. Tapasztalataim szerint a gyerekek, főleg a kamaszok szeretik a humort, értik is, még az abszurd humort is könnyebben befogadják, mint a felnőttek, de amikor elhagyják az iskolát, és kilépnek az Életbe, mégis olyan kevesen vannak, akik kedvelik ezt a műfajt.

Vajon miért?

Véleményem szerint irodalom-oktatásunkban nagyobb teret kellene szentelni a humornak, akkor talán nem lenne hiány humoristákban sem. Nekem olyan magyartanárom volt, aki szerette a humort és nem tekintette tiszteletlenségnek, ha egy-egy komoly témájú dolgozatban megcsillant a derű.

Az érettségi tételem *„Az ember tragédiája”* volt, és amikor megkaptam a tétel címét, elhatároztam, hogy humoros jelenetet írok ebből a tiszteletre méltó témából. Öt órát kaptunk a tétel kidolgozására és én nagy lelkesedéssel írtam a vidám dialógusokat. (Legalábbis én annak véltem őket.) Körmölés közben elfeledkeztem arról, hogy én tulajdonképpen érettségizem és az érettségi tételemen dolgozom.

Aznap éjszaka nem sokat aludtam. Álmomban megjelent a vallás- és közoktatásügyi miniszter, és tudtomra adta, hogy megbuktam és újra kell kezdenem a tanulást, újra be kell iratkoznom az első elemibe.

Aztán megjelent Madách Imre is, aki nem szólt egy szót sem, csak szemrehányóan nézett rám és többször megcsóválta a fejét.

Másnap a magyartanárom kijelentette:

— Fiacskám, te hülye vagy...

Ezt akkor mondták először egy humoros írásom kapcsán, de azóta többször is.

— Fiacskám, te hülye vagy — mondta a magyartanárom. — A bizottság nagyokat nevetett a dolgozaton, de még nem biztos, hogy elfogadják.

Elfogadták. Kitűnőt kaptam rá.

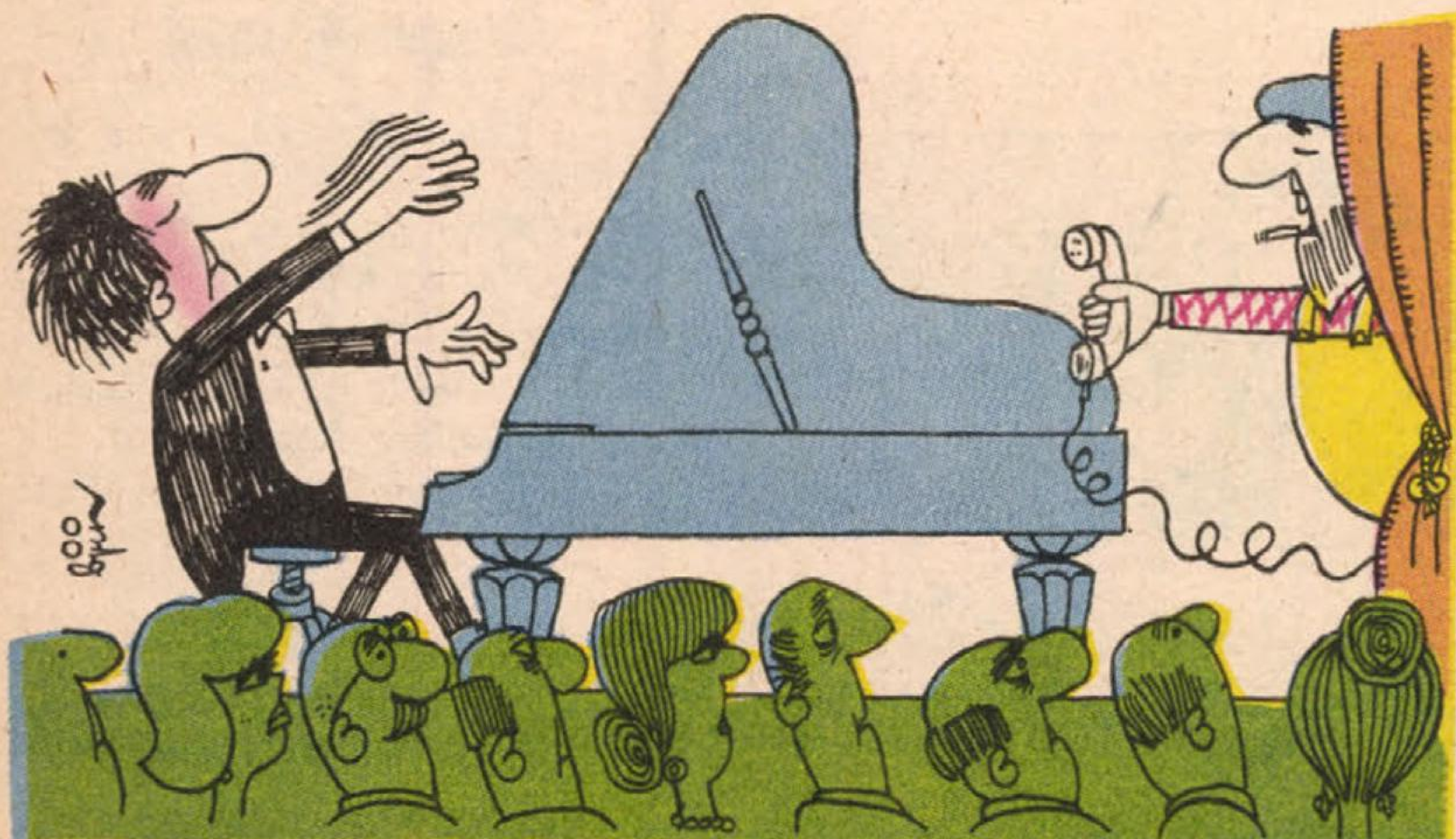
Így lettem humorista.

Sok olvasó most bizonyára azt mondja magában: Kár, hogy akkor nem voltak szigorúbbak a pedagógusok.

Lehet, hogy nekik van igazuk. De most már késő. A felelősség az irodalomtanáromat terheli.

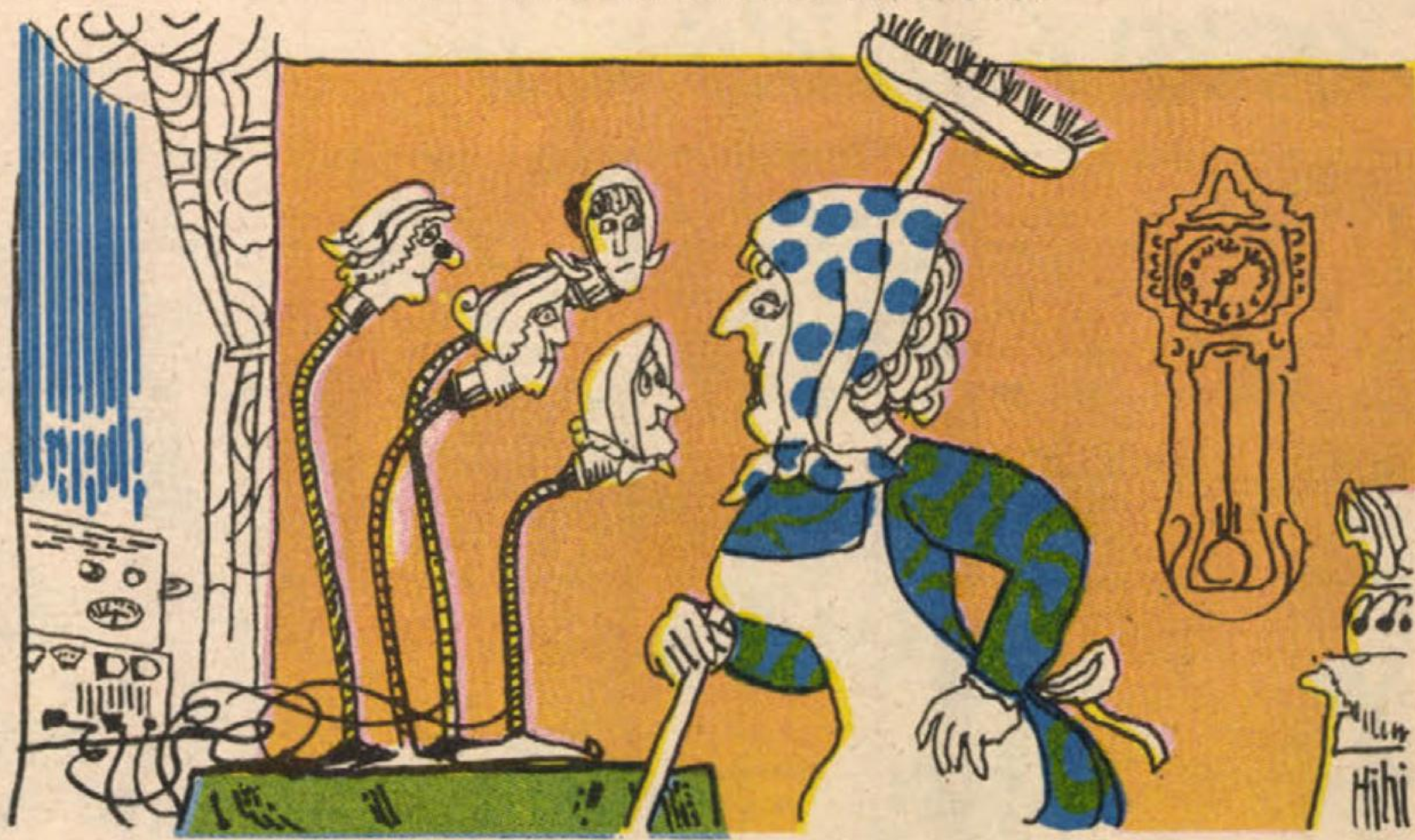
Mikes György

SÜRGŐS HÍVÁS

– Művész úr, telefon!...

A HÍRADÁSTECHNIKA FEJLŐDÉSE

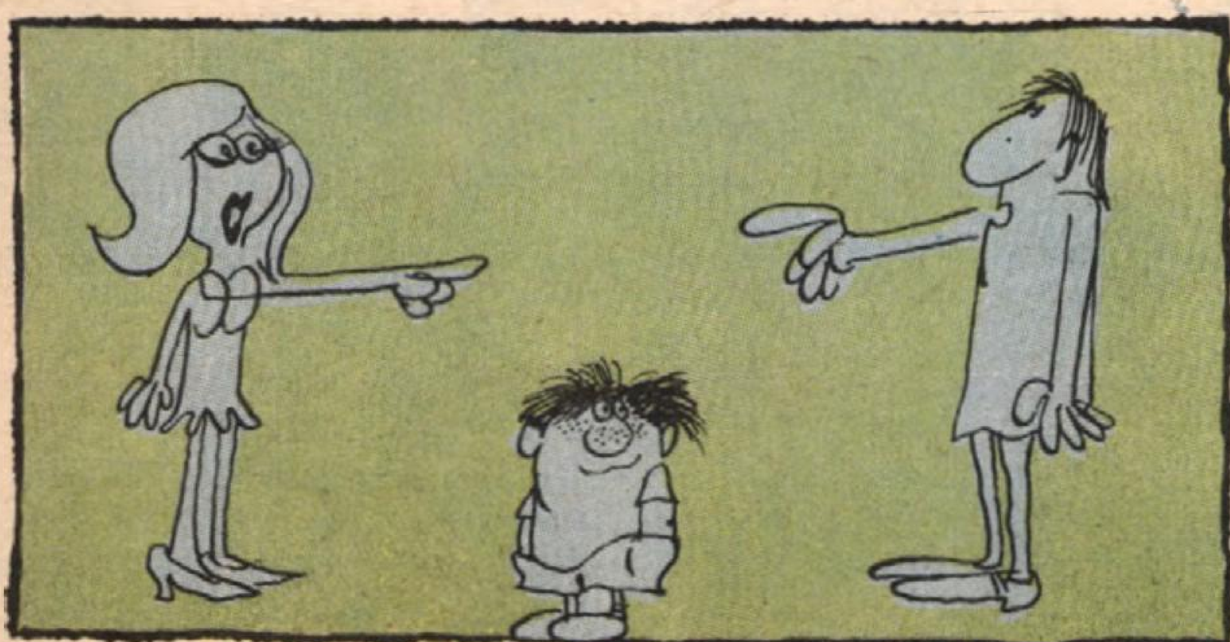
– Kovácsnénak új udvarlója van...

Az uzsorás

(LACIKA MONOLÓGJA)

Az úgy volt, hogy elmondtam otthon, milyen jó üzletet csináltam a suliban a kártyanaptárakkal. Én ugyanis gyűjtöm őket, legalább százötvenfélét kaptam anyu testvérétől, a Vili bácsitól. ő is úgy kapta reklámból, mert jo összeköttetései vannak.

Amelyikből nekem kettő volt, abból az egyiket eladtam a srácoknak a suliban, darabonként egy forint ötvenért. És amikor összeszámoltam a pénzt és láttam, hogy már harminc forintom van, felemeltem az árát két forintra. Még ennyiért is el tudtam adni tizenegy darabot, mert másnak nincs kártyanaptára az iskolában, csak nekem, de mindenki szeretné gyűjteni. A Kelemen Marikának nem volt pénze, és egy kártyanaptárért nekem adta a lekváros buktát, amit az ebédnél kapott. Én így dupla adagot ettem, az a buta Kelemen Marika meg egyet sem.

Anyu jót nevetett és büszkén mondta, hogy én nem vagyok elveszett gyerek és nem is leszek olyan élhetetlen, mint amilyen apu, akiben nincs kereskedelmi érzék.

Még nem is tudtam igazában örülni anyu dicséretének, mert apu máris elkezdte korholni anyut, hogy egyetlen csemetéjét, ez én vagyok, teljesen helytelen irányban neveli. Az ilyenféle üzletelésért én szidást érdemelnék, nem pedig dicséretet, mert magatartásom kapzsiságra vall, és egészen bizonyos, hogy később, ha felnövök, uzsorás lesz belőlem, ha anyu engem már tizenkét éves koromban erre biztat.

Én nagyon csodálkoztam ezen, mert engem mindig anyu szokott szidni és olyankor apu szok megvédeni. De most apu ellenem fordult. Ha még egyszer ilyet teszek — mondta —, akkor kapok tőle két nagy pofont. Ezen még jobban csodálkoztam, mert az én apum nem olyan szülő, aki veréssel neveli a gyereket. Anyunak meg azt mondta, hogy ő bezzeg mindjárt panaszkodik, ha az üzletben ok nélkül felemelik az árakat, engem pedig megdicsér, hogy ilyen élelmes vagyok. Már az is nagy disznóság éntőlem, mondta apu, hogy pénzért árulom a kártyanaptárt, amit ingyen kapok, de hogy még fel is emelem az árát, mert hiánycikk a suliban, az irtó pimaszság. Az áremelést legfeljebb lelkiismeretlen kereskedők űzik a rendeletek kijátszásával. Olvashatta anyu az újságban, hogy ha az árdrágítókat leleplezik, nagy büntetéspénzt kell nekik fizetniök. És anyu igazán szégyellheti magát, hogy a gyereket ilyen rossz irányban befolyásolja.

Ekkor rettentő dühös lett anyu, és szidni kezdte aput, hogy mindenre elméletet csinál. Anyu szerint az uzsorás olyan ember, aki kamatra ad pénzt, én pedig ezt nem csináltam. Azt is mondta anyu, hogy éppen apu ront el engem, mert nekem hajlamom van a gyakorlati életre, nem úgy, mint apunak, aki vezető állásban sem vitte annyira, hogy egy kocsit tudjon venni. Vili bácsi bezzeg egymás után cseréli be az autóit és mindegyiken keres. A régi kocsiját többért adja el, mint amennyiért az újat megveszi. Most már egy Ford Taunusnál tart, mert van protekciója, pedig Vili bácsi nincs is vezető állásban, meg már nem is anyagbeszerző, mint volt, hanem átment gebinbe, mert ott sokat lehet keresni. Apu meg nincs sehol...

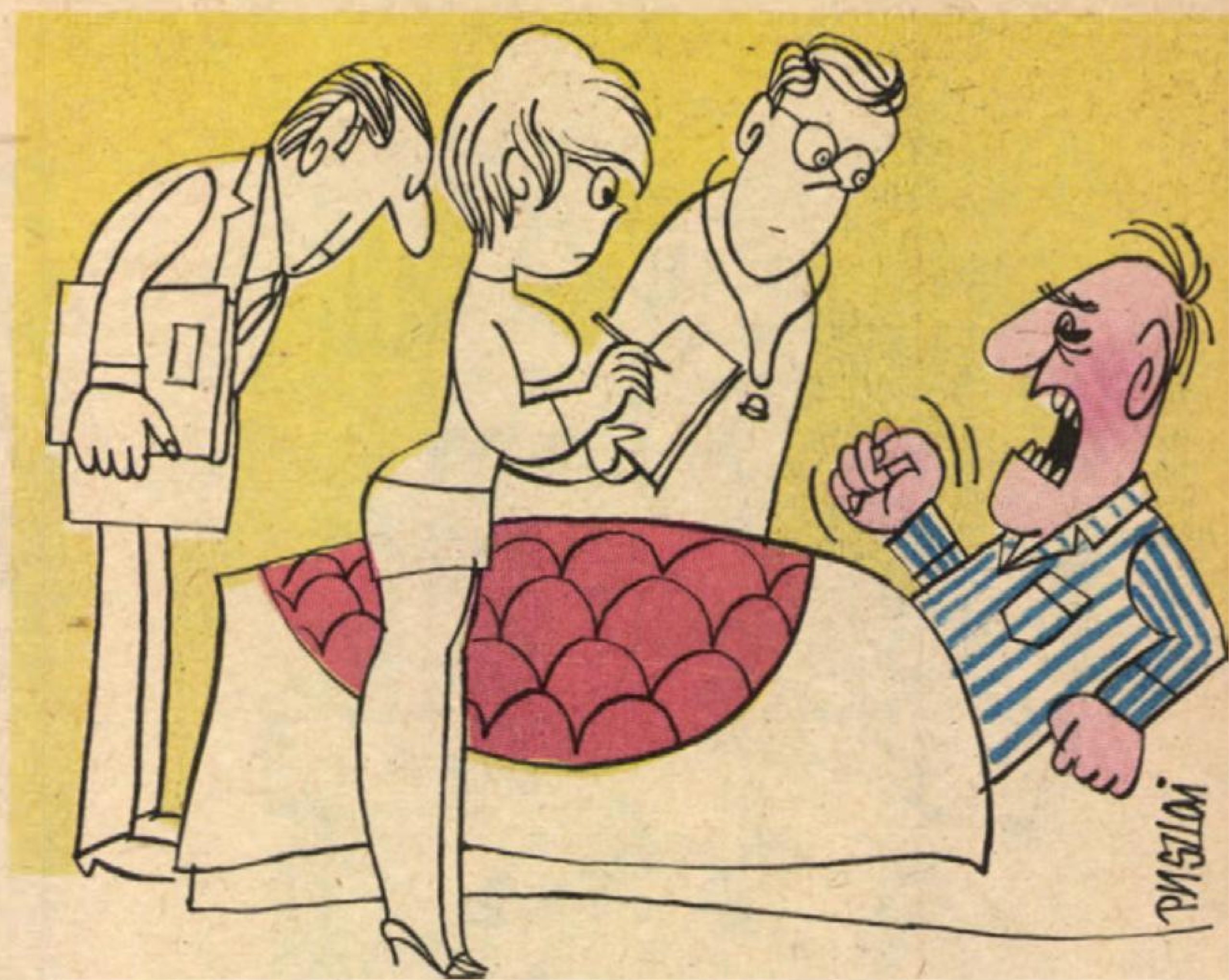
Apu erre már nem válaszolt anyunak, csak legyintett egyet, de nekem elmagyarázta, hogy egy rendes gyerek nem üzletel sem az iskolában, sem máshol, hanem tanul. Az meg különösen felháborító, hogy Kelemen Marikától elfogadtam a buktát, és szegény kislány emiatt koplalt. Ezt én csak úgy tehetem jóvá, ha a zsebpénzemből veszek Marikának egy nagy tábla Tibit.

Anyu ezt idegesen végighallgatta, utána azt mondta apunak, hogy egy idióta. Én ezt később megnéztem az idegen szavak szótárában, mert mindig ezt szoktam, ha ilyesmi van. És nem csodálkoztam azon, hogy apu kiment a szobából és azóta nem beszél anyuhoz.

Földes György

A NAGY EMBER

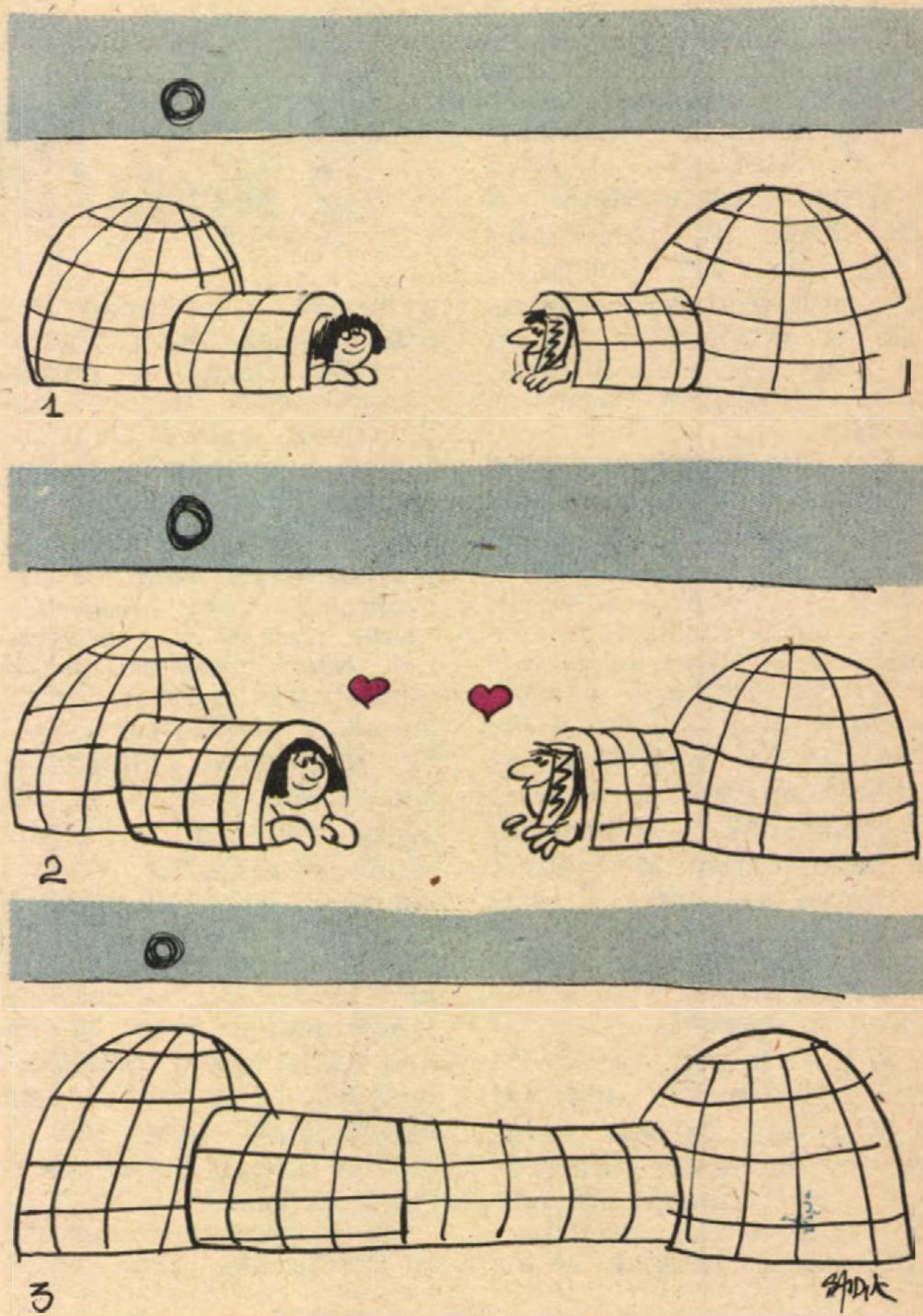
Pusztai Pál rajza

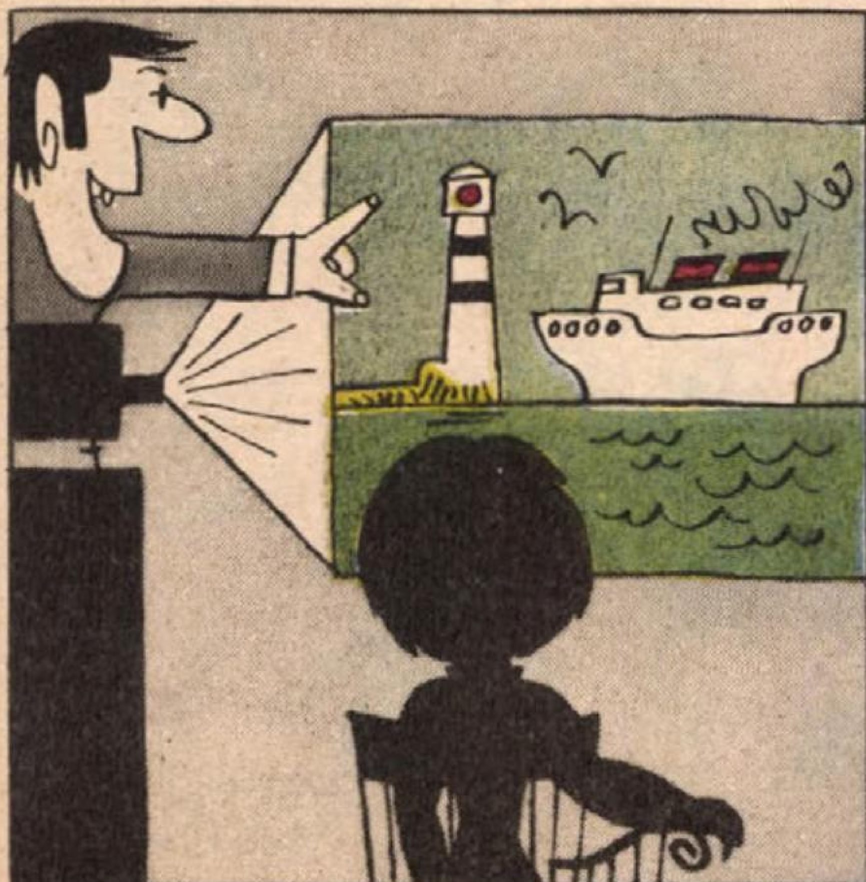
— Engem merészel egy ilyen kis vírus levenni a lábamról?!

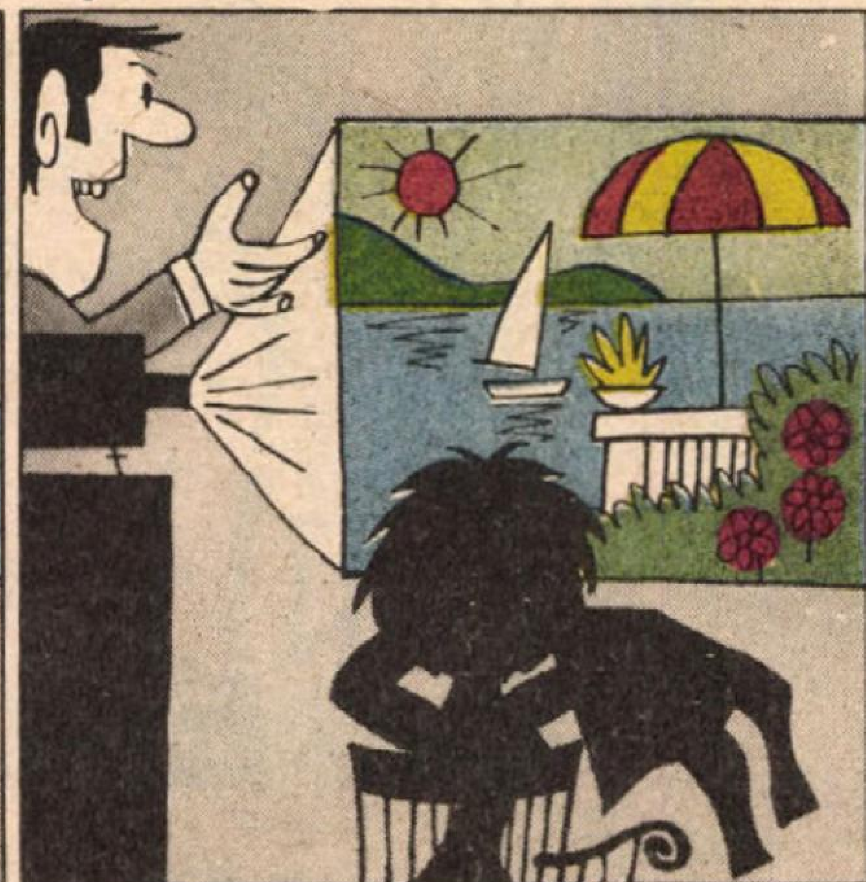

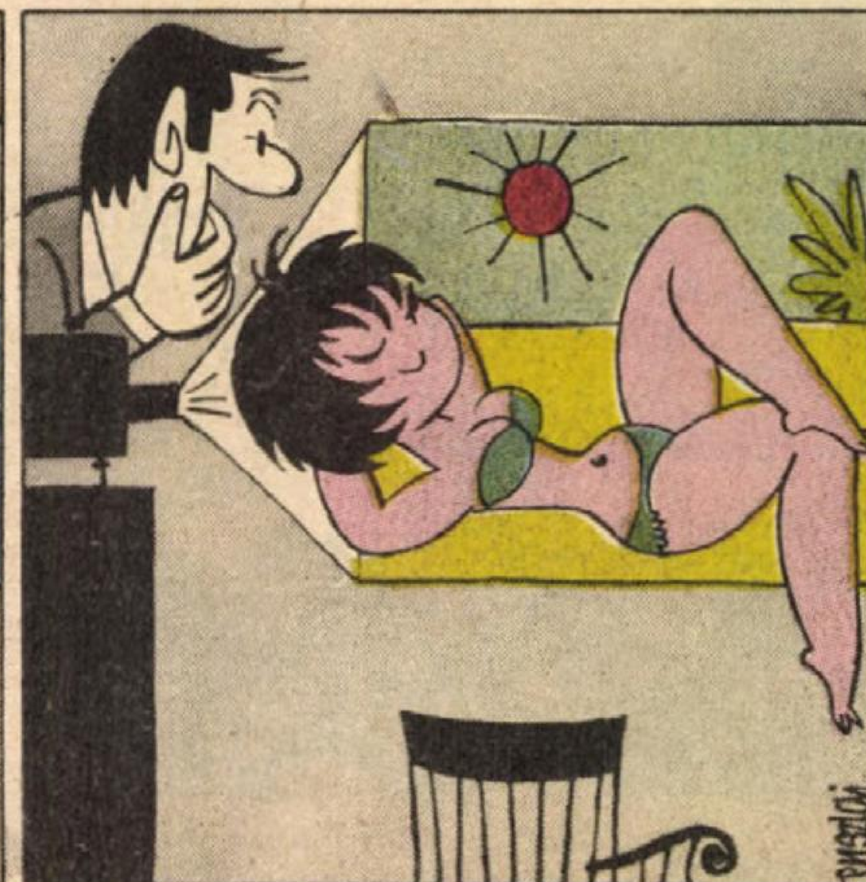
ESZKIMÓ-SZERELEM

Jucika *és a csábító nyár*

MINI MOSOLY

— Miért bömböl úgy a kicsike?

— Most kapja a fogakat.

— Na, és nem kell neki?

*

— *És milyen időközönként jelentkezik a fájdalom?*

— *Minden tíz percben, doktor úr.*

— *És mennyi ideig tart?*

— *Körülbelül félóráig.*

*

— Rémes! A papagájom már az ajtónyikorgást is utánozza. Mit csináljak vele?

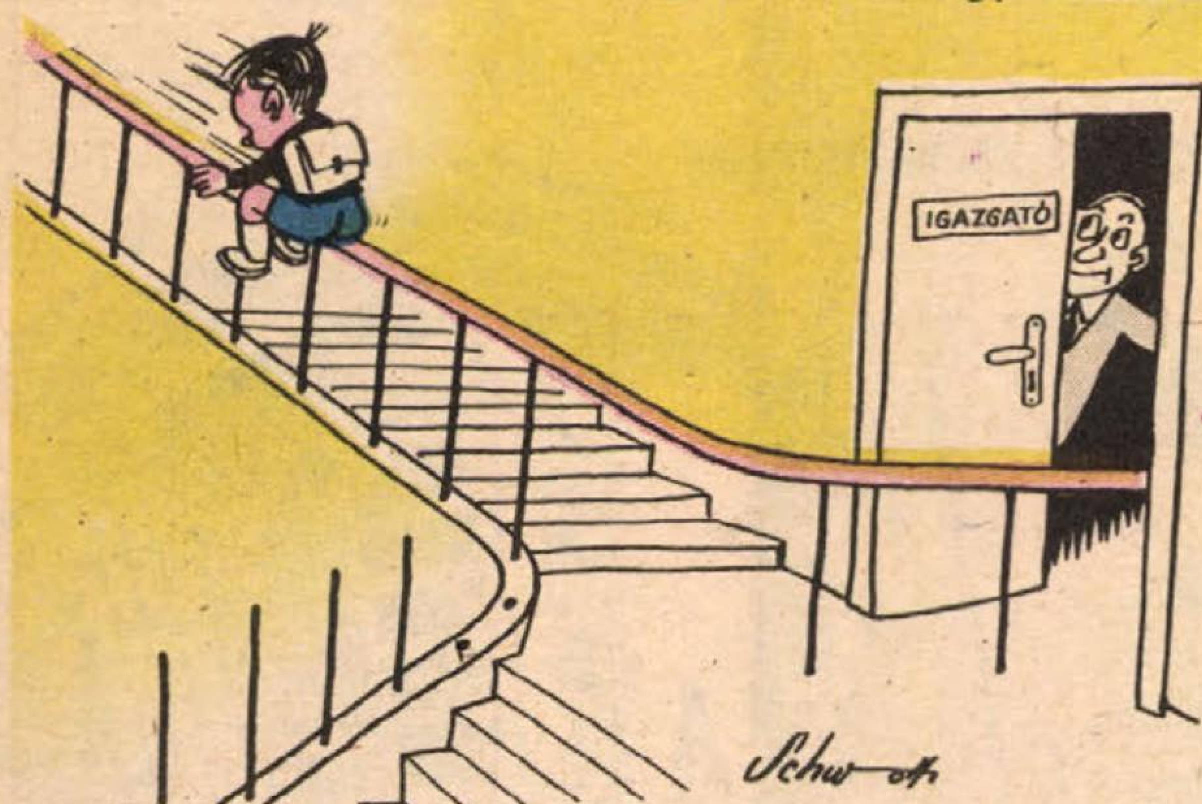
— Olajozd meg.

DIPLOMÁCIAI TÁRGYALÁS

– Mondja, uram, nem tudnánk valahogy békésen megegyezni?

A PÁLYA VÉGE

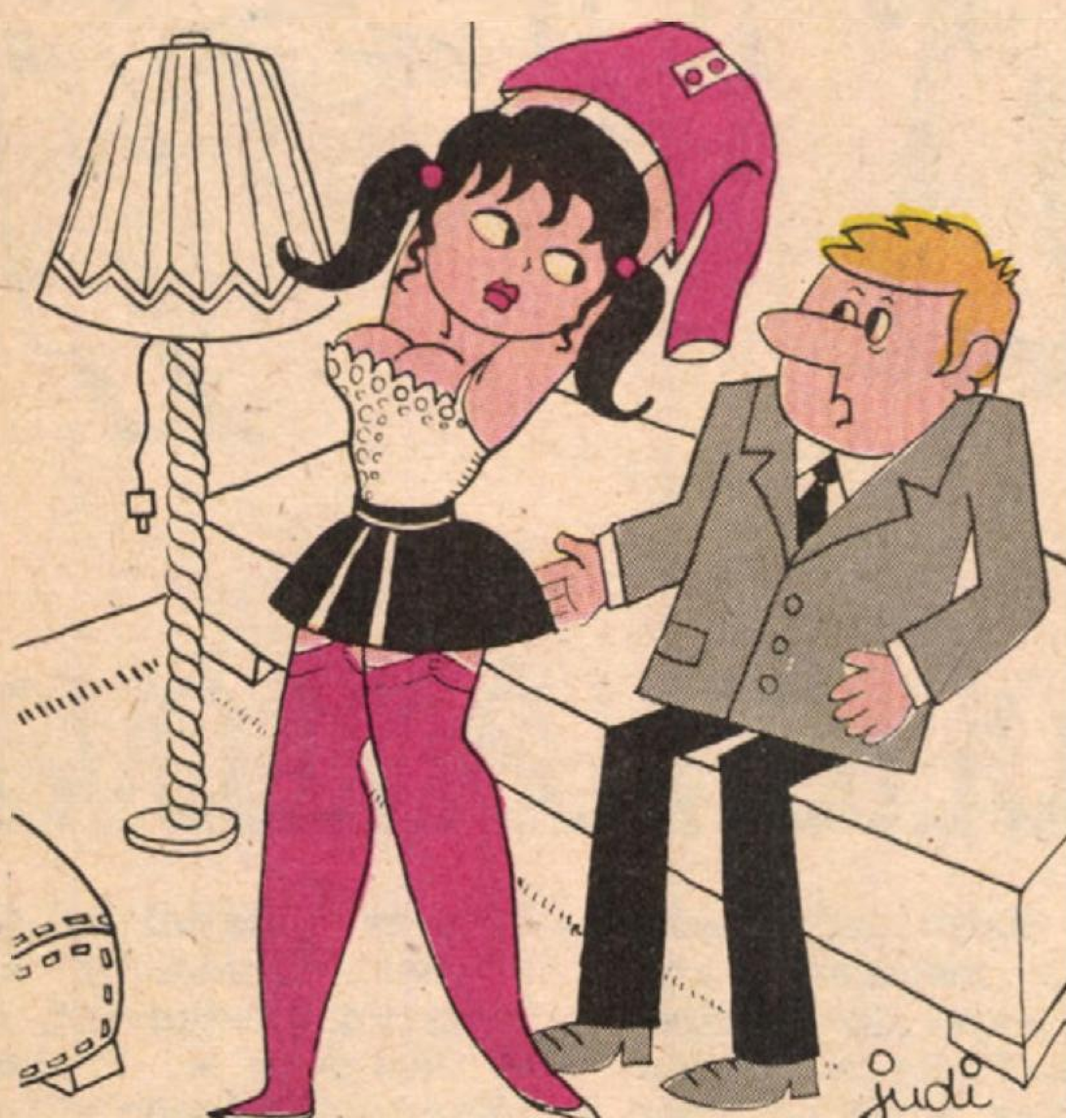

TAKARÉKOSKODIK AZ AMERIKAI ŰRHAJÓZÁSI HIVATAL

(„Christian Science Monitor", Boston)

ELSŐ CSALÓDÁS

– Ágika, meg se várja, hogy udvaroljak magának?

Játékos interjú

Tudvalevő, hogy egy magyar riporter nem tesz fel zavarba ejtő kérdéseket, nem firtatja alánya magánéletét, nem érdeklődik illetlen, kínos és rázós ügyekről. Nálunk egy sztriptíz-táncosnőtől is azt kérdezik, hogy mi a kedvenc olvasmánya és milyen kesztyűt köt a férjének. Így diktálja ezt a hazai riporteri hagyomány. Hacsak...

Nos, megszületett a nagy újítás. A Nők Lapjában fedeztem fel. Egyik külföldön filmező ifjú és szép színésznőnkkel készült interjúban. A művésznőről köztudott, hogy olyan filmekben domborít, melyeknek stábjából hiányzik a jelmeztervező és e filmekről legfeljebb csak olvashatunk, megtekinteni csak külhonban nyílik lehetőség.

A művésznő a magyar szex-export első fecskéje, és e minőségében nehéz kikerülnie olyan kérdéseket, melyeket, mint a Nemzeti Színház tagjának sosem tehetne fel riporter. De a hírlapírói lelemény megtalálta a lehetőséget. Egy játékot ajánlott a művésznőnek:

— „Tegyük fel, a Paris Match, a Stern vagy a Playboy munkatársa vagyok. Akkor mit kérdeznék magától?"

És a „rázós" kérdéseket a művésznő tette fel, a sexről, a monokiniről és egyéb illetlenségekről.

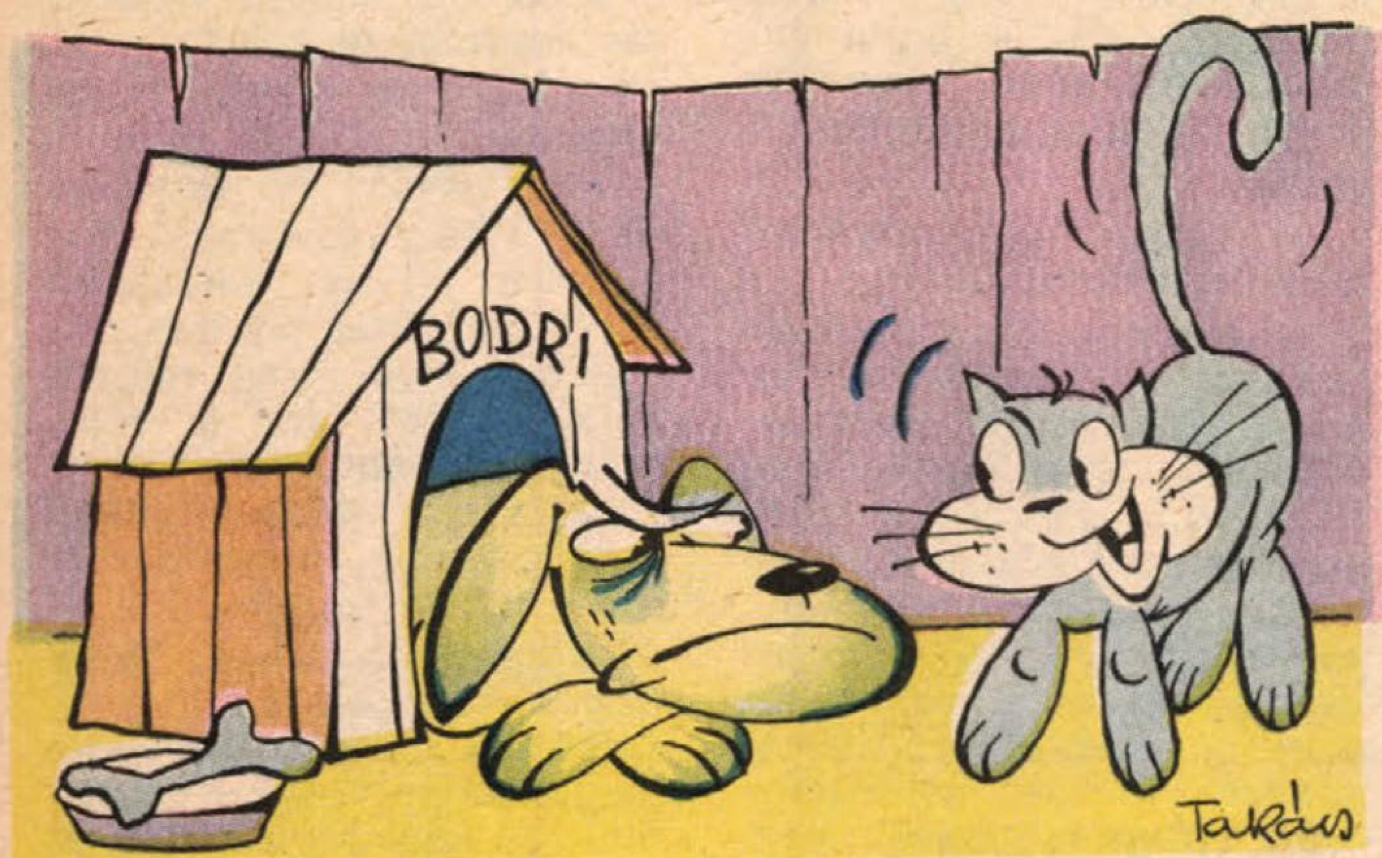
— És maga mit felelne? — kérdezte a riporter.

És a művésznő felelt. Pontosan úgy, ahogy a Playboy riporterének felelt volna, a Playboy olvasóközönsége számára.

Íme, a kecske—káposzta mese új változata: az olvasó is jóllakott, a riporteri gyakorlat is megmaradt.

Ö. F.

ÉRDEKLŐDÉS

– Elnézést, ön hirdetett lakáscserét?!

IZGALMAS PARTI

FELHÁBORODÁS

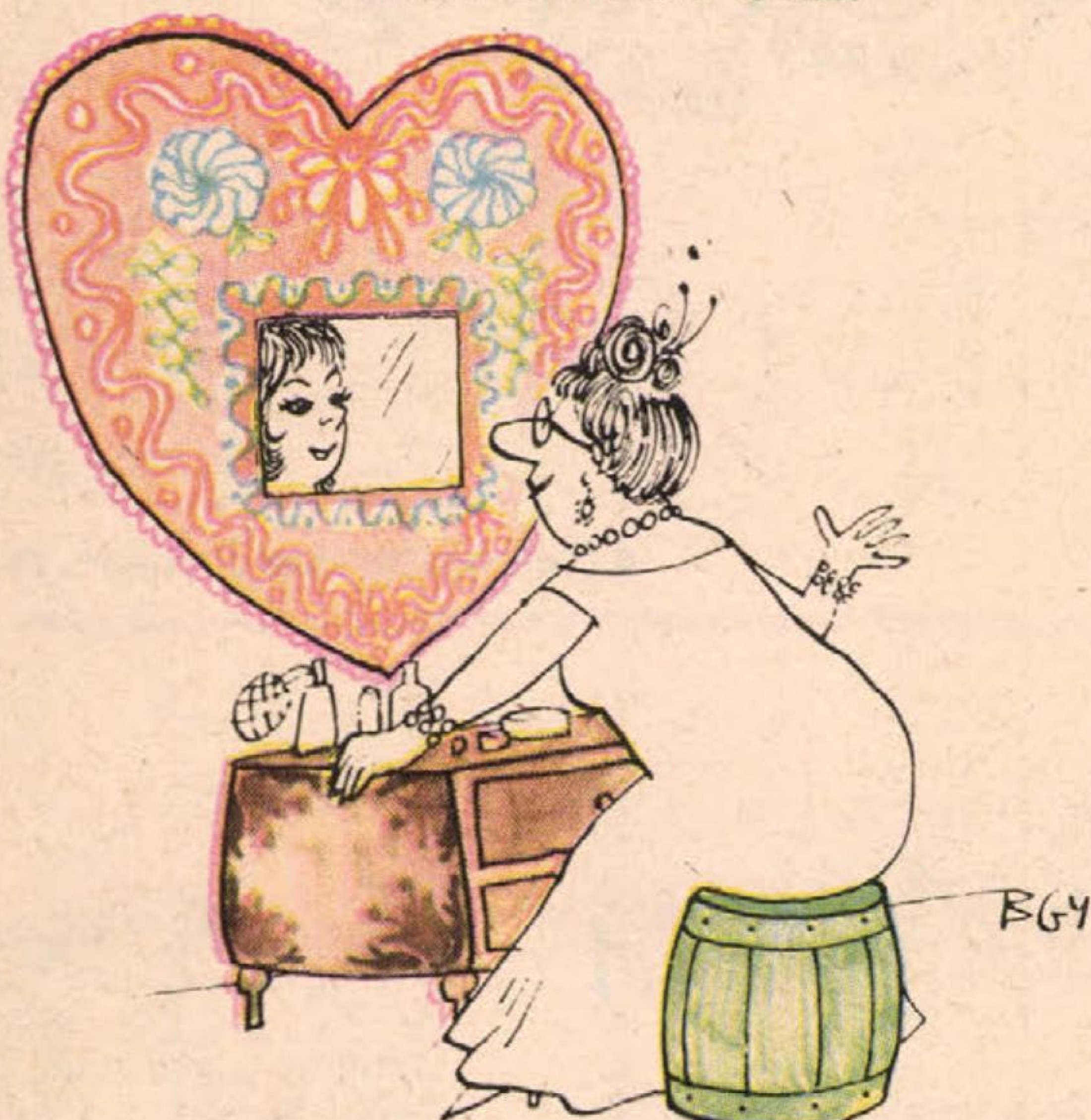
– Mikor igyunk, ha dologidőben is ennyien vannak!?

KIKÜLDETÉS

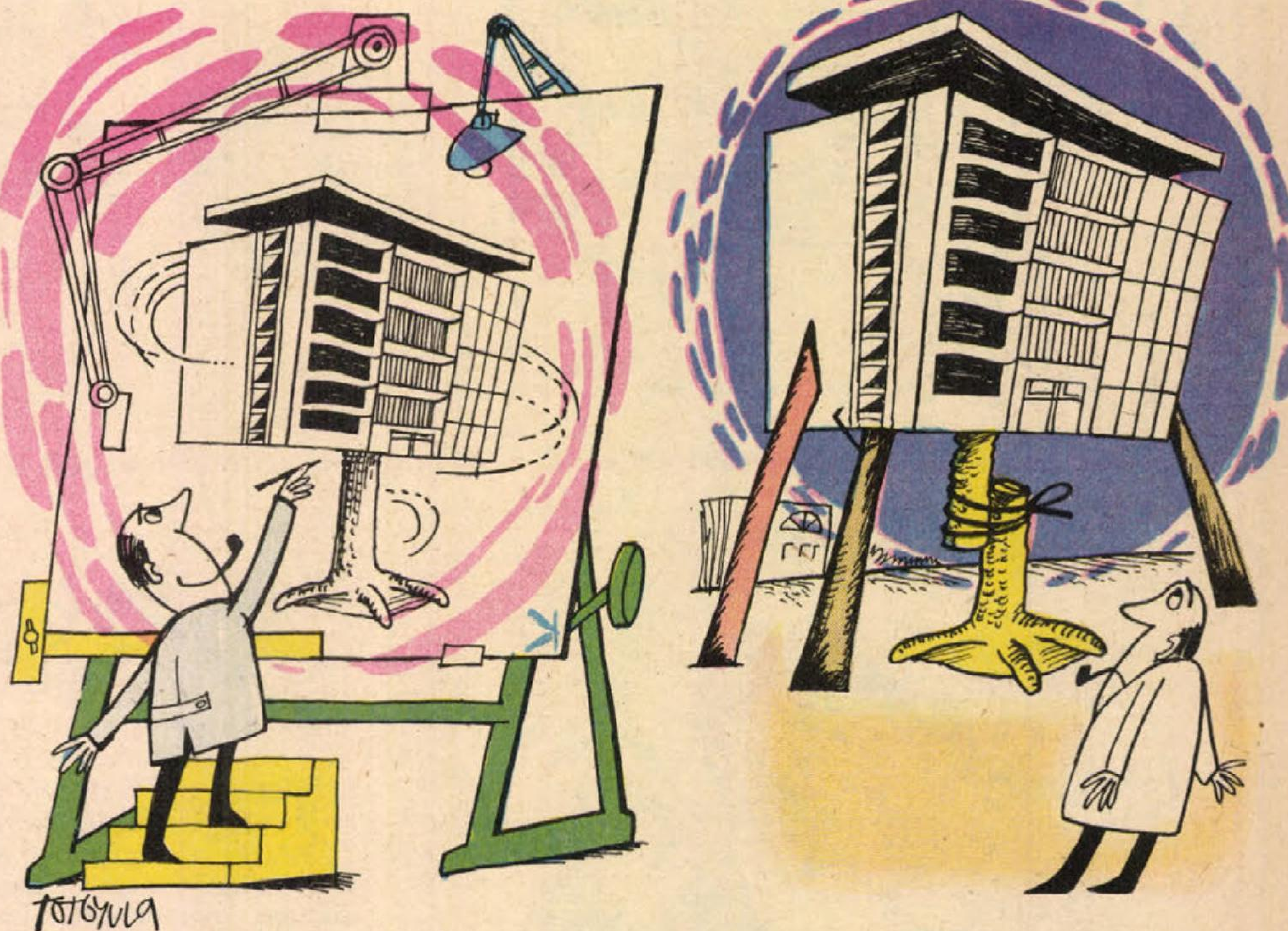

– Hát ezért küldtek ide! Hogy megtakarítsák a szállodaköltséget!

IDEGENFORGALMI ÖTLET

TERVEZÉS ÉS KIVITELEZÉS

HUMORÜGYBEN DR. ZOLTÁN LÁSZLÓVAL

Mit kerestem humorügyben a kiváló idegsebésznél? Ezt kérdezte ő is tőlem.

— A humor után nyomozok. Ha valaki, Te biztosan találkoztál vele ott belül. — Látom a tekintetén, nem ért pontosan, hát megmagyarázom, mire gondolok. — Az emberi agyvelőnek milyen elváltozása árulkodik a humorérzékről? Például: barázdáltabbak-e a humorista agytekervényei? Sűrűbb vagy ritkább az agyveleje? Esetleg valami más jel mutatja a humor bölcsőjét?

Dr. Zoltán tanár elnézően mosolyog naiv föltevésemen, s materialista tudóshoz illően lekopogja az asztalon (alulról fölfelé), hogy hál' isten még nem volt szerencséje humorista agyvelejéhez, de...

— ... megnyugtatlak, belülről sem látszik — mondja végül.

— Látom, nem akarsz beszélni az agyról. Talán szakmai titok?

— Ó, nem olyan titokzatos a mi szakmánk. Elmondok egy esetet. Kezdő sebész koromban vizsgálatra küldtek hozzám egy beteget. Jól megtermett férfi volt, munkásembernek néztem. A szokásos kérdésemre: mi a panasza?, a tarkója alá bökött a nagy csontos ujjával: „Tetszik tudni, az az idegem fáj, ami ezen a lyukon jön ki". Csodálkozva néztem rá: „Honnan tudja maga, hogy ott egy lyuk van, amelyiken kijön egy ideg? „Hát én is mészáros vagyok" — válaszolta az én emberem.

— Értem. Tehát ha az agyban nem is nagyon van humor, az agy körül előfordul.

— Sajnos, nem így van — mondja elkomorodva. — Tudod, ha valakit akár csak viccből is kupán vágnak, mire hozzám kerül, komoly eset lesz belőle. Persze volt már olyan eszméletlen fejsérültünk, akinél operáció helyett megtette a hidegvizes fejmosás és... kijózanodott. De ez ritka, nagyon-nagyon ritka, a tenger szomorúságban egy csepp derű.

— Ezért van szükséged a híres kutyáidra, azok jelentik számodra a kikapcsolódást?

— Hát először is nem *azok*, hanem *ők* és nem ezért van szükségem rájuk, hanem azért mert... szóval szükségem van rájuk, nem tudok meglenni kutya nélkül, soha nem is voltam kutya nélkül. Most is van három.

— Mind a három bernáthegyi?

— Sajnos, nem, egyik sem. A bernáthegyiek meghaltak. Karácsonykor temettük az utolsót. Mikor lesz nekem újra egy Bencém?

Sóhajtva emlékezik a daliás férfira (92 kiló volt), *aki* a harmadik emeleti lakásban megérezte, amikor ő a kapu alatt belépett a liftbe. Pedig a délutánnak abban a fél órájában, abba a házba másik harminc ember is hazatért, s épp úgy használták a liftet.

— Megint csak az idegsebészt kérdezem...

— Nem tudjuk — vág a szavamba —, eddig még nem tudjuk. A kutya intelligenciája épp olyan valóság, mint a humorérzék, de nem ismerjük egyiknek sem a mechanizmusát.

— Apropó! A kutyának van humorérzéke?

— Amikor mi nevetünk a kutya mókázásán, az nem az ő humorából adódik. Ellenben zenei érzéke kétségtelenül van, erről magam is meggyőződtem. Egy időben rendszeresen muzsikáltam. Volt egy vonósnégyesünk, amelynek egyik tagja a régen elhunyt Manninger Vilmos professzor volt. Manningernek volt egy pulija, aki — ha náluk muzsikáltunk — odafeküdt a négy kottatartó állvány közé és áhítattal hallgatta a zenét mindaddig, amíg Mozartot, Beethovent, vagy — mondjuk — Brahmsot játszottunk. Ámde abban a pillanatban, amint valamelyik modern zeneszerző művébe fogtunk (tapintatból nem említek neveket), a puli dühösen fölugrott, sorba feldöntötte a kottatartókat és vonítva elmenekült a kertbe.

— Ez nem valami betanítás eredménye volt?

— Ugyan! Csak nem képzeled, hogy mi idomítjuk a kutyát? Itt van például Vitéz, a kedves kis korcsom. Ő az ugatásának a hangszínével pontosan és találóan közli, hogy melyik vendégünkről mi a véleménye: jó ember az illető, vagy rossz, őszinte, vagy hamis, érdek, vagy barátság hozta-e hozzánk?

Látogatásom idején Vitéz nem volt otthon. Igazán sajnálom, mert legalább megtudtam volna, milyen ember vagyok. Ha ugyan lefordítják a hangszínét...

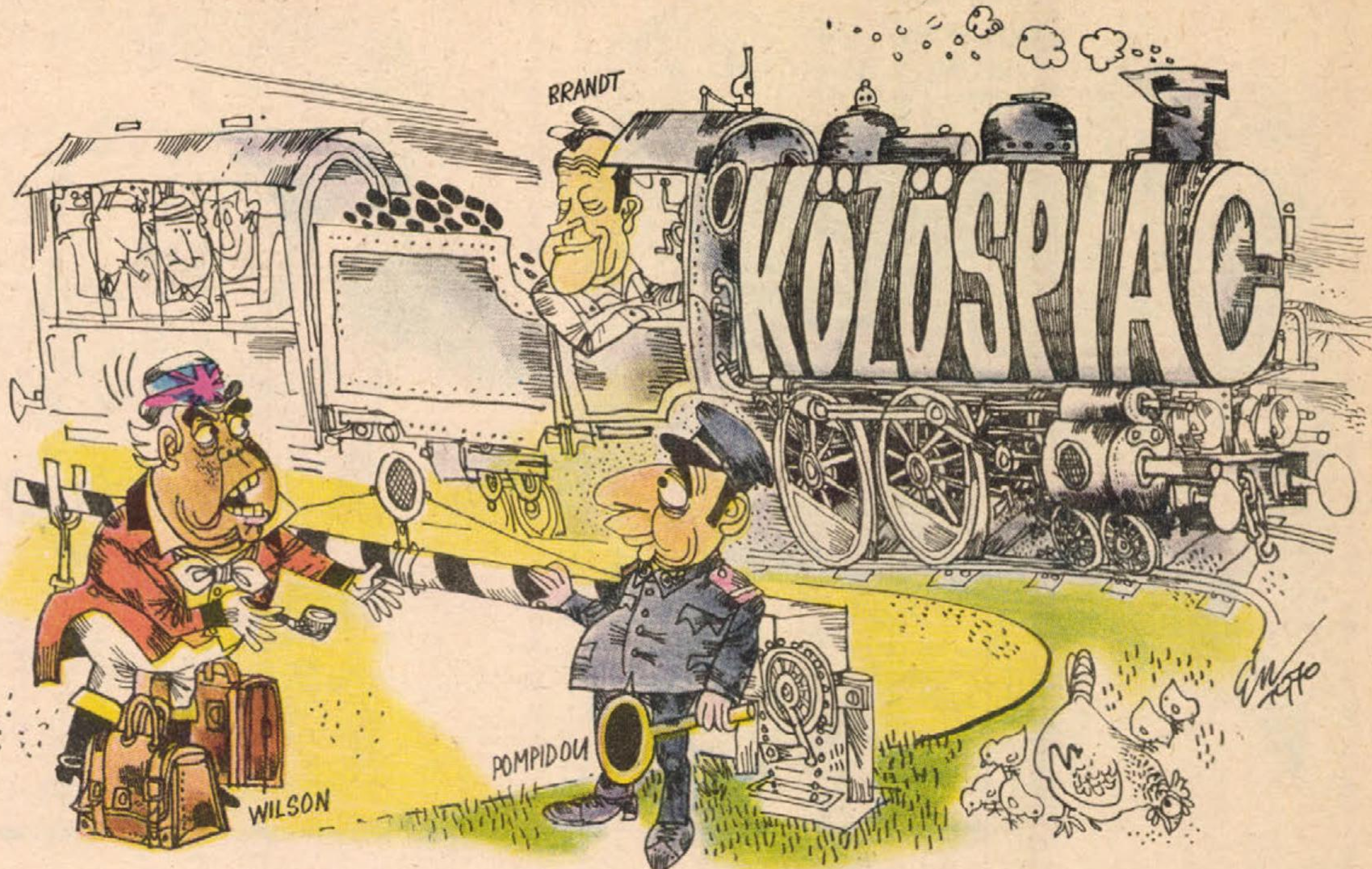
Sólyom László

A JAVÍTHATATLAN

A RÉGI NÓTA

Endrődi István rajza

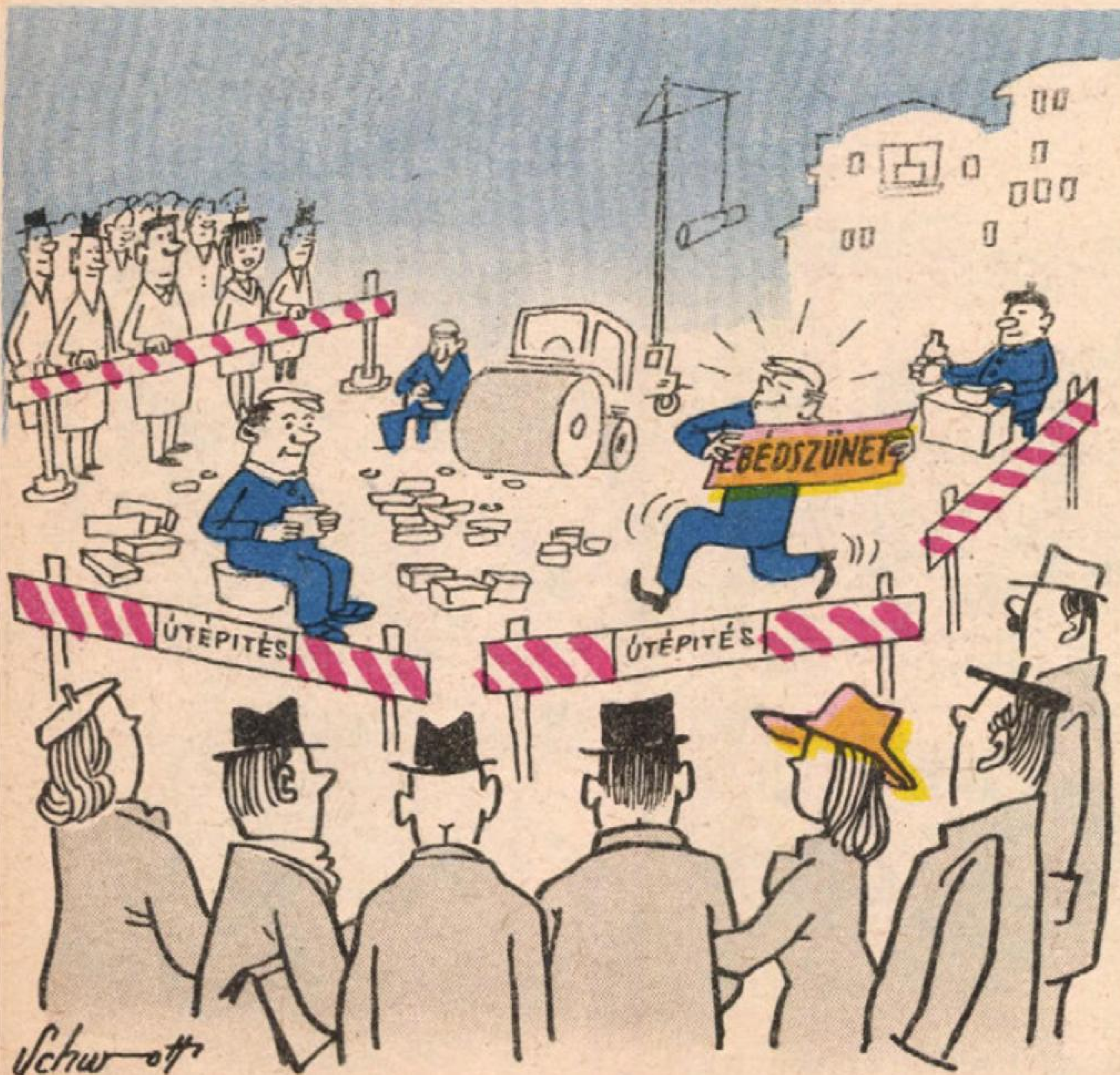

– Drága bakter úr, a sorompót miért nem nyitja fel?...

KÉP A JÖVŐBŐL

A NAGYKÖZÖNSÉG TÁJÉKOZTATÁSA

FANTASZTIKUS NOVELLA

CIRKUSZBAN

— Mélyen tisztelt hölgyeim és uraim! Műsorunk fénypontja következik. A világhírű erőművész és birkózóbajnok lép önök elé. Íme, Zalaegerszeg párduca!

A zenekar tust húzott és a vakító reflektorfényben hatalmas termetű, kötélizmú férfi jelent meg a porondon. Karba tett kézzel, büszkén nézett körül a közönség sorain. A porondmester harsány hangon folytatta:

— Aki birokra kel vele és legyőzi Zalaegerszeg párducát, kétezer forint jutalomban részesül. Várjuk a bátor jelentkezőt!

Hosszú, feszült csend után cérnavékony hang hallatszott a hátsó sorokból:

— Én megpróbálnám...

Minden szem a nyeszlett, cingár, sápadt alak felé fordult, aki zoknival együtt sem lehetett több negyven kilónál.

— Tessék ide fáradni — invitálta a küzdőtérre a frakkos porondmester. — Ha ön két vállra fekteti a Nagy Bajnokot, kétezer forintot kap kézhez a helyszínen.

A kis emberke fölényesen, gúnyosan elmosolyodott és megtapogatta ellenfele hatalmas karizmait:

— Tegyék ki a pénzt az asztalra! Nem fogom hitelbe a földhöz vágni Zalaegerszeg párducát.

A porondmester ünnepélyes áhítattal leszámolta az asztalra a húsz darab piros hasú százast. Kezdődjék tehát a küzdelem! Győzzön az erősebb!

Az ellenfelek farkasszemet nézve kerülgették egymást, aztán az izomember egy könnyed, villámgyors mozdulattal hóna alá kapta a kis emberkét és diszkréten a füléhez hajolt:

— Drága jó uram! Egy szolid, de megbízható üzletet ajánlok önnek. Hagyja magát megverni. Ne védekezzék! Én nem szeretek kockáztatni. Egyszer egy ilyen nyápic, kis emberke úgy földhöz vágott, hogy hetekig nyögtem az ágyat. Ma a nézőtéren ül a menyasszonyom, megértheti, hogy nem akarom magam blamálni. Adok magának kétszázat zsebből, és szépen, simán, hogy egy haja szála se görbüljön meg, dupla nelzonban a földre viszem.

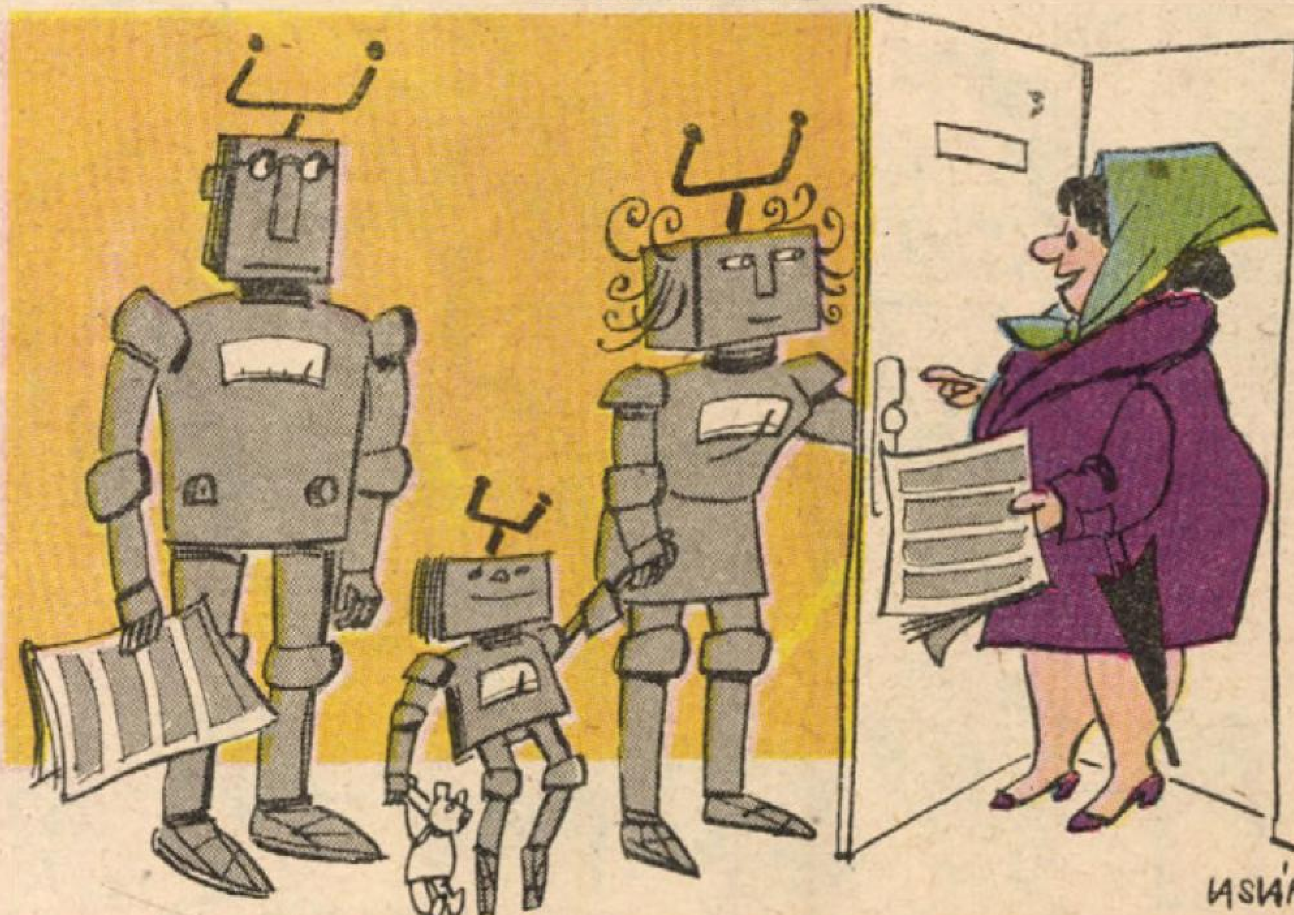
— Figyelmeztetem, a megvesztegetést a törvény szigorúan bünteti — morogta felháborodottan az emberke, majd enyhültebb hangon így folytatta: — Tulajdonképpen jobb a biztos kétszáz, mint a bizonytalan kétezer. Hoci ide a pénzt! Így ni!

Zalaegerszeg párduca, az Erős, a Győző, diadalmas tekintettel fogadta az őrjöngő tapsokat, a leányok, asszonyok rajongó, szerelmes pillantásait. Az emberke pedig ott feküdt két vállon és derűsen suttogta:

— Holnap újból eljövök, és száznyolcvanért ismét legyőzhet. Nagyobb megrendelésnél mindig árengedményt adok. Különben is, kell a pénz! Hó vége van...

Galambos Szilveszter

ROBOTEKNÁL

– Önök keresnek gépesített háztartásba bejárónőt?

HIVATALBAN

– Ne ijedj meg, csak egy régi ügyfél, aki már nem érte meg ügye elintézését.

ÁTFUTÁSI IDŐ

– Ha ezt a modellt megrendelik, 1978 harmadik negyedében már szállíthatjuk is ...

JOGÁSZBÁL, 1970

– Értse meg, biztos úr, hogy én csak a meztelen igazság vagyok ...

(A joghallgatók „Éjféli igazság" című báli lapjából)

PONTOSSÁG

Valamelyik este elmeséltem színész barátomnak a következő viccet:

— Részeg ember késő éjjel megkérdez egy rendőrt az Emke-saroknál: „Tessék mondani, biztos úr, merre vagyok én most?"

Mire a rendőr így szól: „A Rákóczi úton!"

„Jó, jó — mondja a részeg — de milyen városban?"

A viccel nem arattam sikert és kissé szomorúan kérdeztem barátomat: ismerte-e a viccet?

— Nem — mondta elgondolkozva —, nem ismertem, de ha éppen tudni akarod, ez az eset megtörtént. — És elmondta a történetet egy öreg színészről, aki néhány éve nyugdíjban van, nem játszik már, de itt él közöttünk, nevezzük Gézának. Géza két dologról volt nevezetes szakmai körökben. Egyrészt ő tudta a legtöbb szerepet, másrészt ő tudott legtöbbet inni minden magyar színészek között, ami nem kis dolog a színművészek gyakorta nemcsak hangra jótorkú társadalmában.

Történt néhány éve, hogy Géza a debreceni színház tagja volt — negyvenéves pályája alatt az országnak úgyszólván minden színházát végigjátszotta —, és egy előadás után, mint mindig, leballagott a restibe. Megrendelt egyszerre három liter bort, sorba ál-

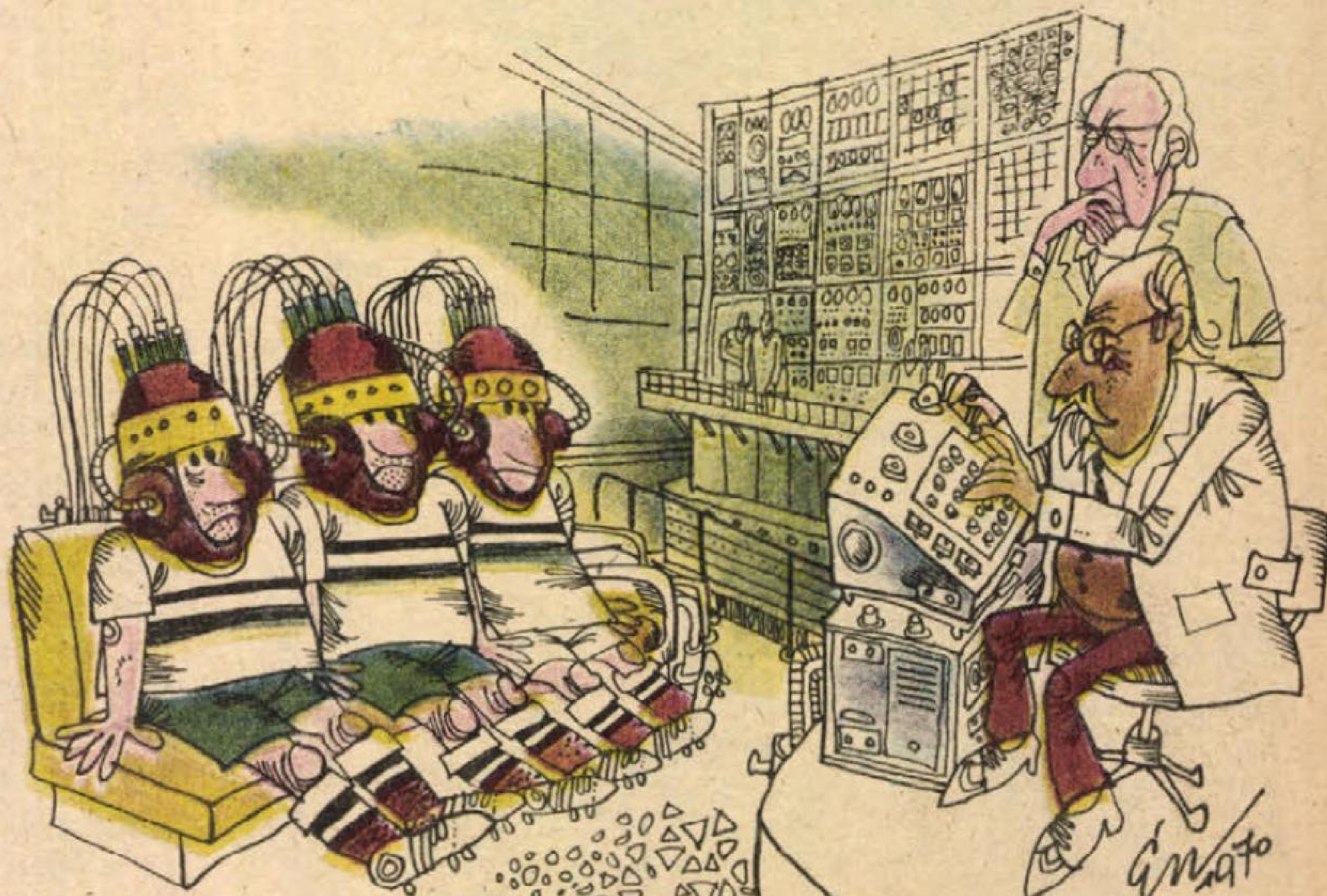
lította az üvegeket, ez volt a szokása, aztán elkezdett dolgozni. Szép lassan iszogatott és hajnali négy órára végére is ért az adagjának. Akkor aztán — langyos tavaszi hajnal volt — kisétált az állomásra egy kis friss levegőt szívni. Éppen akkor állt be nagy fütyüléssel a miskolci munkásvonat, amely nagyon megtetszett Gézának, és az ott várakozó tömeggel együtt fel is sodródott rá. Elhelyezkedett egy sarokban, aludt egyet, a kalauz rázta fel Miskolcon, hogy végállomás. Géza engedelmesen leszállt, beült a restibe — ismerős volt ő Miskolcon is — rendelt két üveg bort és folytatta a munkát. Reggel 1/2 9 felé, amikor az órájára pillantott, eszébe jutott — lelkiismeretes színész volt világéletében —, hogy neki pontban 9 órakor próbája van. Hívta a pincért, fizetett és elindult a színház felé. Kilenc óra előtt néhány perccel oda is ért, felment a társalgóba és leült. A már ott levő színészek — ők is próbára jöttek — örömmel üdvözölték Gézát, aki híres figura volt az aktorok között és kérdezték: mi járatban van? Géza egykedvűen azt felelte, hogy próbára jött, és már rakta is le a felöltőjét. „Hát nem Debrecenben vagy te most?" — kérdezték a helyi színészek. — „Dehogynem" — mondta Géza. — „De hát ez a miskolci színház" — mondták amazok. Géza körülnézett és csak ennyit mondott sóhajtva: „Ez a baj!" — aztán visszavette a kabátját és egyenes léptekkel távozott.

Soós András

CSODAGYEREK

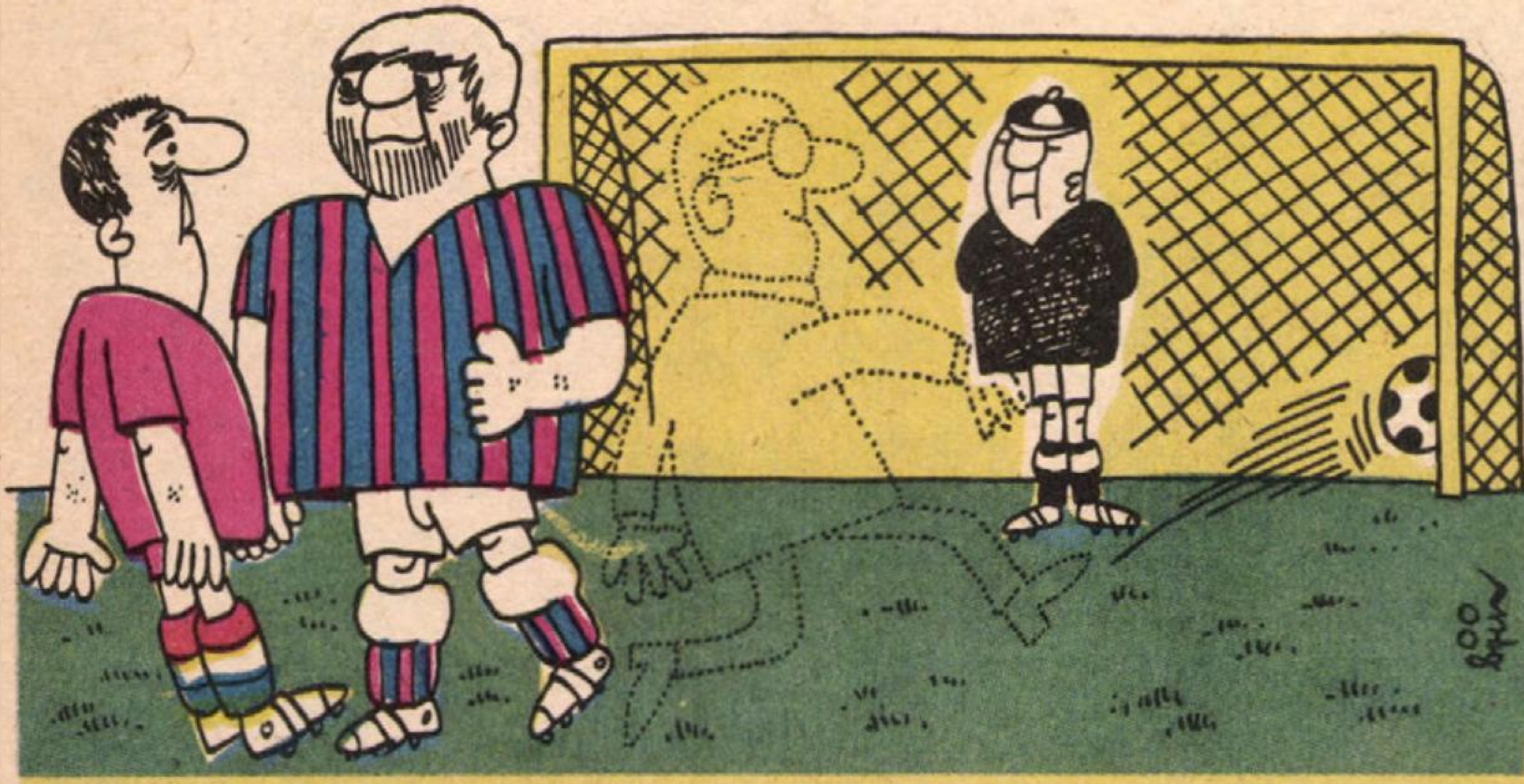
TAVASZI FELKÉSZÜLÉS

– Elektronikus aggyal tudatosítjuk bennük, hogy a focit gólra kell játszani ...

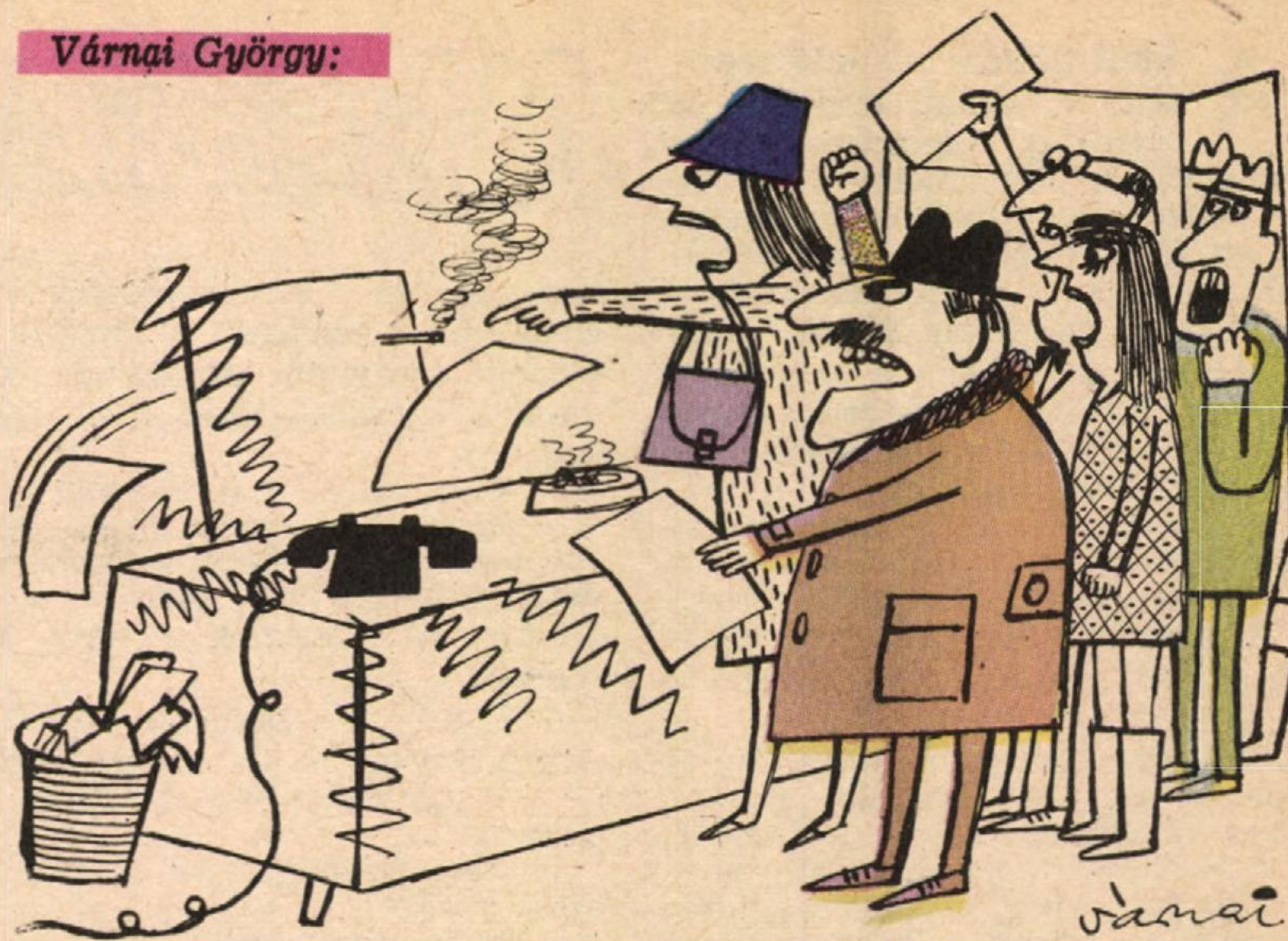
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MIT TENNÉNEK, HA LÁTHATATLANNÁ VÁLNÁNAK?

Balázs-Piri Balázs:

– Segítenék gólt rúgni a magyar csatároknak..

Várnai György:

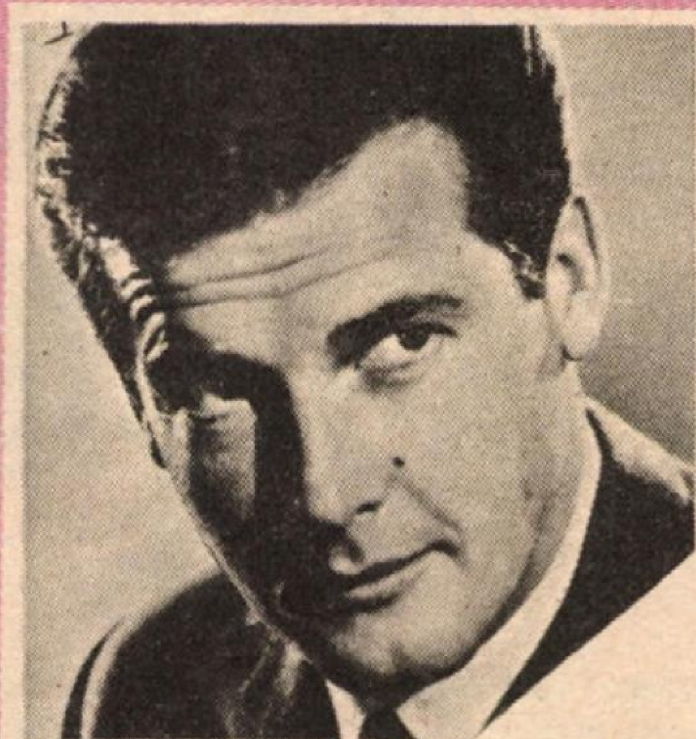
– Jó pénzért bárki helyett vállalnám a felelősséget.

Vasvári Anna:

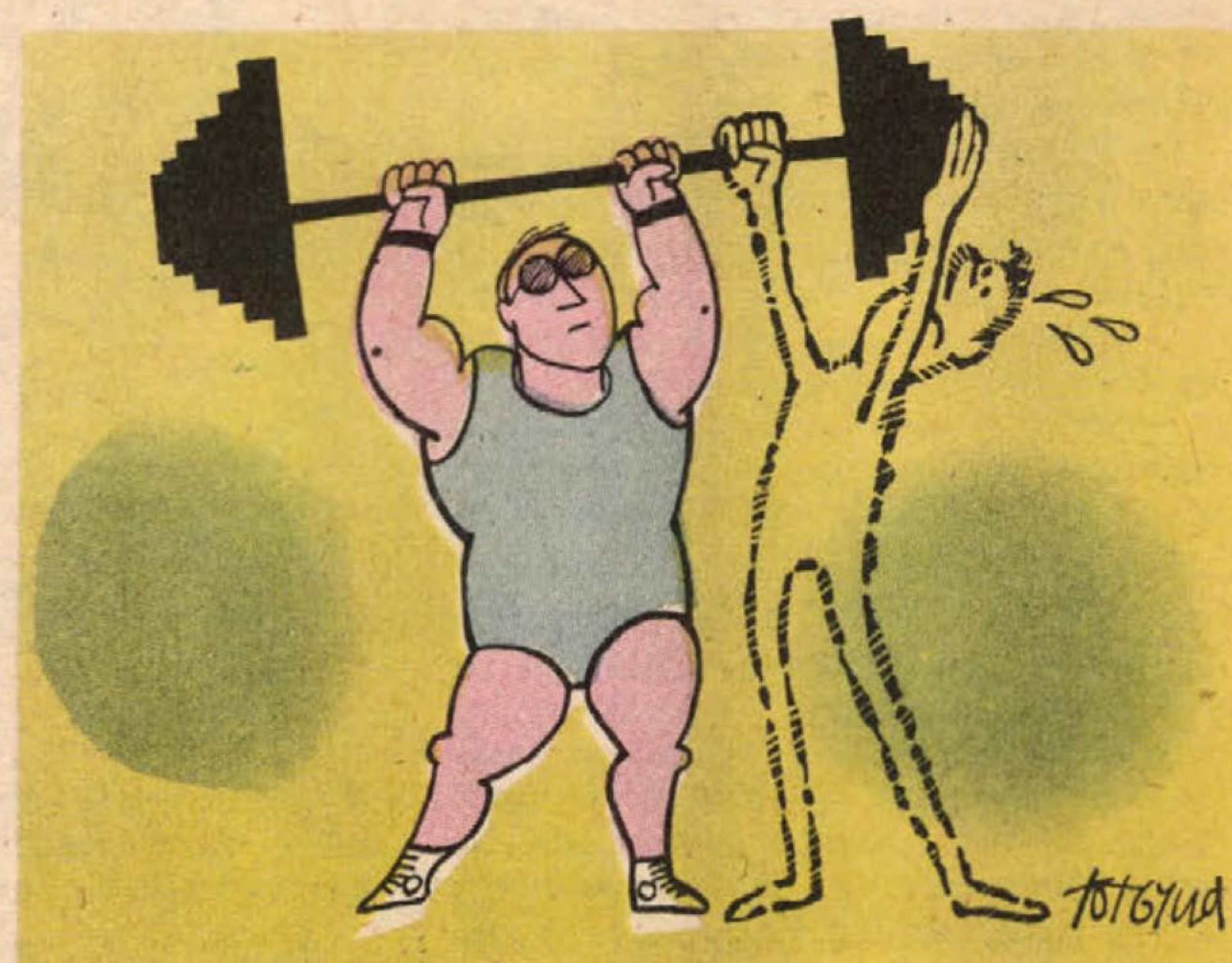
– Nem lehetnék halhatatlan is?

Pusztai Pál:

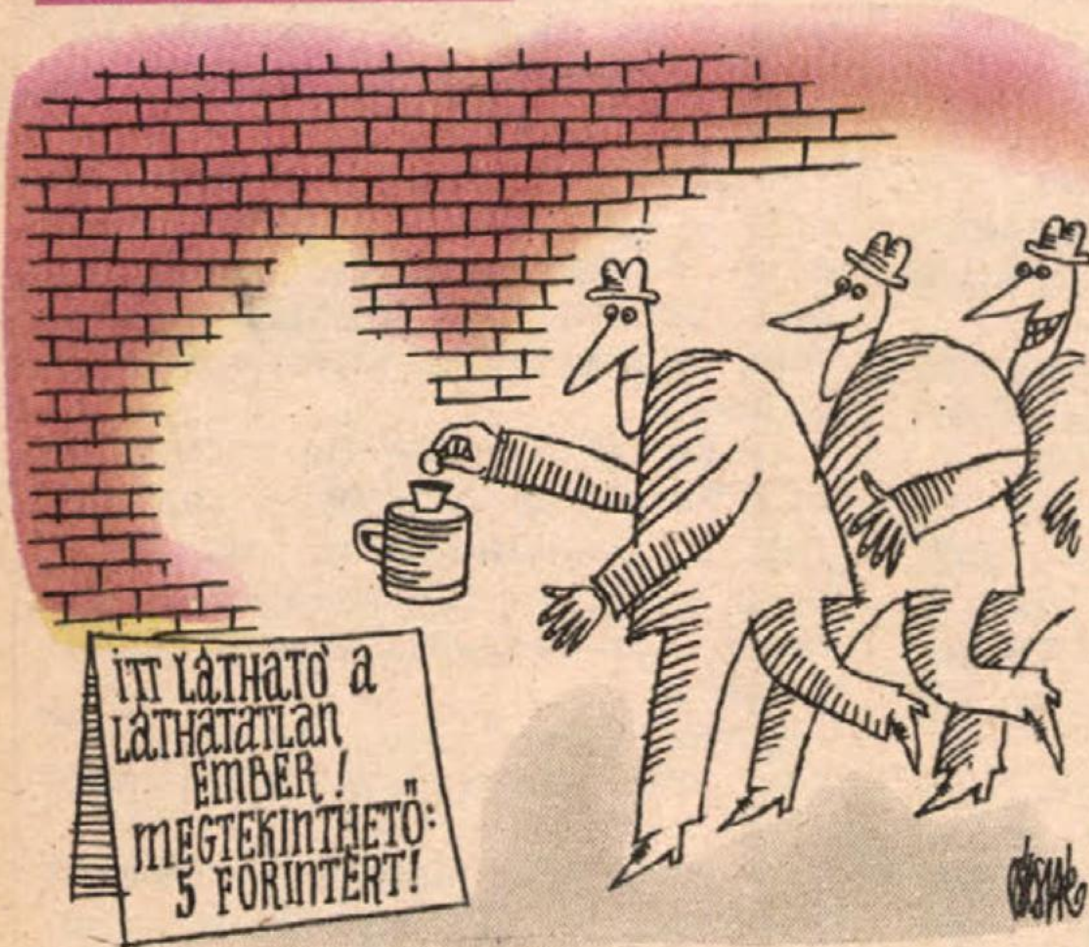
– Kicserélném az igazolványképemet.

Tót Gyula:

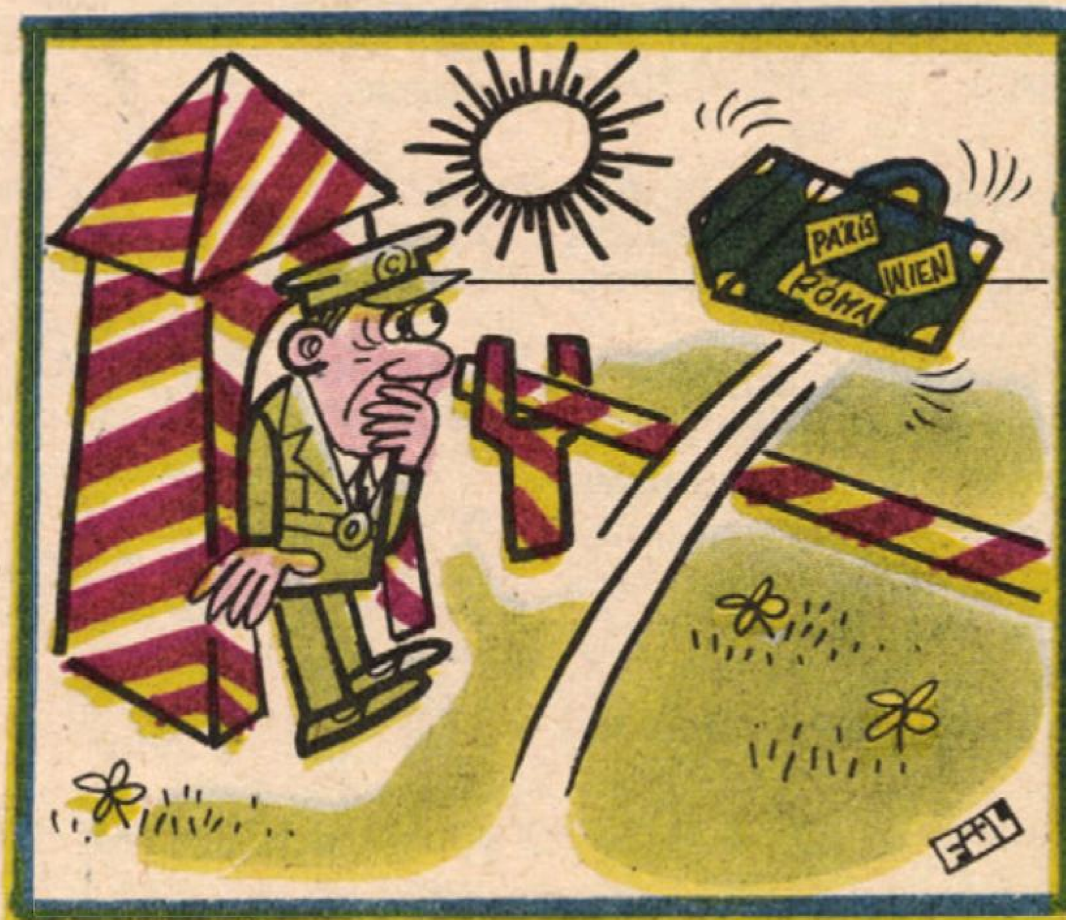
– Segítenék Veres Győzőnek a világrekord-javításban...

Császár Tamás:

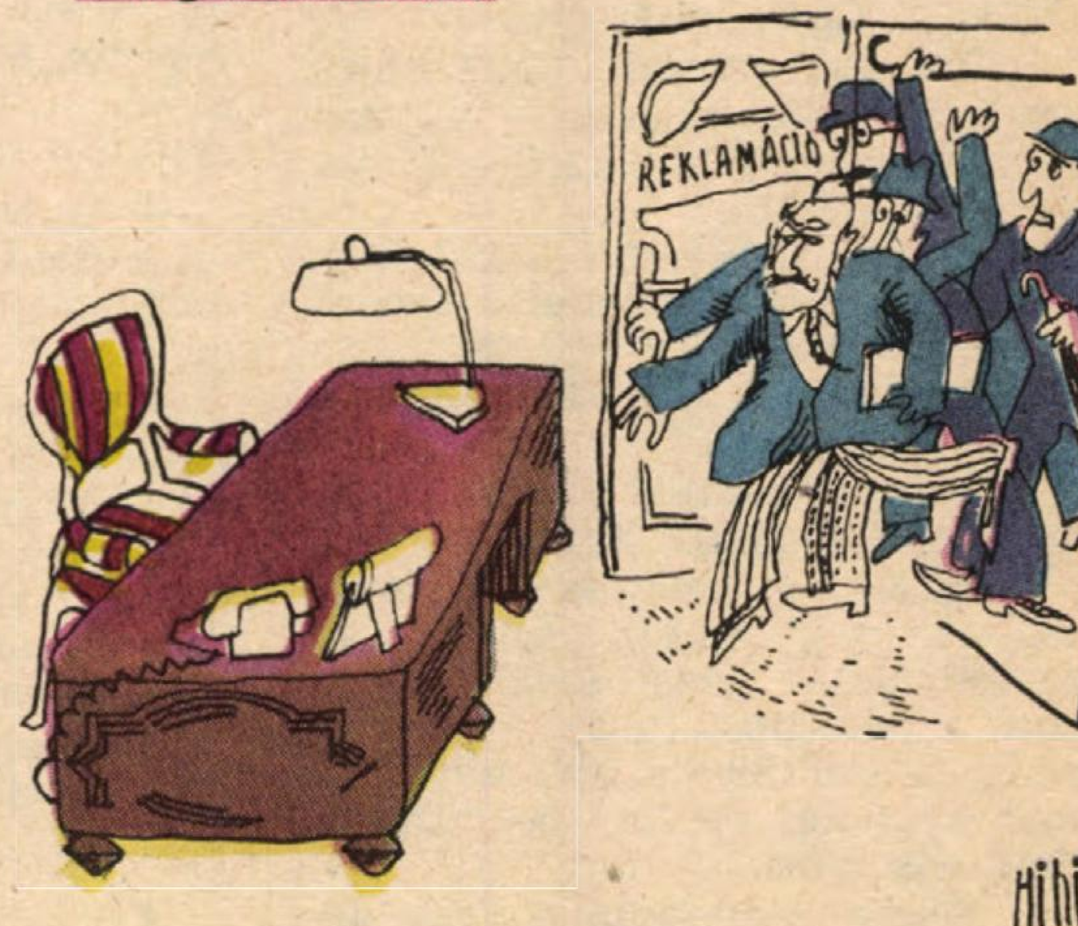
– Pénzért mutogatnám magam...

Fülöp György:

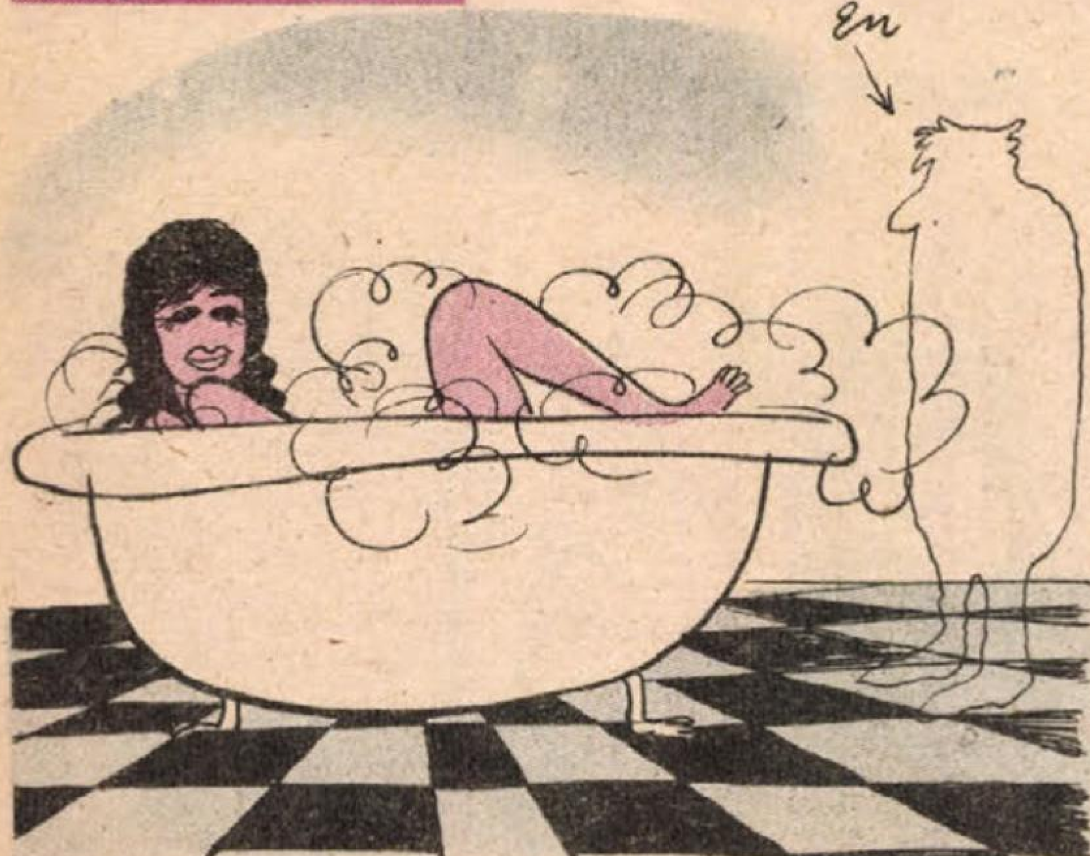
– Sokat utaznék.

Hegedűs István:

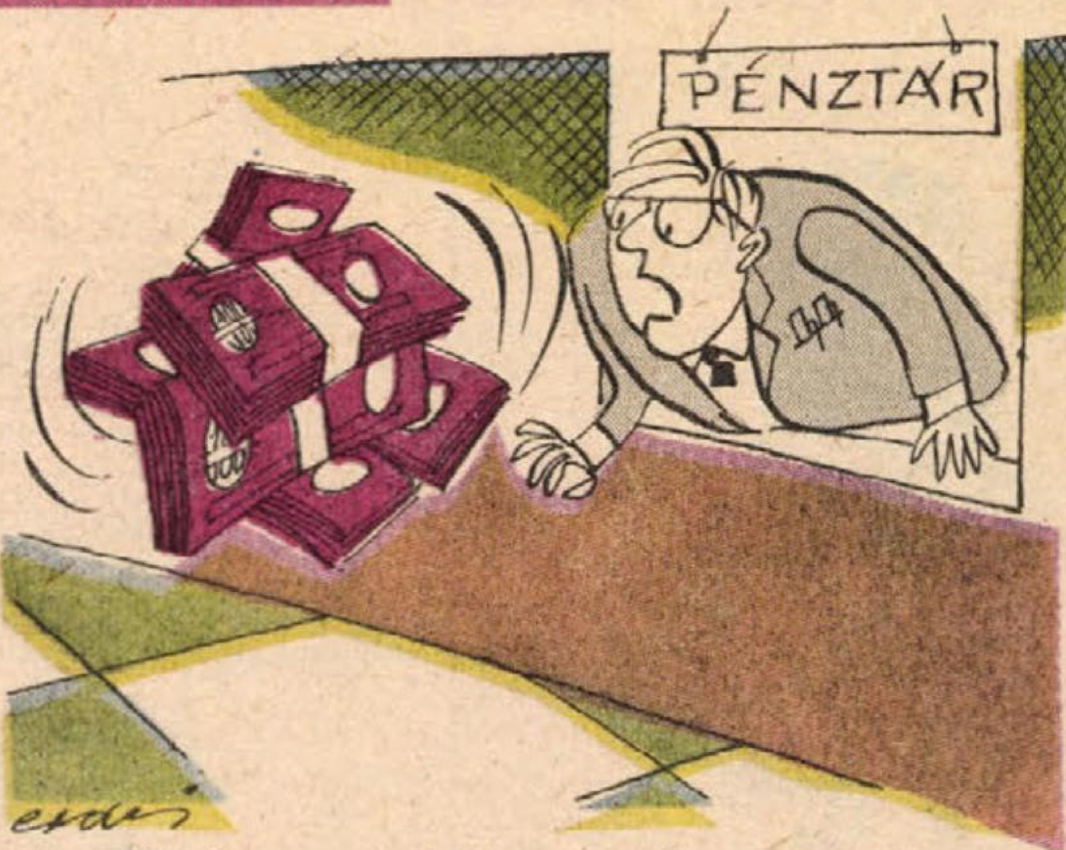
– Reklamációs irodát vezetnék.

Sajdik Ferenc:

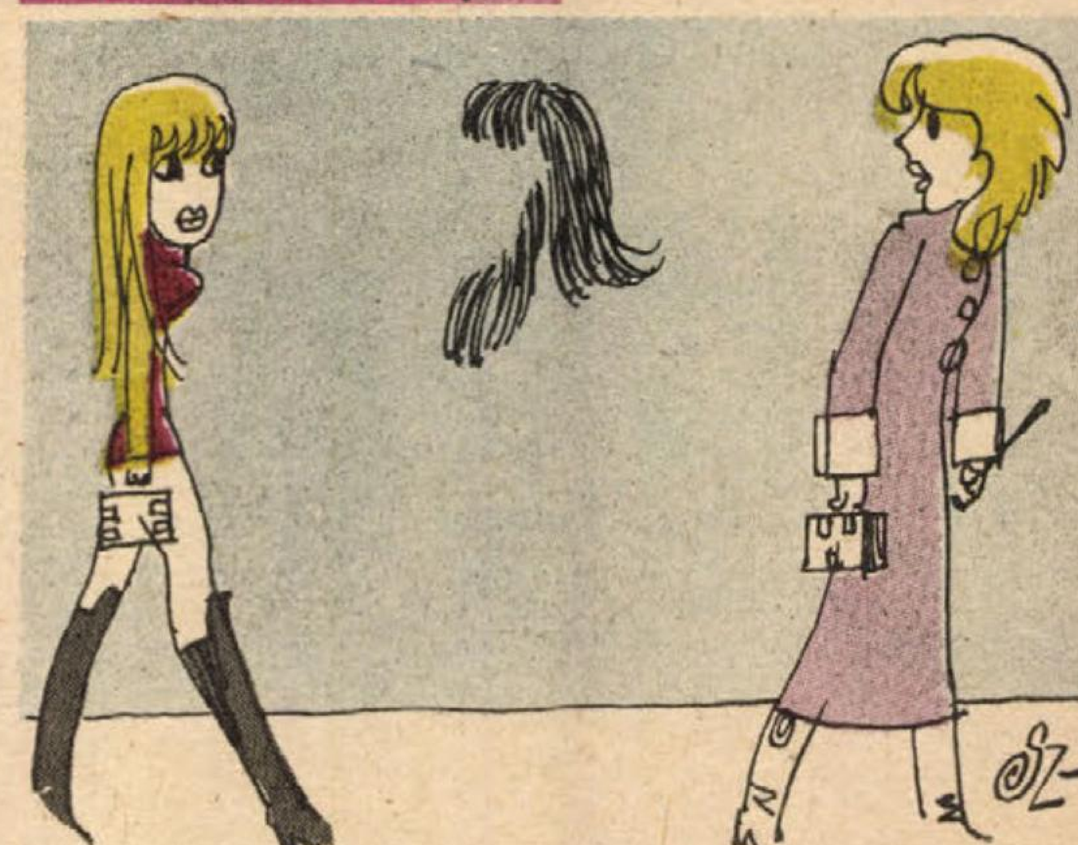
– Bejáratos lennék Lollobrigidához.

Erdei Sándor:

– Mindennapos látogatója lennék a Nemzeti Banknak.

Szűr-Szabó József:

– Hajat és szakállt növesztenék.

Megmentett áldozat

A múlt hétfőre virradó reggelen, a hajnali órákban, az Egyesült Fércművek igazgatóságának első emeleti tárgyalótermében, a takarítónők eszméletlen férfit találtak a tárgyalóasztal alatt. A szerencsétlen embert — akiről nyomban látták, hogy doktor Tócsányi Andor, a vállalat főmérnöke — az ismeretlen támadók egy szőnyegbe göngyölték, kezét-lábát összekötözték, és a szájába zsebkendőt gyömöszöltek, így helyezték el az asztal alatt.

Kovács Lajos, az Egyesült Fércművek igazgatója, örömmel ugrott fel a szobájába lépő, jóképű, karcsú férfi láttára.

— Ágota Kristóf! — kiáltotta, és hozzásietett. — Mennyire örülök, hogy elvállalta ennek az ügynek a felderítését! Az eset annál felháborítóbb, mert szegény Andort mindenki szereti, egyenes, nyílt ember, ami a szívén, az a száján, érthetetlen, hogy ki tehette és miért?

A híres mesterdetektív szelíden mosolygott:

— Talán éppen ezért! — jegyezte meg. — Megengedi, hogy körülnézzek a gyárban?

— Természetesen — mondta Kovács Lajos. — Mindannyian a rendelkezésére állunk. Ugye, az az ön véleménye is — tette hozzá sietve —, hogy a tettest, vagy tetteseket itt kell keresnünk közöttünk?

— Attól tartok — bólintott a detektív és felállt. — Ha megenged egy kérdést: ön mikor látta utoljára a főmérnököt?

— Tegnap — mondta az igazgató —, az igazgatósági ülésen. Délelőtt még jelen volt. Azután ebédszünetet tartottunk, délután már nem jött vissza. Nekem fel is tűnt, hogy Andor nincsen jelen, sőt, be sem jelentette a távolmaradását. El is határoztam, hogy ma alaposan megszidom miatta, de hát...

Fájdalmasan tárta szét a karját.

— Értem — mondta Ágota Kristóf. — Még valamit kérdeznék: hol tartották ezt a tegnapi, egésznapos értekezletet?

Kovács Lajos elsápadt:

— Az első emeleti nagyteremben — mondta halkan. — Ugyanott, ahol Andort a takarítónők ma reggel megtalálták.

— Hmm — mondta a detektív, és kiment. Lesietett az első emeleti nagyteremhez, mely előtt egy rendőr posztolt. Mellette két asszony várakozott.

— Maguk találták meg a főmérnököt? — kérdezte Ágota.

— Igenis — mondta az egyik asszony, még mindig sápadtan az izgalomtól. — Azzal szoktuk kezdeni a takarítást, hogy a szőnyegeket felszedjük és így, alig voltunk bent két percig, megláttuk a főmérnök urat...

— Értem — mondta a nagy detektív, mert az asszony pityeregni kezdett. — Mikor takarítottak itt utoljára?

— Tegnap reggel — mondta az asszony. — Az ebédszünetben Kudláné — mutatott a társára — bement lerámolni az asztalt. Kivinni a kávéscsészéket meg ilyesmit.

— Volt valaki a teremben?

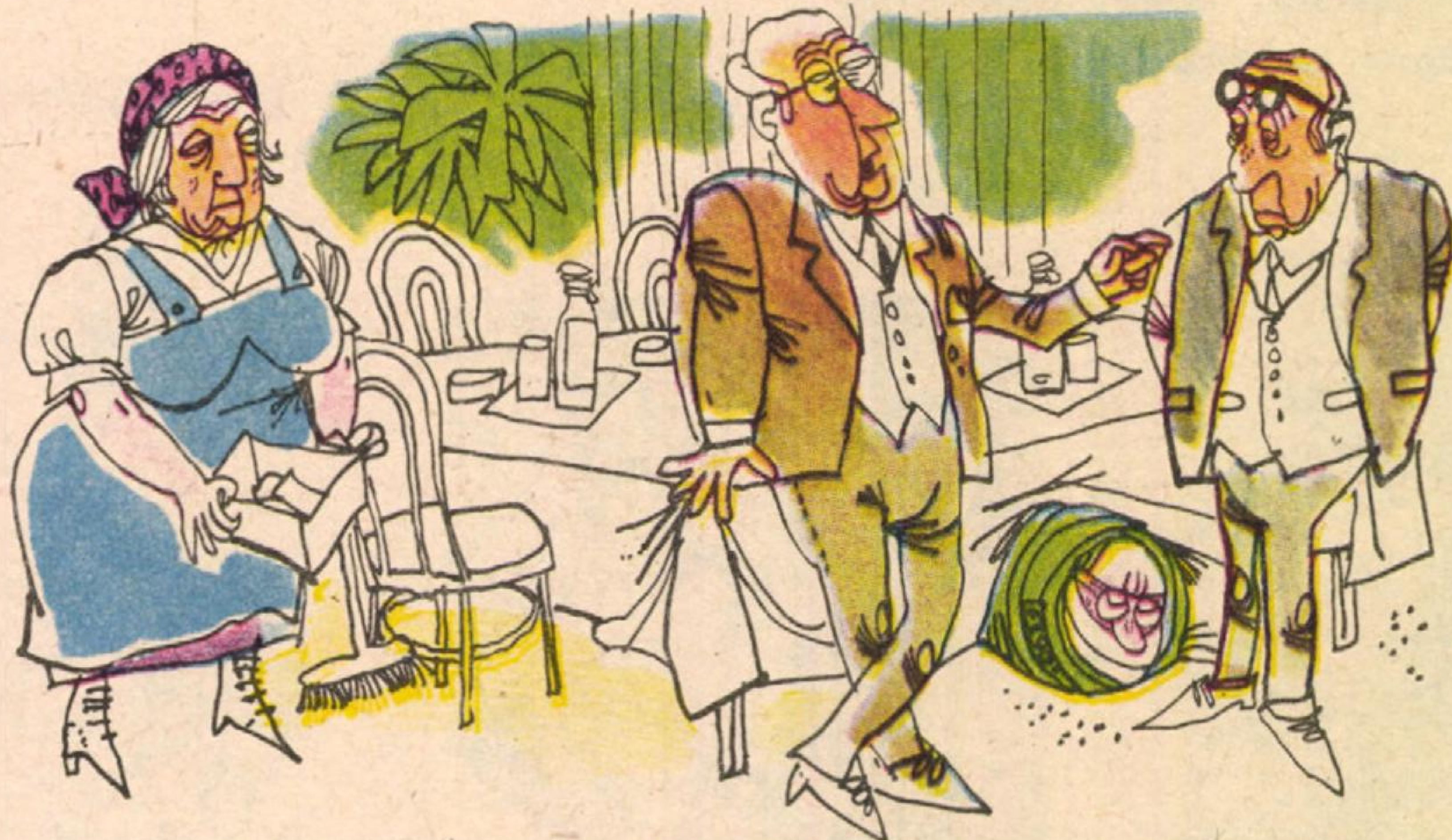
— Igenis — mondta most a másik asszony — Hámoll elvtárs volt bent, a főkönyvelő meg Terenyei elvtárs, a főmérnök elvtárs helyettese.

— Igen? — kérdezte élénken Ágota Kristóf. — És mit csináltak?

— Tárgyaltak — mondta az asszony.

— Nem emlékszik rá véletlenül, hogy miről?

— Nem hallottam — mondta a takarítónő —, de idegesek voltak.

A főkönyvelő elvtárs még rám is szólt, hogy hagyjam a hamutartókat békén, és iparkodjak.

Ágota izgatottan szakította félbe az asszonyt:

— Maga kiürítette a hamutartókat?

— Igenis — mondta Kudláné. — Egy papundekli dobozba gyűjtöttem össze a csikkeket, mindig így szoktuk, és a dobozt bedobtam ide, a nagy folyosói szemétgyűjtőbe, amit ma este ürítenek ki.

— Jól van, asszonyok — mondta a detektív —, nagyon fontos dolgokat mondtak. Most elmehetnek.

Ő maga a szemetesládához sietett, s a papírdobozt kihalászva, egy íróasztalra borította ki annak tartalmát. A csikkeket végigböngészve, kis papírszeletkére bukkant, s amikor kisimította, csaknem felkiáltott az örömtől.

A papírszeleten, zöld tintával írva, ez állt:

Észnél légy!!! Ha beszélsz, véged van!

A detektív zsebre vágta a papírdarabkát és lesietett a lépcsőn.

*

— Magához tért — mondta a főorvos —, de nincsen olyan állapotban, hogy kihallgatható legyen. Jöjjön vissza később, vagy várakozzék.

— Jól van — mondta Ágota Kristóf. — Akkor várakozom. Ugyanis van még valami dolgom.

Az áldozat ruháját vette először is szemügyre. Hibátlan volt. Dulakodásnak semmi jele.

— Magam is így gondoltam — állapította meg Ágota. A támadás váratlanul érte. Vagy aki elkövette, jó ismerőse volt, eszébe sem jutott, hogy féljen tőle.

Most az öltöny zsebeit kutatta át. Egy blokk-füzet utolsó bejegyzését figyelmesen tanulmányozta. Néhány számjegy volt ráírva, majd egy erős, haragos kérdőjel, feltehetően olyasféle firkálmány, amilyent értekezleten rajzolgatnak. A detektív rövid tűnődés után kitépte a blokk-lapot és a tárcájába tette. Munkájával végezve, a főorvos jelent meg.

— Két percet engedélyezek — mondta. — Csak a legszükségesebbet kérdezze, bár jobb szerettem volna még várni vele.

Tócsányi Andor nyitott szemmel, mozdulatlanul feküdt, midőn Ágota mester az ágya szélére ült.

— Nem akarom fárasztani — mondta a detektív. — Csak anynyit szeretnék megtudni, mikor és hogyan érte a támadás? Esetleg azt is tudja-e, hogy ki volt, vagy kik voltak a támadói?

— Nem tudom — mondta komoran a főmérnök. — *Egész napos* értekezletünk volt. Én a jegyzeteimet az asztalon hagytam, ezért este visszamentem érte. A villanyt sem gyújtottam meg. Amikor az asztalhoz értem, hátulról megragadtak, a többit tudja. Nem érdemes ilyen nagy ügyet csinálni az egészből.

— Köszönöm — mondta Ágota, és mélyen a főmérnök szemébe nézett. — Ne nyugtalankodjék — mondta. — Azt hiszem, hogy a nyomozás ***holtpontra jutott.***

A főmérnök szemei mintha hálásan csillantak volna meg:

— Nagyon köszönöm — mondta egyenesen a detektívnek.

*

— Beszélhetnék a főkönyvelő elvtárssal?

— Kerényi elvtárs van bent nála — mondta a titkárnő szolgálatkészen. — Azonnal beszólok...

— Ráérek — mondta Ágota Kristóf —, megvárom itt, ha megengedi...

Leült, cigarettára gyújtott, majd a titkárnőre mosolygott.

— Igaz is — mondta —, nem tölthetném meg a töltőtollam? Kifogyott, éppen az előbb.

— Sajnos — mondta a titkárnő —, csak *zöld* töltőtoll-tintám van. A főkönyvelő elvtárs ezt szereti. De azonnal hozok kéket.

— Nem olyan fontos — állította meg Ágota a szolgálatkész titkárnőt. — Hanem tudja, mit? Mégis jelentsen be Hámoll elvtárshoz.

*

Ágota Kristóf barátságosan nézett a két férfira.

— Önök nagyon jó viszonyban vannak a főmérnökkel, nemde?

— A legjobb barátunk és a legkiválóbb kolléga — mondta őszintén Hámoll Kálmán.

— Gondoltam — mondta szórakozottan a detektív és egy blokklapot vett elő a tárcájából. — Segítenének nekem megfejteni ezeknek a számoknak a jelentését? Ha jól sejtem, ezek a számok a tegnapi értekezleten szerepeltek, talán az igazgató referátumában.

— Igen — mondta Hámoll halkan, miután megnézte a blokklapot. — Különböző tervszámok és mutatók a vállalat munkájáról.

— Amelyekkel Tócsányi, ugye, nem értett egyet? — folytatta különös hangsúllyal a detektív. — Igaz?

— Igen — mondta Terenyei lassan. — Azt tartotta róluk, hogy üres szemfényvesztés, önámítás. Már régen készült rá, hogy kipakol vele, és a szemébe mondja Kovács Lajosnak.

— És el is mondta volna — mondta Ágota Kristóf —, ha maguk *az ebédszünetben nem tömik be a száját és egy szőnyegbe csavarva, nem helyezik el a tárgyalóasztal alá.*

Hosszú csend lett. Végül a főkönyvelő megtörölte verejtékező homlokát.

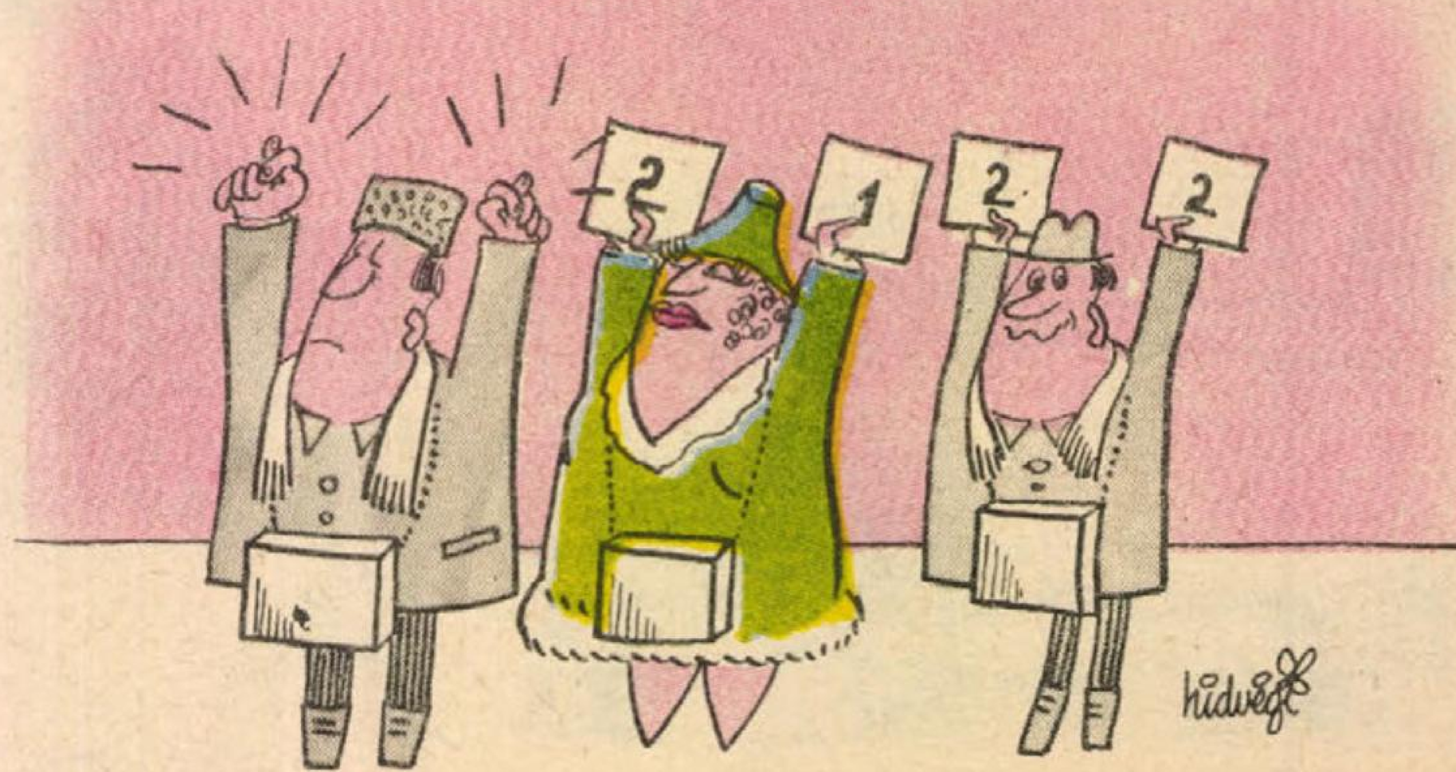
— Nem volt más út — mondta rekedten. — Ön nem ismeri Kovács Lajost. Meg kellett mentenünk Andort a vállalatnak...

Somogyi Pál

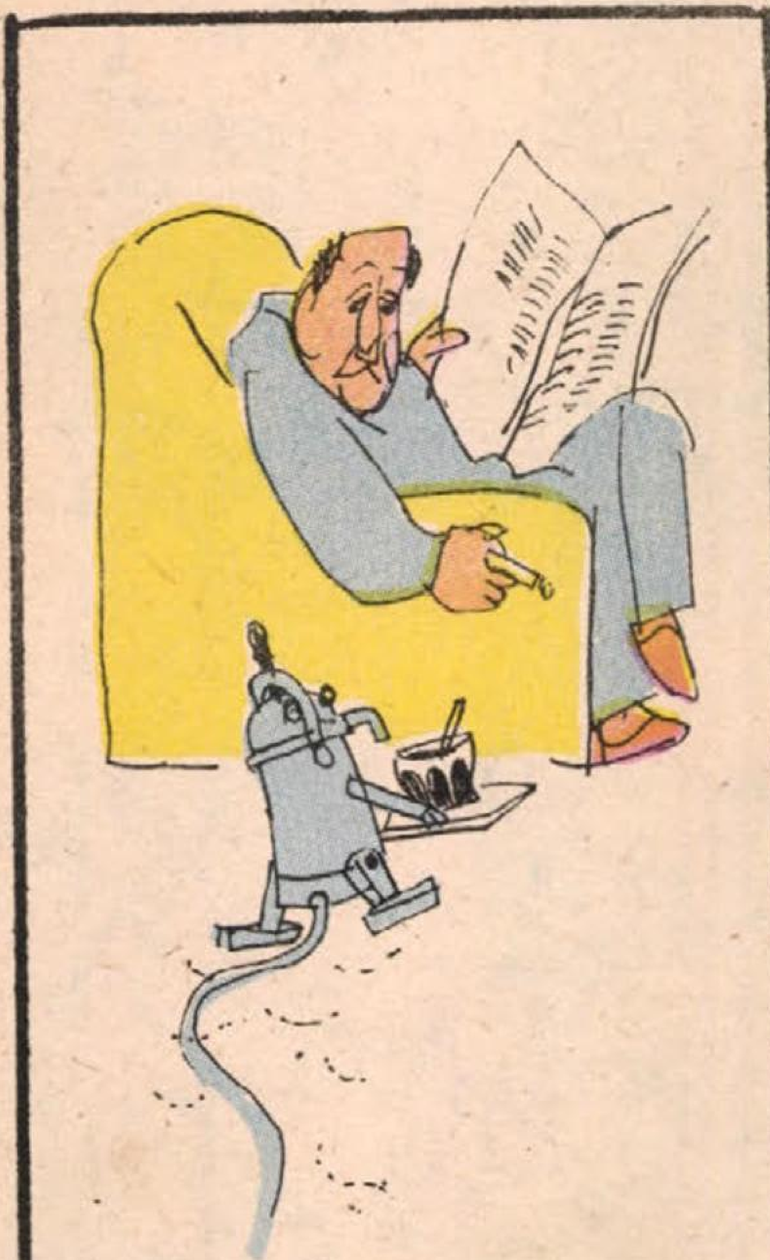
KRIMI

SZIGORÚ PONTOZÓ

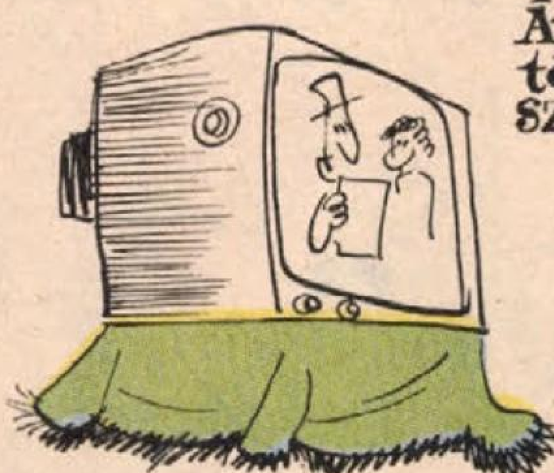

ŐRÜLT TALÁLMÁNYOK I.

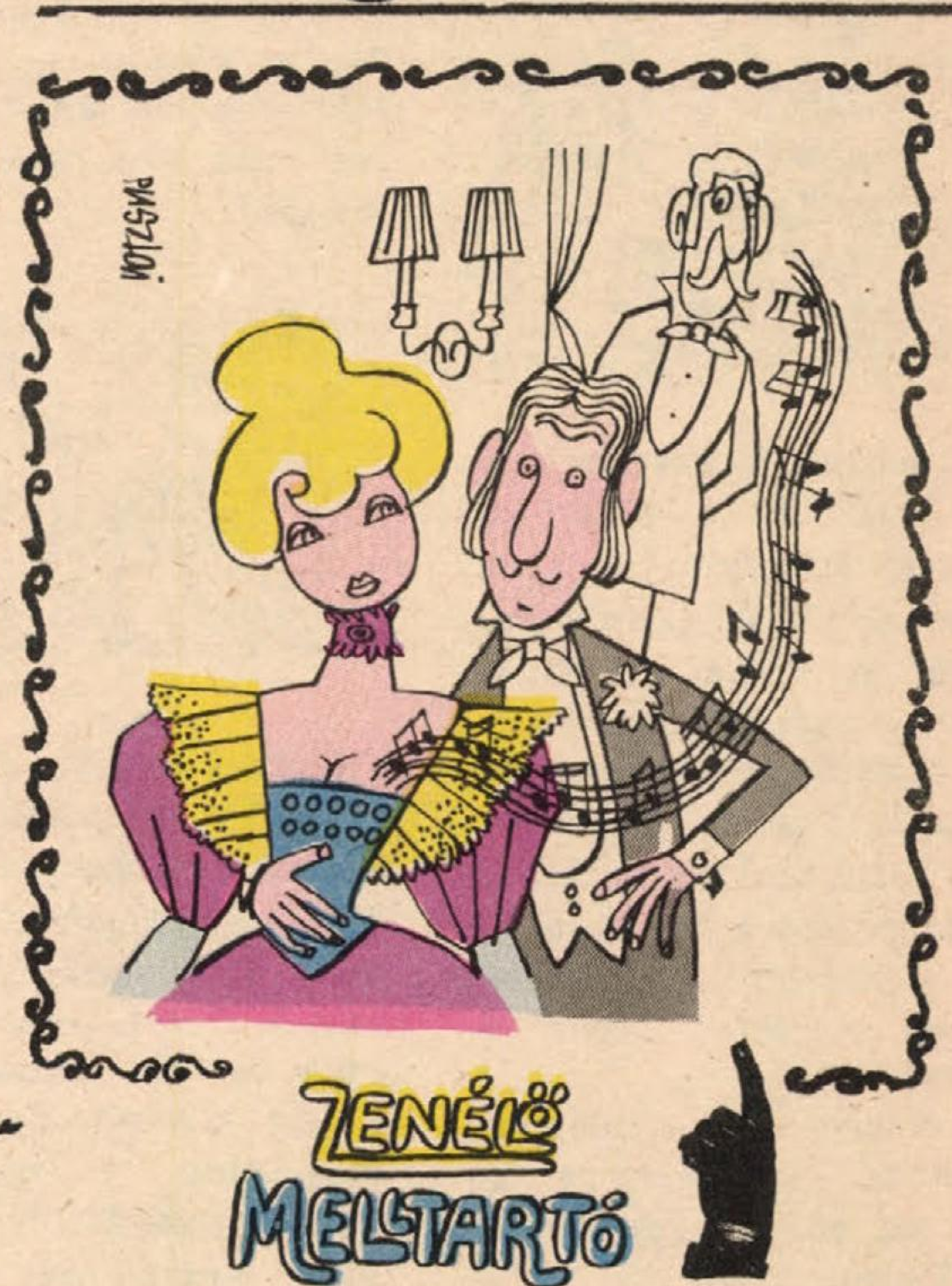

Lépegető kávéfőző

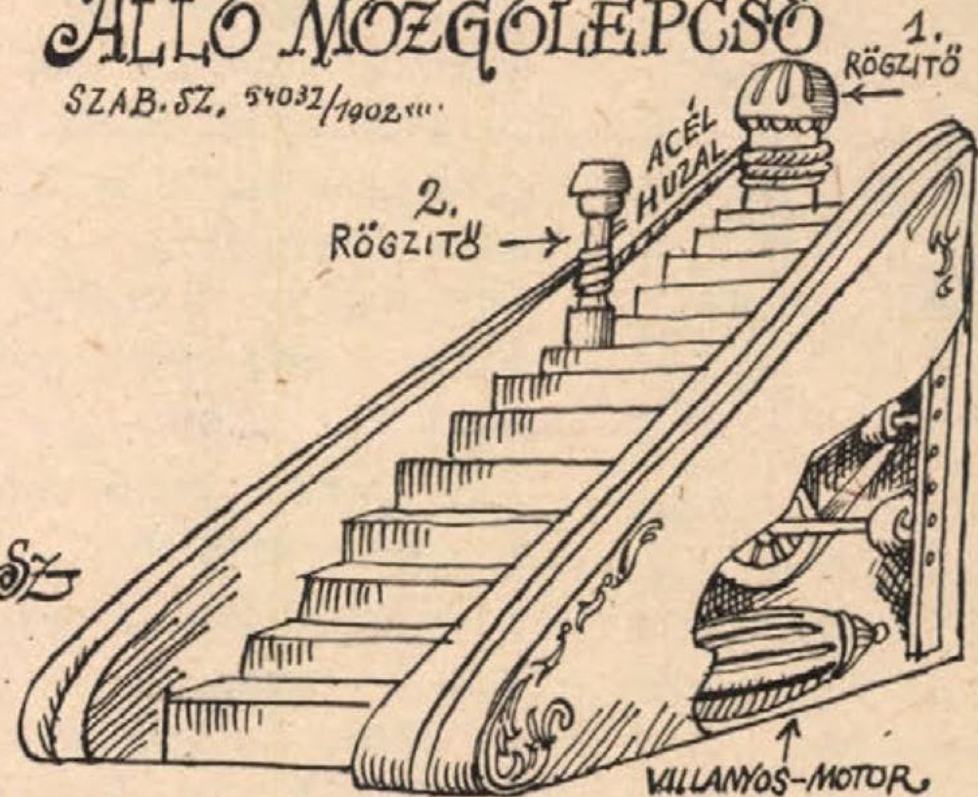

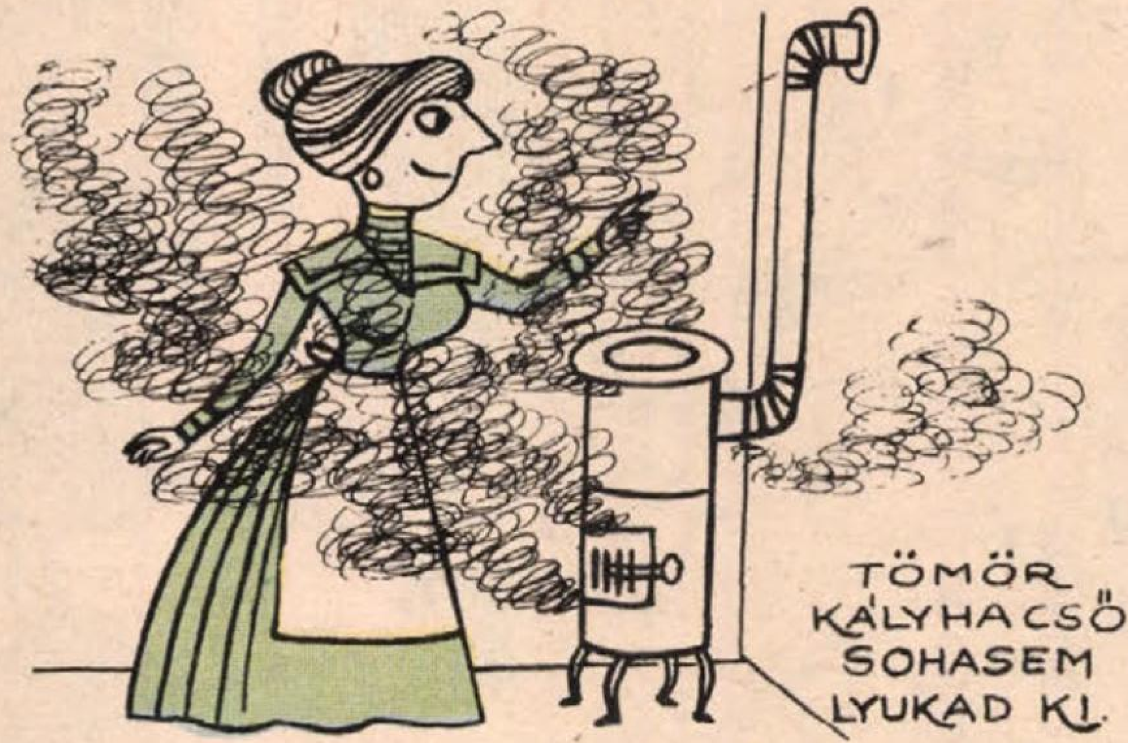

ZENÉLŐ MELLTARTÓ

Pontos czimre tessék ügyelni.

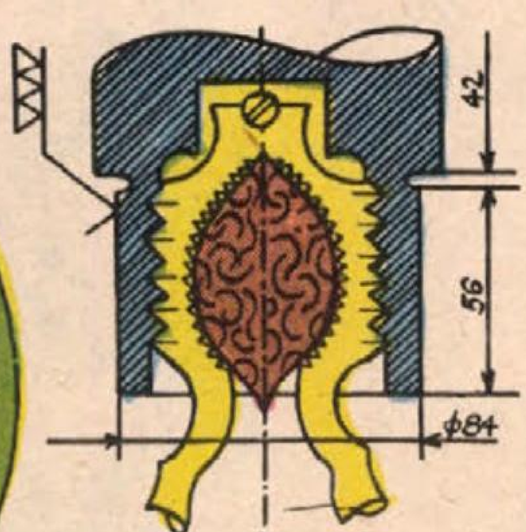
Óvja egészségét!

Szívjon csak FILTERT dohány nélkül

HEGEDŰS,
CSÁSZÁR,
PUSZTAI,
SAJDIK,
FÜLÖP,
SZŰR-SZABÓ,
VÁRNAI,
BALÁZS-PIRI

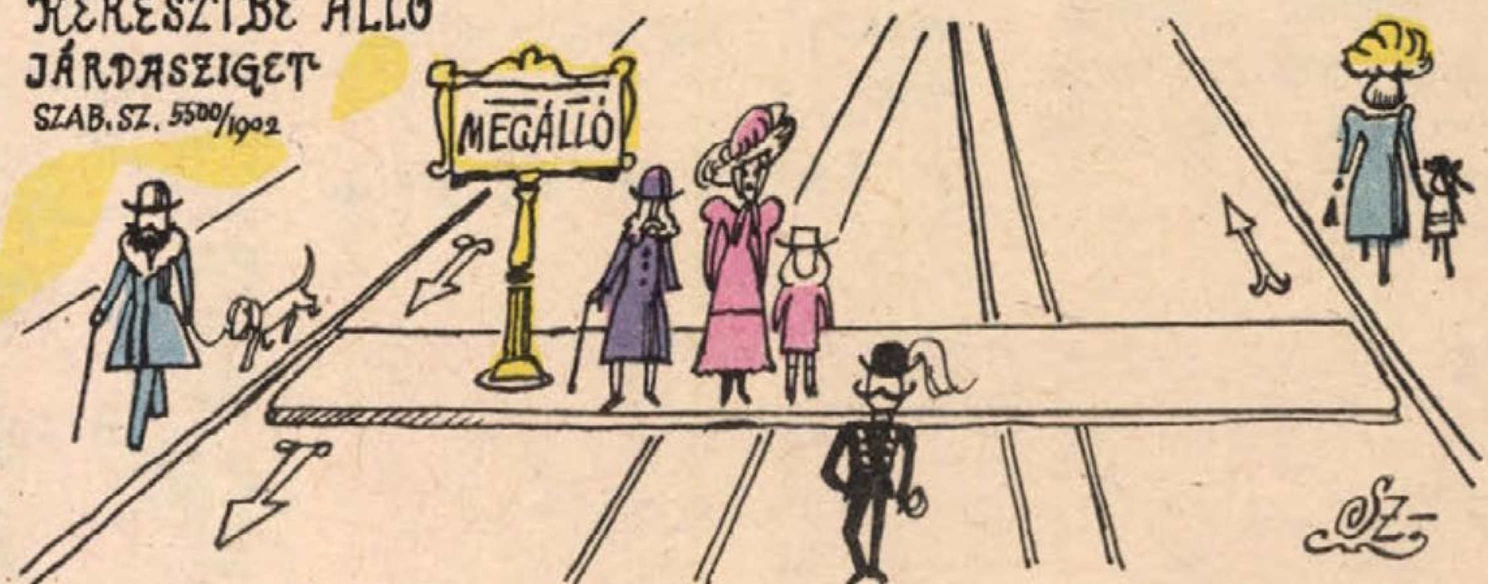

HANGTOMPÍTÓS DIÓTÖRŐ

Árjegyzéket készséggel küld.

a VILÁG anekdota kincséből

Richard *Wagner*, a *Bolygó hollandi*, a *Nürnbergi mesterdalnokok*, a *Tannhäuser*, a *Lohengrin*, a *Parsifal*, a *Tristan*, a *Niebelung gyűrűje* lángelméjű komponistája, ismerte önmaga rangját és értékét. Egy ifjú tanítványa egy ízben rajongva mondotta:

— *Mester, ön minden nagy muzsikus között az első!*

— *Nem* — válaszolta *Wagner* —, *én nem az első, én az utolsó vagyok.*

Márminthogy az utolsó *nagy* muzsikus.

Wagner és Robert *Schuman*, a romantikus zeneköltés mestere, egyik találkozásukról külön-külön feljegyzést készítettek.

Wagner ezt írta: — *Schuman rendkívül tehetséges, vérbeli muzsikus, de az életben lehetetlen ember. Beszéltem neki zenéről, beszéltem irodalomról, beszéltem politikáról, egy álló órán keresztül... Ő meg hallgatott, mint a csuka...*

Schuman ugyanerről: *Múltkoriban megint összekerültem Wagnerrel. Remek koponya, zseniális ember, csak rengeteget beszél... Egész este képtelen voltam szóhoz jutni tőle...*

* * *

Liszt Ferenc bemutatta Wagnert Metternich hercegnőnek, s az előkelő dáma megkérdezte a komponistát, hogy milyen hangszeren játszik a legszívesebben.

— *Meg tudom értetni magam a zongorán is* — felelte Wagner —, *de tulajdonképpen én tökéletesen csak zenekaron tudok játszani.*

Charles *Baudelaire*, francia költő, *A romlás virágai* szerzője, párizsi tartózkodása alatt felkereste Wagnert. A zeneszerző sárga selyem háziköntösben fogadta a jeles szimbolista poétát, kívánságára leült a zongorához, s eljátszotta egyik szerzeményét Baudelaire elragadtatva lelkesedett, Wagner néhány pillanatra távozott a szobából, majd megjelent egy zöld selyemköntösben, újra a zongorához ült és eljátszott egy másik művét is. Baudelaire unszolására — zöld háziköntösét bordóra cserélve — még egy harmadik ráadást is adott.

A francia költő odavolt a gyönyörűségtől.

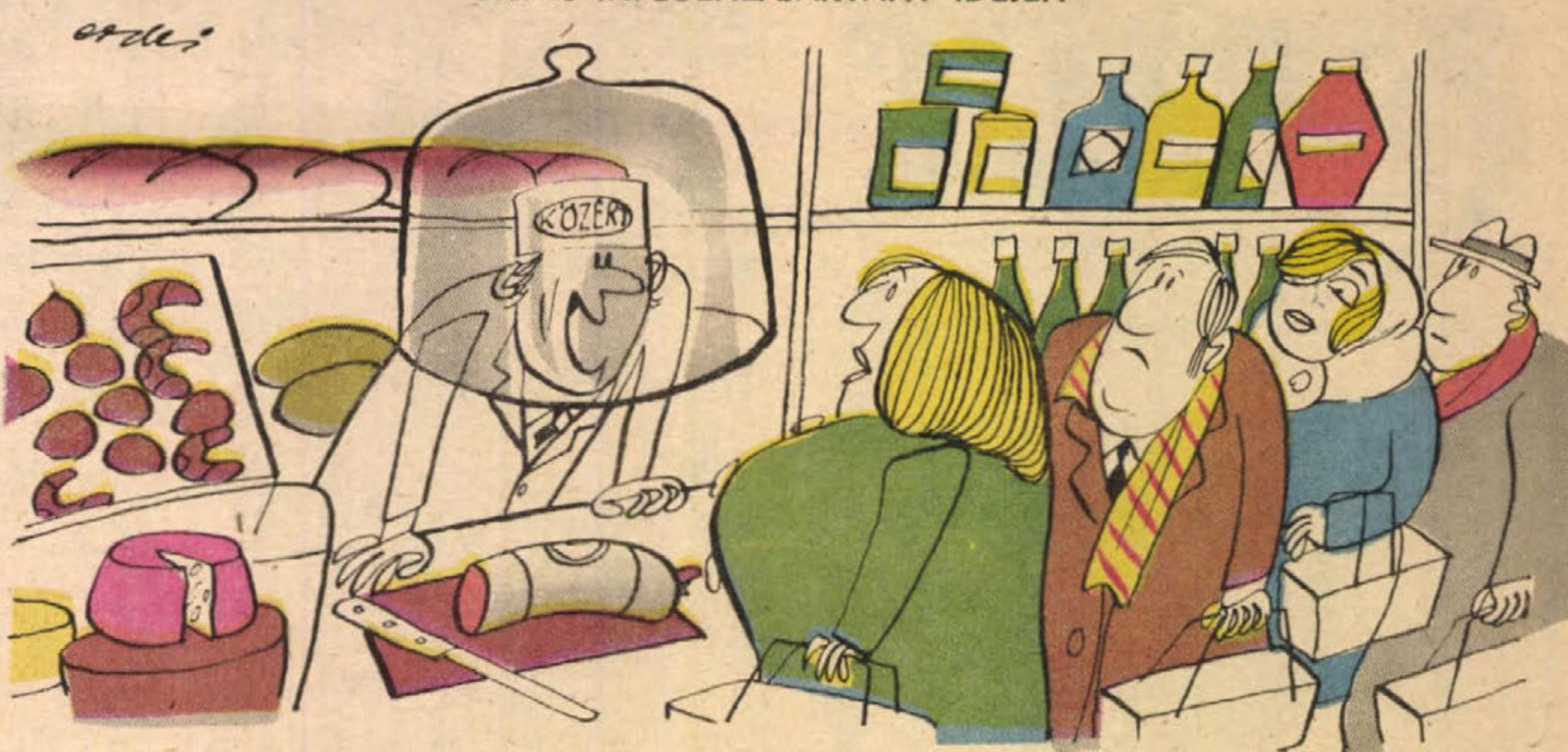
— *Különösen az ragadott meg* — mondotta —, *hogy a három különböző zenedarabot három különböző színű selyemköntösben játszotta. Milyen ragyogó kifejezése ez a hangok és színek legbensőbb kapcsolatának. Milyen elbűvölő szimbolikával érzékelteti a zeneművek hangzatainak variációit. Hálás lennék, ha kifejtené nekem, hogy milyen érzések, milyen sugallatok alapján váltogatta színes köntöseit?*

Wagner rábámult Baudelaire-re és elnevette magát.

— *Kérem, legyen erős. Én kizárólag azért váltogattam a köntöseimet, mert ha teljes szenvedéllyel belevetem magam a zongorázásba, nagyon megizzadok.*

Békés István gyűjtése

ÚJÍTÁS INFLUENZAJÁRVÁNY IDEJÉN

GOND

– Nagyon kedves, engedelmes, csak nem szeret mosdani...
– A gyerek?
– Dehogy. A férjem!

HIRDETÉSEINK ● HIRDETÉSEINK

MÁSUTT IS VAN EZ ÍGY?

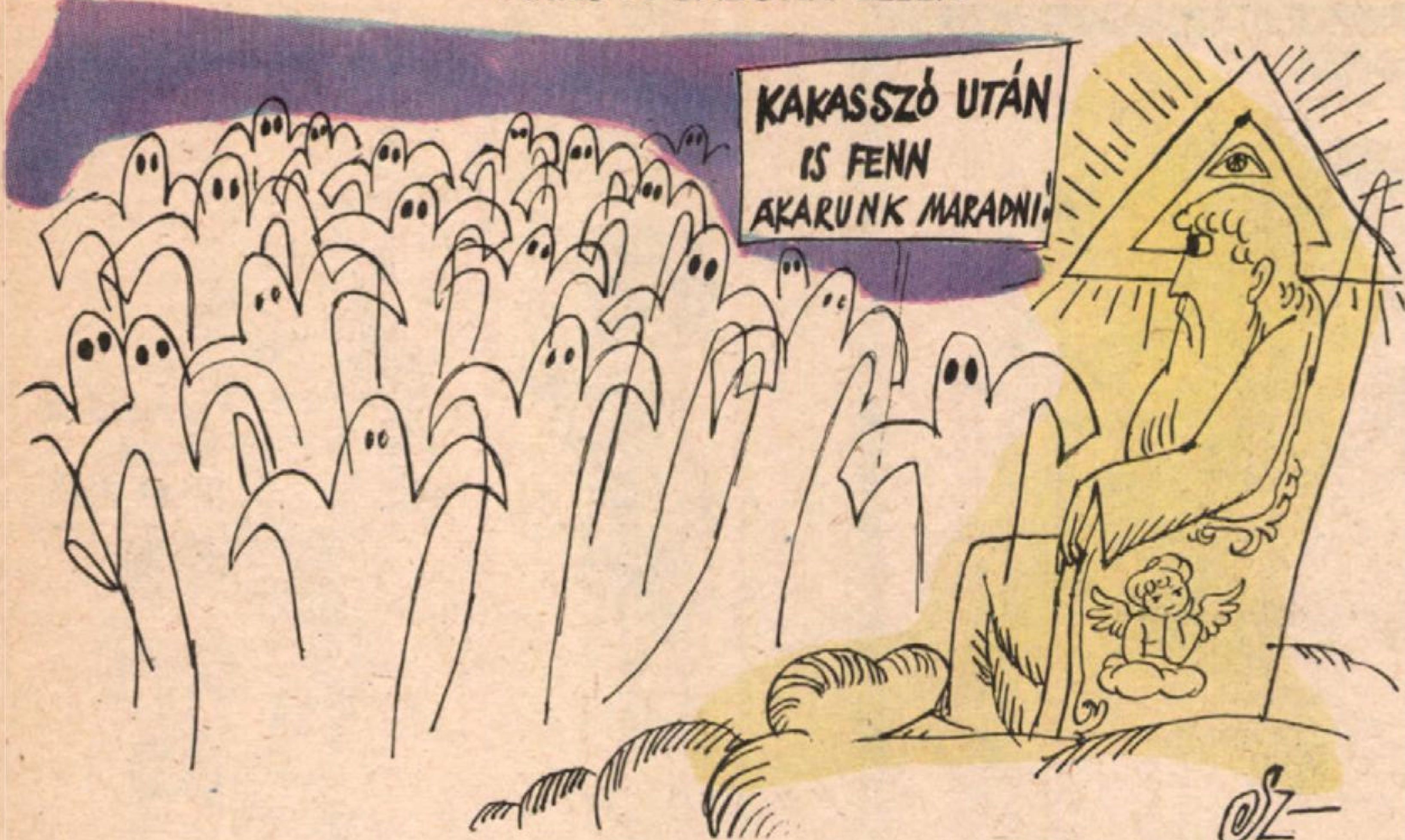
A Jours de France-ban olvastuk:

Férjuram a reggeli után előveszi az újságját, elterpeszkedik és kényelmesen olvasni kezd. A felesége rászól:

– Mi az, ma nem mégy hivatalba?

– No nézd, azt hittem, hogy már ott vagyok...

HARC A BABONA ELLEN

SZILÁNKOK

ORVOSNÁL

— Biztos hatású fogyókúrát csak egyet ajánlhatok. Evés előtt sétáljon egy óra hosszat a friss levegőn, és utána ne egyen semmit.

NYARALÁS

— *Hol nyaralnak az idén?*

— *Budapesten és Albertfalván.*

— *Őszintén irigylem magát, hogy kimozdulhat innen az Antarktiszról... Nincs szebb dolog, mint világot látni...*

GONDOS SZÜLŐ

A gondos édesanya minden nap megvárja az iskola előtt kisfiát, a fizikatanárt.

ŐSZINTESÉG

— *Megmondom őszintén, szívesebben utazom vonattal, mint repülőgéppel, de sajnos, pilóta vagyok.*

SZÍNÉSZNŐ

— *Modern, mai fiatalokat szeretnék alakítani — jelentette ki a népszerű színésznő hatvanadik születésnapján.*

ÉLŐ ÚJSÁG

— Kedvenc kávéházamban megkérdem a pincért:

— Maguknál miért nincsenek napilapok?

— Vannak, de délutánra ellopják a vendégek. Olyankor én tartok beszámolót a nemzetközi helyzetről.

HIRDETÉS

NAGYÜZEM KERES AZONNALI KILÉPÉSRE IRODAI DOLGOZÓKAT. FIZIKAI MUNKAERŐKET KORLÁTLAN SZÁMBAN FELVESZÜNK

GONDOLATOK A KÖNYVTÁRBAN

Helytelen, hogy egyesek parizert használnak könyvjelző helyett, amikor a téliszalámi sokkal jobban eláll.

G. Sz.

FARSANG

– Egy báli cipőbe elég lett volna egy üveggel!

PANASZ

– Mi lehet az oka, hogy újabban mindenki megért bennünket!?

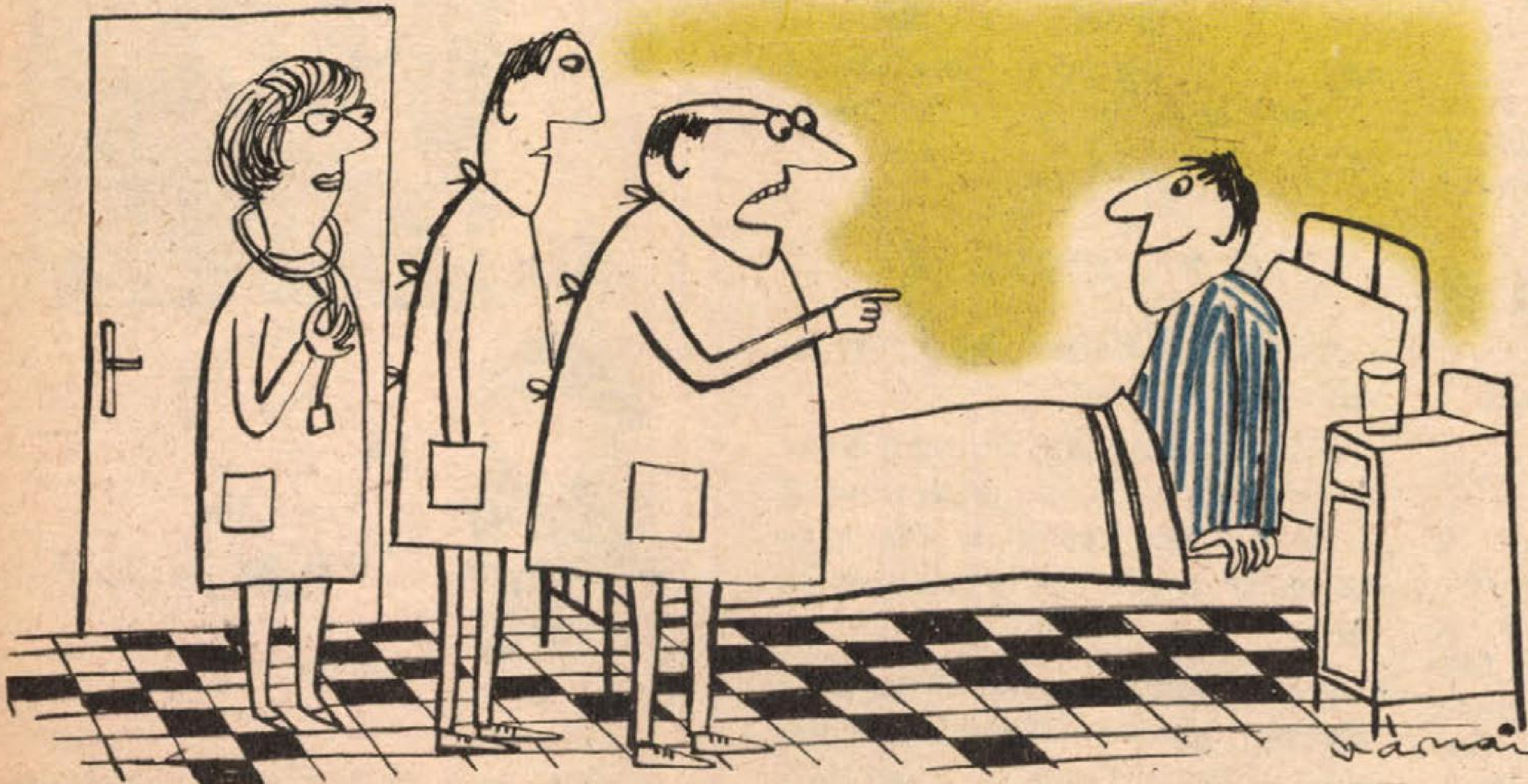
A BEAT-ÉNEKES HAJA

Ted Yeadon talán nem olyan híres, mint valaha Elvis Presley volt, de azért potom heti 200 fontot ő is megkeres. Érte is őrjöngenek a leánykák, ő viszont egy Susan Ayton nevű 19 éves kislánnyal „jár" már két éve. Mignem... nos, valamilyen okból Ted levágatta vállát verő hullámos haját, mire Susan szakított vele.

— Durva, közönséges férfias külseje van most Tednek — magyarázta a leányzó —, teljesen idegen számomra. Nem tudom elfelejteni azt a szép, selymes, hullámos haját. Fütyülök rá, hogy más fiúknak milyen a hajviseletük, nekem nem kell egy divatbolond.

Ebből a példából sok beat-énekes megtanulhatja, hogy rajongóik között számos konzervatív felfogású kislány van, aki nem hajlandó lemondani fiúja megszokott, hagyományos külsejéről.

MEGLEPETÉS

– Hát maga meg mitől gyógyult meg?

GYANÚ

– Te, ennek lehet valakije!

IMPORT HUMOR

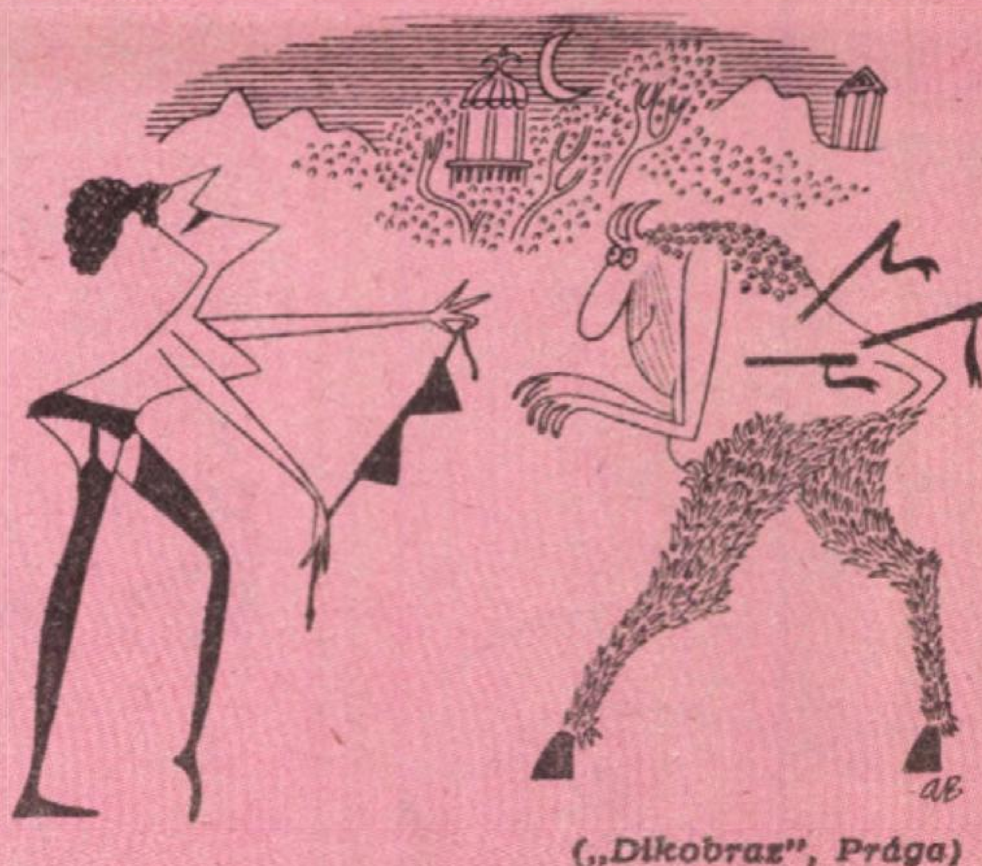
VÁLLALATI GYÁSZ

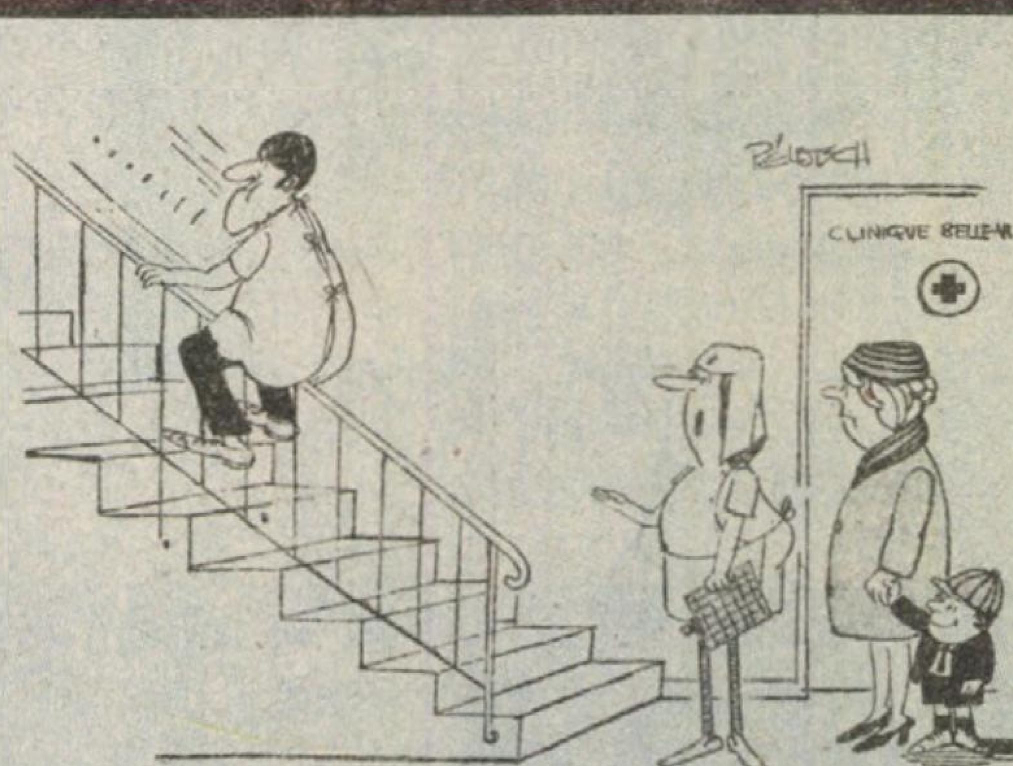
– Két rokont le kell építenünk...

(„Krokodil", Moszkva)

VADÍTÁS

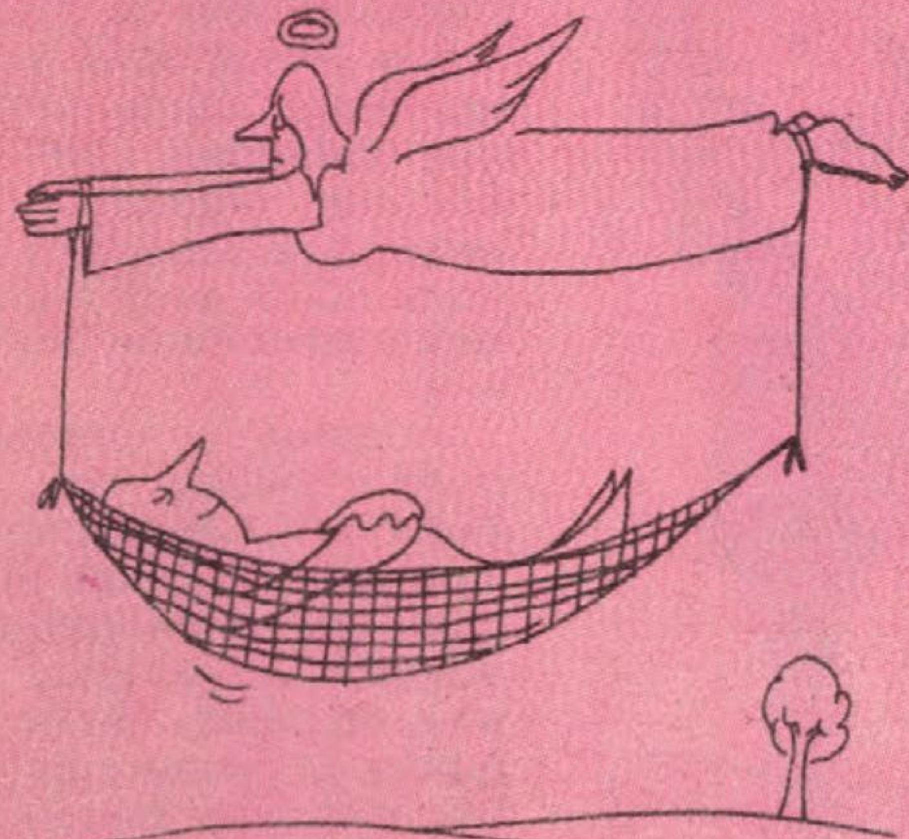
(„Dikobraz", Prága)

– Itt jön a világhírű gyermekgyógyász professzorunk!...

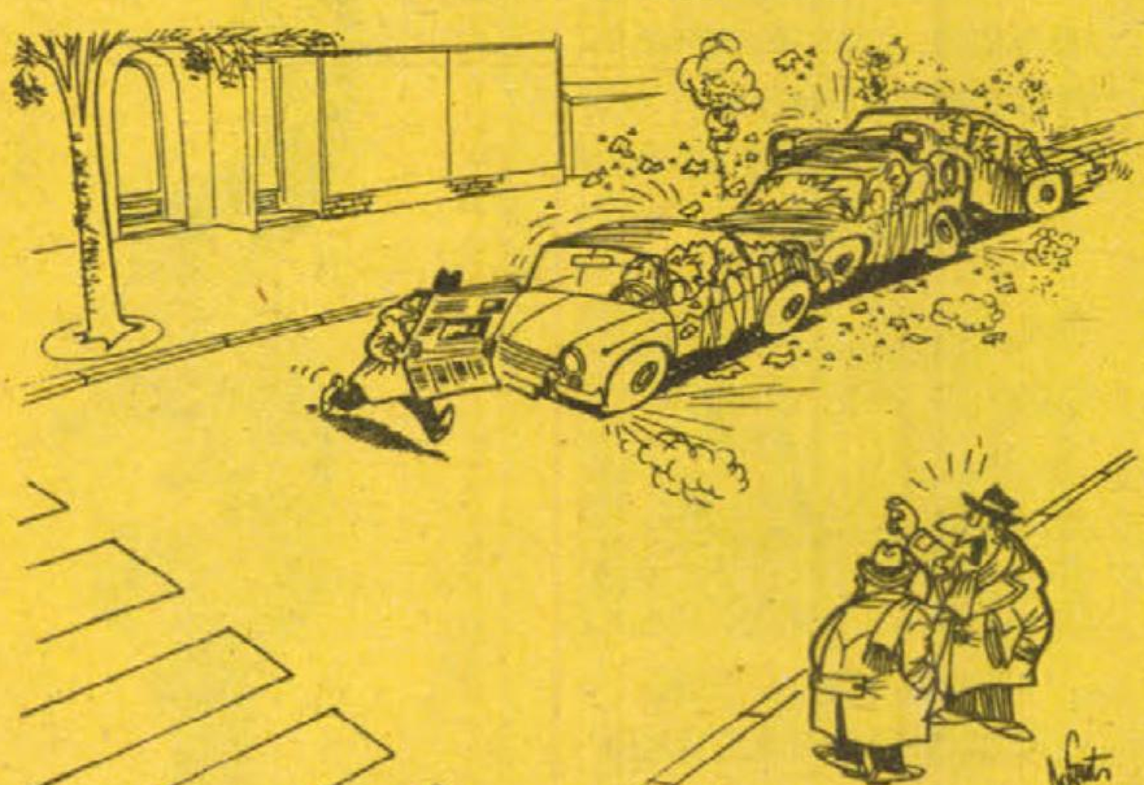
(„Ici Paris")

ABSZOLÚT ÓRANGYAL

(„Roháčs", Pozsony)

GYALOGOS SZEMMEL

– Nézzed csak! Ezek az őrült autósok!...

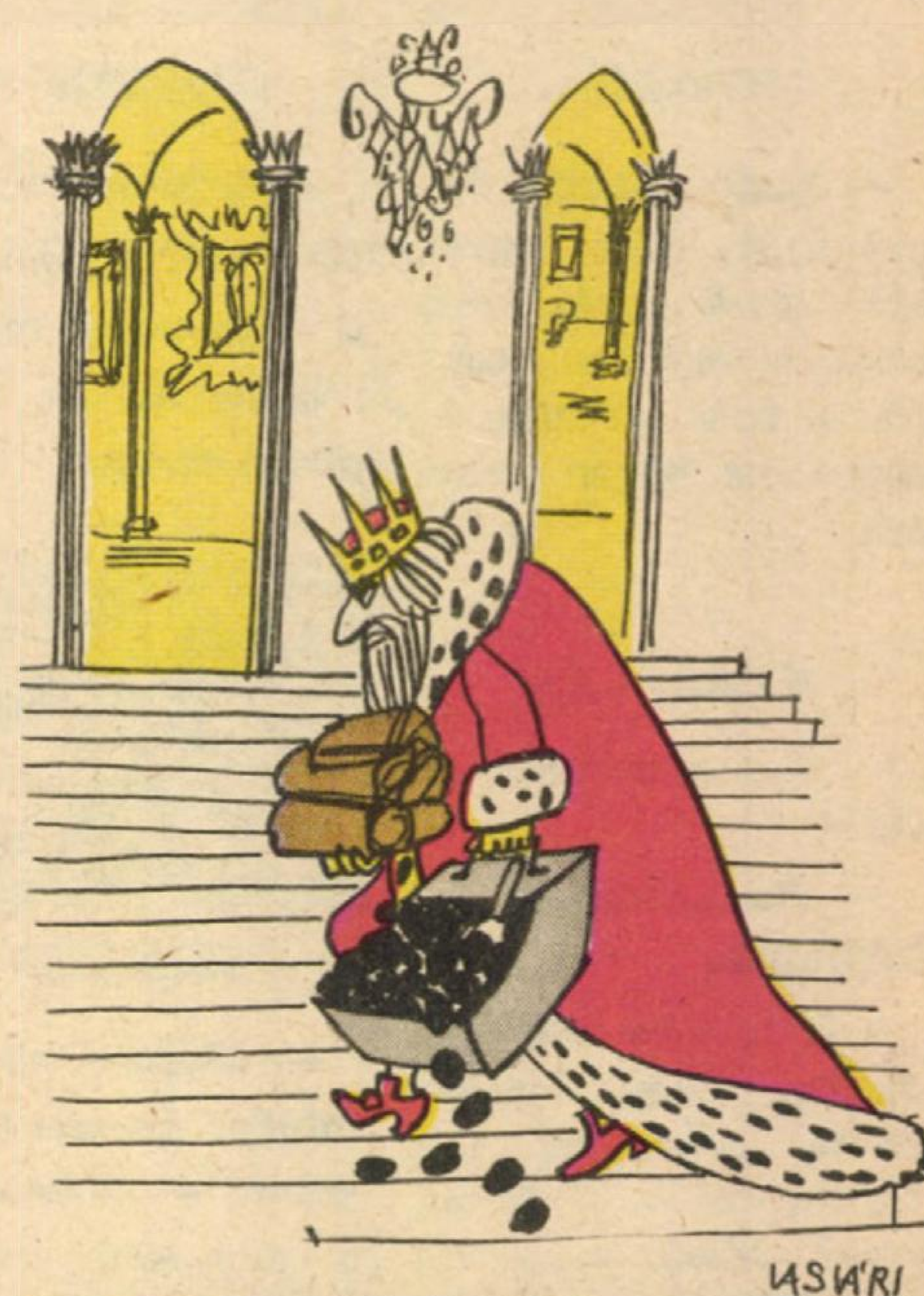
(„Jezs", Belgrád)

NE CSAK ODOR EMÍLIÁT!

* * * * * * *

MUNKAERŐHIÁNY

A LEGÚJABB SKÓT VICC

Ifjabb Mac Doodle azt mondja az apjának:

— Papa, elhatároztam, hogy hippi leszek!

— Az ördögbe...

— Megspóroljuk a borbélyt!

ezt olvastam

KI LÁTTA?

Napihír: „Egy angol mentőcsónak hattagú legénységének négy tagja a vízbe fulladt, *az ötödik pedig eltűnt,* amikor a csónak a viharos Északi-tengeren felborult."

Vajon hová lehetett a vízbe nem fúlt ötödik?

CSODASZER

Egy másik hír: „Percek alatt kijózanítja a részegeket *állítólag a nyugatnémet tudósok által felfedezett* csodaszer."

A csodaszert, mint látjuk, nem feltalálták, hanem felfedezték, vagyis a szer mindig is létezett, csak nem vettük észre. (Valóban csodaszer.) Hogy kik fedezték föl, az egyelőre vitatott kérdés. Állítólag a nyugatnémetek; de mit lehet tudni?

EREDMÉNYES FÉLMUNKA

Cím a lapból: „Eredményes a *féligkész lakásakció* Újpesten."

Én — mi tagadás — egy egészen kész lakásakciót nagyobb eredménynek könyvelnék el.

OKTATÁSÜGYI ARA

Házassági hirdetés: „40 éves diplomás férfi házasság céljából *oktatásügyi hölgy* válaszát várja."

Egészségügyi hölgyek, jogügyi dámák és építésügyi delnők ne reménykedjenek.

T. Gy.

FELKÖSZÖNTŐ KIS HIBÁVAL

Hetvenedik születésnapján a Népszabadság munkatársa is felköszöntötte Boross Elemért, a kitűnő írót. A meleg hangú felköszöntő cikkecskében azonban az író nevét következetesen Borosnak írja. A tanulság kézenfekvő: mielőtt ünnepelünk valakit, nézzük meg a nevét a lexikonban, hogyan írja?

A TELHETETLEN

Egy nagyüzemi futballcsapat labdarúgó edzője így nyilatkozott a sajtó munkatársának: „Az üzemtől mindent megkapunk, ami a jó szereplés lehetőségét biztosíthatja, de ezen felül semmit."

NEM CSODÁLJUK

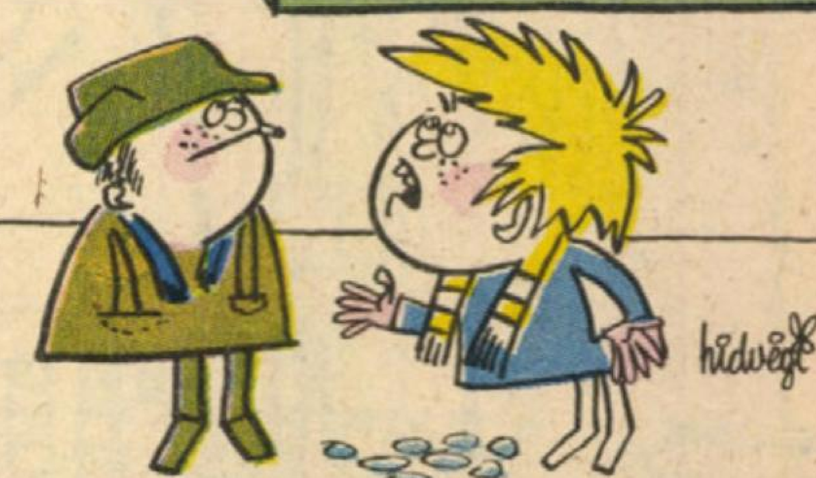
A Magyar Hírlap egyik vezércikkében olvastuk:

„Túlzás lenne azt állítani, hogy a csaknem negyven gépírt oldalt megtöltő ténynközlés a tömegolvasmány szerepére vállalkozhatnék."

Nem lepődtünk meg. Meggyőződésünk szerint negyven gépírt oldal, bármennyire is unszolják, nem vállalkozik semmire sem.

DILEMMA

– A fene sem érti! Most fel akarnak világosítani, vagy nem akarnak?...

SZERET ÖN CSÓNAKÁZNI?

Sok romantikus hajlamú fiatalember tette fel már ezt a kérdést annak a kislánynak, akivel szívesen csónakázna egyet. Mr. John Fairfax is ezt kérdezte egy Sylvia Marrett nevű csinos titkárnőtől, és a válasz igenlő volt. Mindebben nincs semmi csodálatos, csak éppen a csónakázás nyúlik hosszúra a terv szerint. Kaliforniából Ausztráliába eveznek át, s a csónakázás körülbelül egy esztendeig tart majd a Csendes-óceánon keresztül. Fairfax már átevezte az Atlanti-óceánt, de — mint elmondotta — sokat unatkozott, s ezért határozta el, hogy hölgytársaságban teszi meg a csendes-óceáni tízezer kilométeres utat.

— Sylvia szóval tartja majd önt? — kérdezték tőle.

— A hölgy nemcsak csacsog — rázta a fejét Fairfax —, hanem vállalta, hogy napi négy órát evez is.

Így lehet a női energiát békés célokra felhasználni.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

Ford Escort-tal jártak lopni

Úgy, kezdődött, hogy telt ház volt a Pipacs bárban. A három fiatalember egy ideig bosszúsan ődöngött a ... ugeot—404-es kocsija mellé fiának is kocsit vásárolt. A „gyerek" az ajándékot *meglehetősen kétes* dol-

— Ha ilyen szép kocsija volt, miért járt lopni?
— Egy Mercedes Dieselt szerettem volna...

Több cipőt ígér az ipar

A cipőipar a tavaly előállított 32,8 millió párral szemben, *35 millió pár cipő gyártására készül* az ... **javulás várható a cipőellátásban.**

A tavasszal forgalomba kerülő cipők legnagyobb ...

— Az a gyanúm, kolléga, hogy nálunk nem a demográfiai hullámot kéne növelni, hanem az átlagos életkort

Átrendezik a Moszkva teret

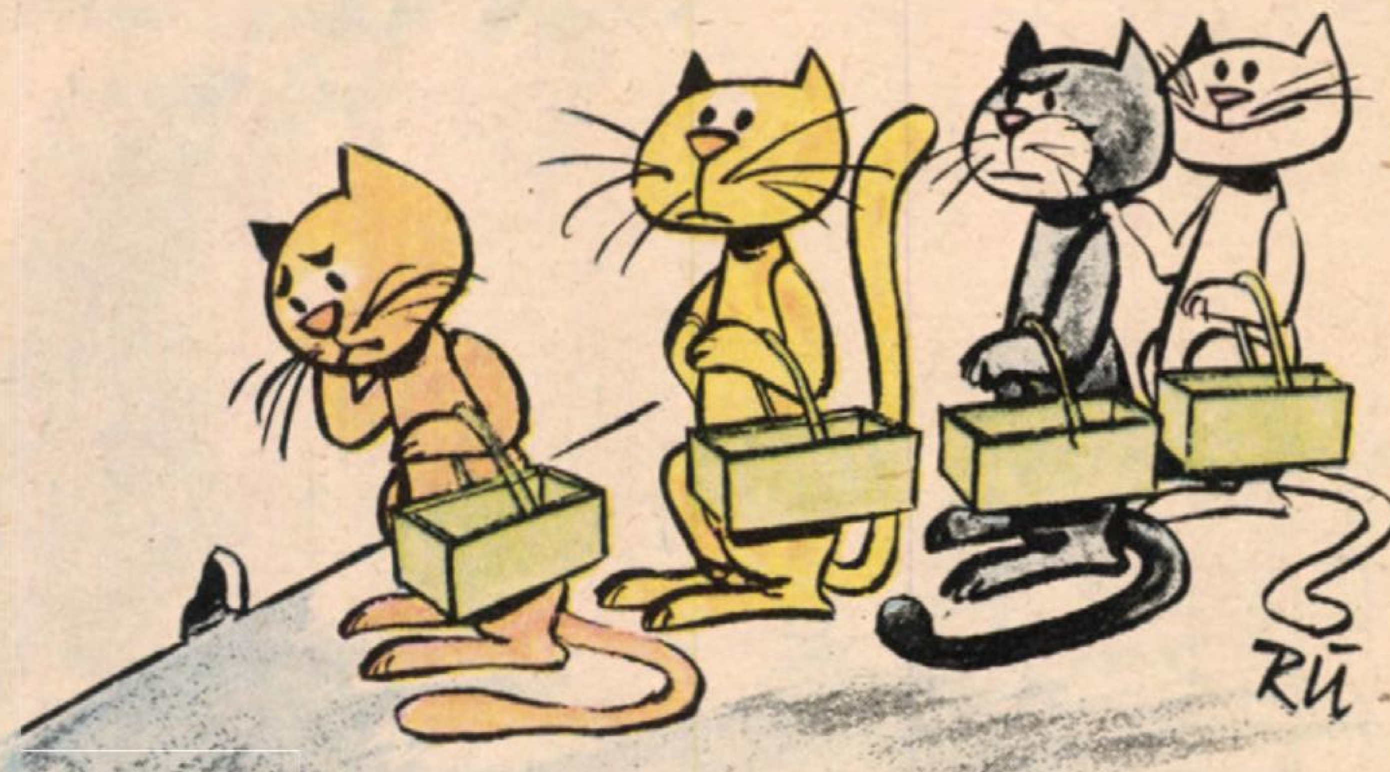
ÚJ KÖTŐGÉPEK ÉRKEZNEK

Több harisnyanadrágot gyártanak

— Ha megint kifogy, szólok a parlamentnek!

ÖNKISZOLGÁLÓBAN

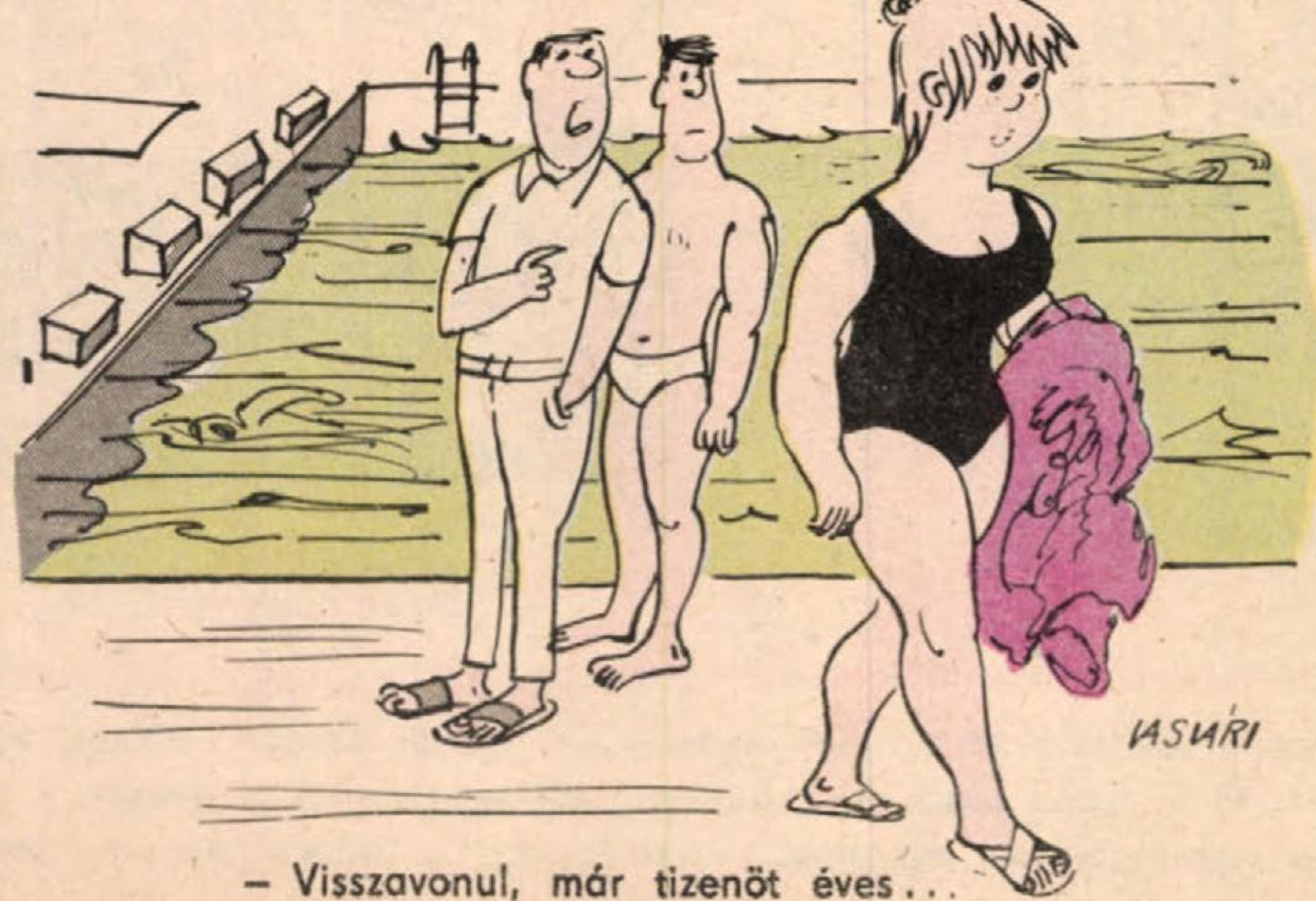

EDZŐMERKŐZÉS UTÁN

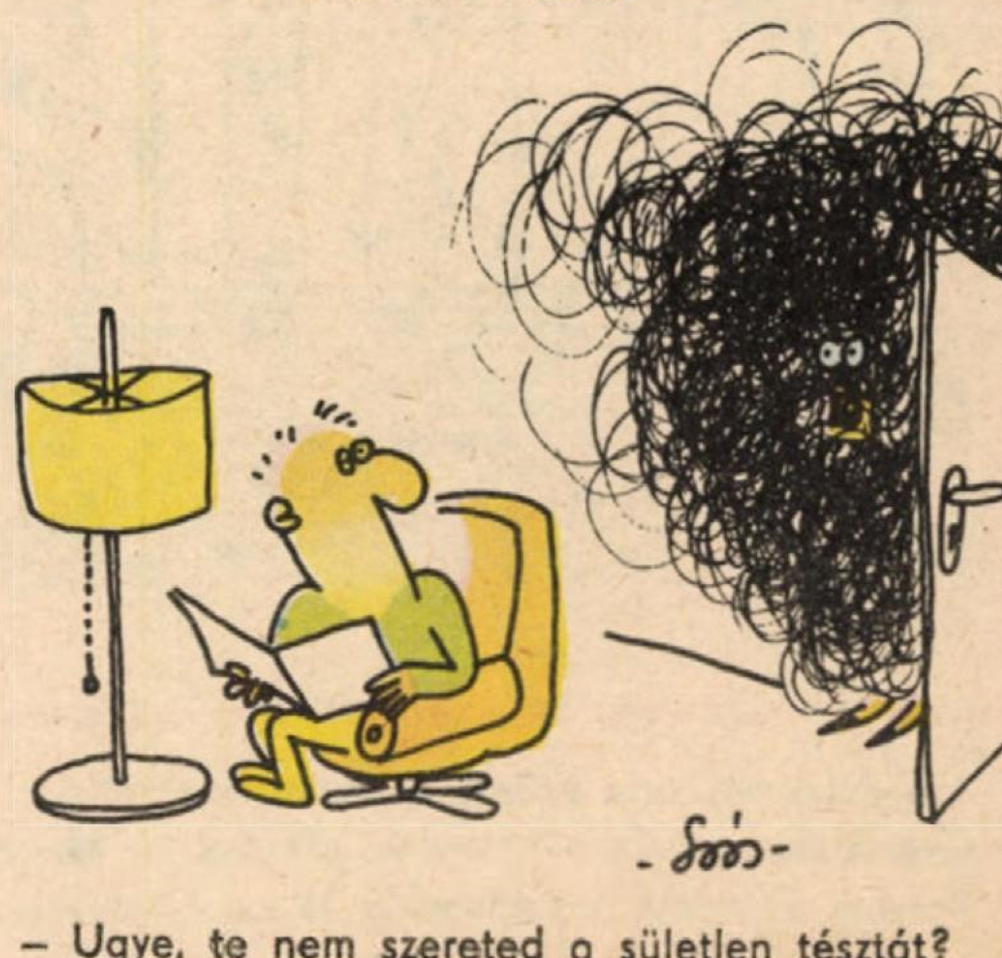
Foci Feri: Szerintem a tollaslabdáé a jövő!

IFJÚ SPORTOLÓ

— Visszavonul, már tizenöt éves...

REMÉNYKEDÉS

— Ugye, te nem szereted a születlen tésztát?

RÉBUSZ

110. rejtvényünk megfejtése:

T/L T

Telibe talál

Olvasóink százai így fejtették meg: Ellentét. De hol van a második „l" betű?

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Taródy Józsefné, Szombathely, Nádasdy u. 24.

Ilkay Judit, Budapest III., Árpád u. 24.

Fodor Vincéné, Debrecen, Bajcsy-Zsilinszky u. 40.

112. REJTVÉNYÜNK

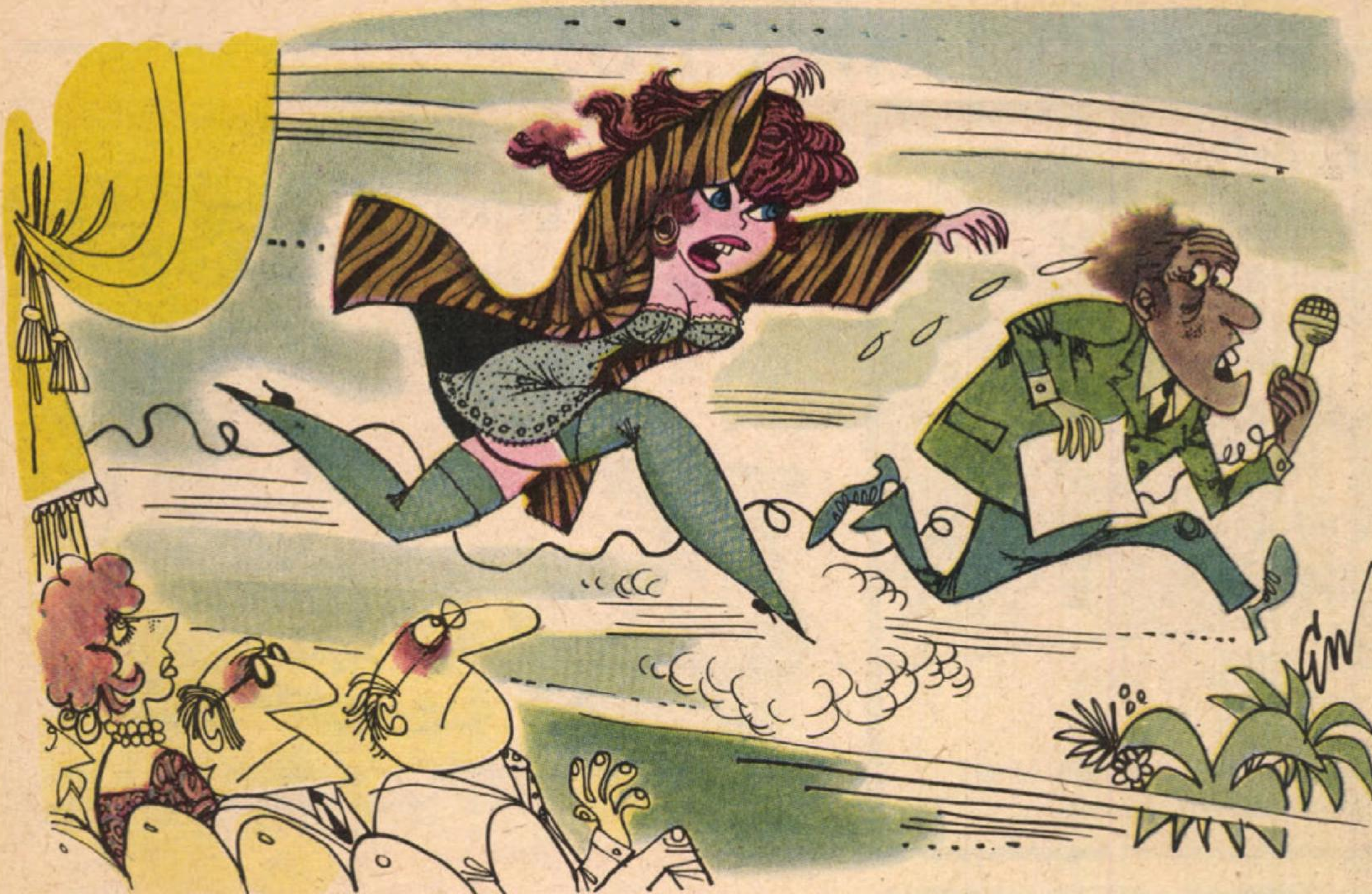
OPR

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb február 23-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

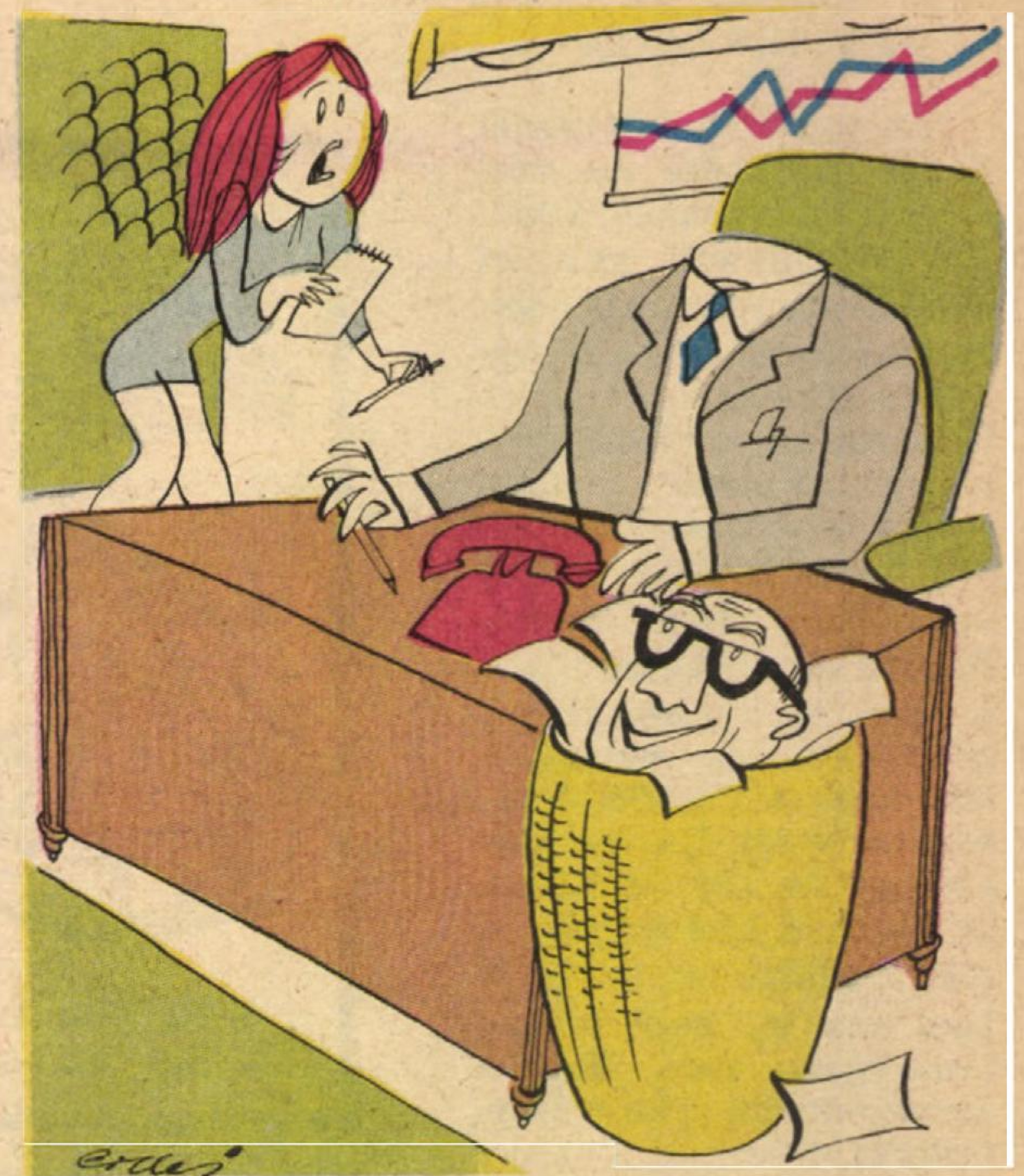
DIVATBEMUTATÓN

Endrődi István

– Most pedig egy valódi tigrisbunda következik!...

SZÓRAKOZOTT FŐNÖK

– Mancika, nem látta hová tettem a fejemet?

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓ

Bácsi kérem, levelét megkaptam,
Amelyben a találkozónkra hív
És mégsem ugrott a mellemben a szív,
Valahogy olyan hűvös maradtam,

Pedig nyolc hosszú, keserves évig
Ültünk nap mint nap mi egymás mellett,
S nem barátságból, de mert így kellett...
S kitartottunk egymás mellett végig.

Azóta se láttam, égnek hála,
Pedig szép nagy lehet már szakálla,
Gondolom ezt én, mint hetyke kölyök...

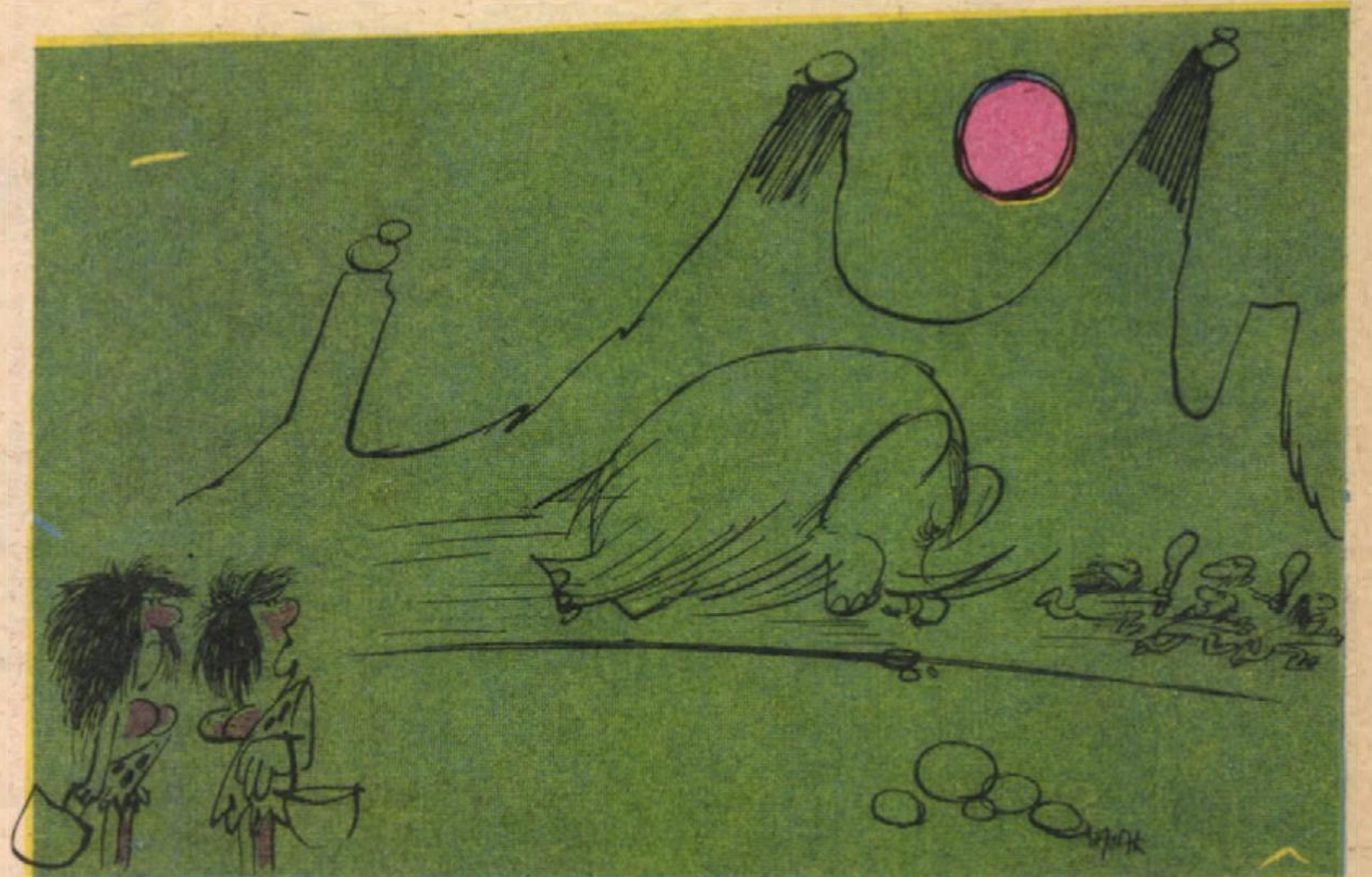
Bácsi kérem, mondja meg őszintén,
Már mi a csudát is keresnék én,
Az ifjúság, a néhány vén között?

Darázs Endre

AZ ŐSKORBAN

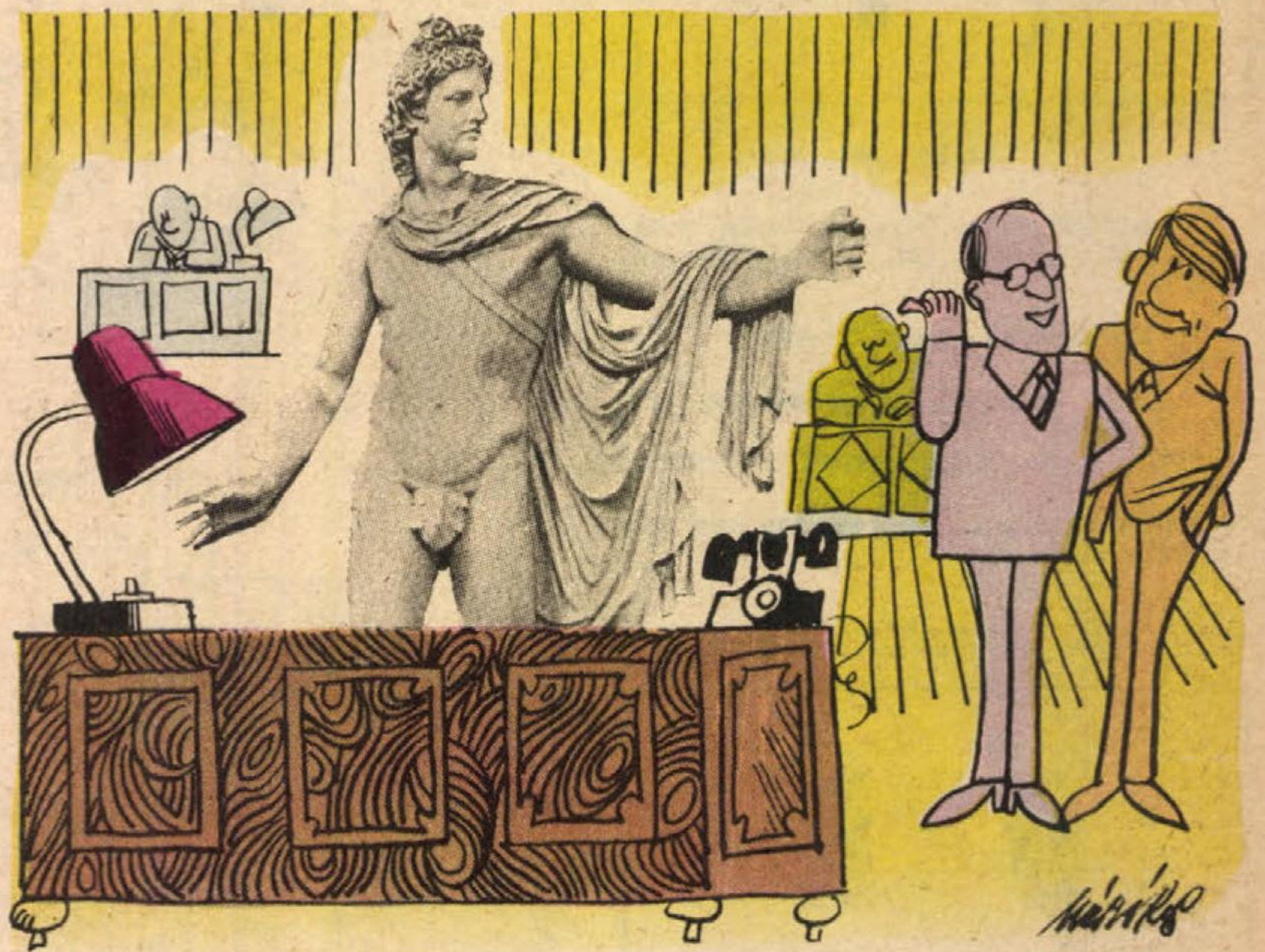

– Úgy látszik, ma megint nem lesz friss hús...

SZÓ SZERINT VETTÉK

ÚJ MUNKATÁRS

– Mondd meg neki, hogy nálunk szép lehet, de okos nem!

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta

INDEX: 25.504

Készült a Zrínyi Nyomdában 70.2262/2 Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Felelős vezető: Bolgár Imre